„Először mindenki Stieg Larssont olvasott, azután Jo Nesbø következett, és most itt van Remigiusz Mróz"
TESS GERITSEN

A FÁJL NEM TALÁLHATÓ

Remigiusz Mróz

Thriller

Remigiusz Mróz

A FÁJL NEM TALÁLHATÓ

Rainbow-Slide Kiadó
2018

Copyright © Remigiusz Mróz, 2018
A mű eredeti címe: Nicodnaleziona
Published by agreement with Madeleine Milburn Ltd
Magyar kiadás: © Rainbow-Slide Kiadó 2018
A jogtulajdonos engedélye nélkül a műből részlet sem közölhető.

ISBN 978-615-80782-3-8

Fordította: Palya György
Szerkesztette: Enczi Zoltán

Printed in Hungary

Azoknak, akik tudják, hogy a csend a legfélelmetesebb sikoly.

“Kétfajta férfi létezik: akik kiállnak a nők jogaiért és a gyávák. A választás a tiéd.”

Abaida Mahmood

ELSŐ RÉSZ

Ha csak egy pillanattal előbb kérem meg a kezét, ez az egész sohasem történik meg. Nem támadtak volna meg, nem kerültem volna kórházba, és ő sem tűnt volna el örökre az életemből.

Elég lett volna harminc másodperc vagy még kevesebb. Olykor egyetlen pillanat is elég, hogy egy egész életet leromboljon; ami pedig megmarad belőle, az egy reménytelen kísérlet a felejtésre. De sohasem tudtam elfelejteni.

Vég nélkül elemezgettem, hogyan alakult volna az este, ha egy sörrel kevesebbet iszunk és előbb hagyjuk el a klubot, vagy ha egy kicsivel rövidebb ideig cigarettázunk a folyónál. A pszichológusok ezt „mi lett volna, ha" gondolkodásnak hívják, melyben alternatív forgatókönyveket gyártunk egy megtörtént eseménynek. Ez segít abban, hogy ne kövessük cl újra ugyanazt a hibát, lelkierőt ad, és azt az illúziót, hogy a sorsunk a kezünkben van.

Nálam azonban ez pontosan az ellenkezőjét érte el. Még mélyebb depresszióba zuhantam, a bűntudatom elhatalmasodott, és úgy éreztem, irányíthatatlanul sodródom. Folyton azt ismételgettem, hogy elég lett volna pár másodperccel előbb elővenni azt a gyűrűt.

De nem akkor vettem elő!

Azon a sötét napon minden lépés, minden apró mozzanat ahhoz az eseményhez vezetett.

Az a bizonyos tíz évvel ezelőtti szombat este teljesen átlagosan indult. Ewával a Opole óvárosában lévő Highlander-be mentünk, amelynek már akkor a

törzsvendégei voltunk, mielőtt legálisan alkoholt fogyaszthattunk. A kocsma egy kis utcában állt, közvetlenül a folyóparton.

A pubból egy keskeny lépcsőn sétáltunk le a folyópartra, a Vagányok Páholyába. Nem tudom, ki nevezte el így. Jó egy évtizede valaki festékszóróval firkálta a szemközti kerítésre ezt a nevet, ami hamar ráragadt.

Amikor leértünk, Ewa már sejtett valamit. De annak még semmi köze nem volt ahhoz a csapat férfihez, akik épp az utolsó sörüket kortyolták a Highlander-ben. Jól ismert, pontosan látta, milyen ideges vagyok.

Tulajdonképpen amióta csak az eszemet tudom, együtt vagyunk. A körülmények már a nyolcvanas években összehoztak minket, amikor a lakótelep udvarán szaladgáltunk gondtalanul, nem is sejtve, mit hoz majd az élet. Elválaszthatatlanok voltunk. Általánosban ugyanabba az osztályba jártunk, tízévesen az öltözőbe vezető lépcsőn csattant el az első csók, és egy osztálykiránduláson feküdtünk le egymással először. Az érettségi után gyors véget jósoltak nekünk, hisz Ewa műszaki pályára ment, én pedig egy humán szakra iratkoztam be. Az ismerőseink azt hitték, a túl szoros kapcsolatunk áldozatai leszünk – de nem így történt. Béreltünk egy lakást, és a közös jövőnket tervezgettük. Számomra természetesnek tűnt, hogy hamarosan megkérem a kezét.

Ewa azon a napon talán már érezte, hogy ez következik.

A Vagányok Páholyát választottam. Több tonna cigit szívtunk el, több ezer liter olcsó bort ittunk meg ezen a helyen, és itt kóstoltunk bele az első jointjainkba. A kultikus hely akkor még egy lepusztult, szemetes partszakasz volt egy öreg, magányos fa koronája alatt. De amikor megkértem a kezét, már egészen másként festett. Az „Opolei Velence” részét képezte, a szépen felújított folyóparttal, a színesen megvilágított, víz fölé magasodó épületekkel.

A Vagányok Páholya ideális helyszín volt. Nekem legalábbis annak tűnt.

Féltérdre ereszkedtem, amitől biztosan idiótának éreztem volna magam, ha nem ittam volna előtte eleget. Ewa színpadiasan felém nyújtotta a kezét, jelezve, hogy pontosan tudja, mire készülök. Felhúztam az ujjára a gyűrűt, megcsókoltuk, majd szorosan átöleltük egymást, és egy pillanatig elmerültünk a hallgatásban. Olyan közel voltunk egymáshoz, hogy mindketten megszédültünk a boldogságtól. Átkaroltam Ewát, majd lassan elindultunk a pub felé, a kis parkolóba. Alig haladtunk el a Highlander ajtaja előtt, amikor öt fickó lépett ki a kocsmából. Erősen be voltak állva, hangoskodtak, lökdösődtek. Nem törődtünk velük, hiszen beleillettek a főtér szombat esti hangulatába.

Egészen a következő pillanatig. Egyikük kiszúrta Ewát, és elnémult. Úgy tűnt, mintha hirtelen egy ciklon közepén találta volna magát. A haverjai lökdösték, valamit kiabáltak felé, de ő csak állt mozdulatlanul, és mereven nézte a menyasszonyomat.

– Azt a kurva… – szólalt meg.

Gondolatban számtalanszor felidéztem ezt a pillanatot, annak az embernek a tekintetét és a hangját. Épp oly homályos ez az emlék, mint az, hogy szorosabban átkaroltam Ewát, és kissé megszaporáztam a lépteimet.

Amelyik megszólalt, elállta az utunkat. A haverjai bizonytalanul ránéztek, majd odaálltak mellé.

– Valami gond van? – vetette oda Ewa.

Most már tudom, hogy nekem kellett volna megszólalnom. Magamra kellett volna vonnom a figyelmüket, és akkor talán minden másképp történik.

Vagy mégsem.

– Aha – felelt az egyik.

A többi elnémult, elkomolyodtak. Egyszerre mindannyian a menyasszonyomra szegezték a tekintetüket, én meg

idegesen körülnéztem. A környék elhagyatott, a folyópart kihalt. Senkire sem számíthattunk.

Ewa mogorván odavetett egy „bocsi”-t és próbált elmenni mellettük, de azok meg sem moccantak. Megtorpantunk; és úgy éreztem, hogy mindjárt kiugrik a szívem.

– Mi van? – kérdeztem.

– Az van, hogy lent hagytatok valamit – felelte a kigyúrt alak, és a lépcső felé mutatott.

A többi nem tűnt annyira izmosnak, de ez nem számított. Ők öten voltak, én meg egyedül. Még egy profi ketrecharcosnak sem lett volna esélye ellenük.

Ezt már az első ütés világossá tette. Igénytelen ütés volt, tipikus utcai stílusban, de olyan váratlanul ért, hogy majdnem ledöntött a lábamról. Az a kigyúrt fickó vitte be. Még hallottam, ahogy Ewa kiált valamit, de olyan hangosan zúgott a fejem, hogy összefolytak a szavak.

Megragadtak minket és a Vagányok Páholya felé lökdöstek. Mire feleszméltem, már a folyónál botladoztunk. Igyekeztem kiszabadulni, de az egyikük lefogott, egy másik meg újra megütött. És még vagy három-négyszer. Ott zuhantam a földre, ahol annak idején az első jointunkat szívtuk. Nem éreztem a számban fémes ízt, bár patakokban ömlött belőle a vér. A világ ködbe borult, de azt még jól láttam, hogy valamivel arrébb a földre lökik Ewát. Valamit mondtak, nevettek, Ewa kiabált. A mai napig képtelen vagyok akár egyetlen szót is kihalászni az emlékeimből.

Megpróbáltam felállni, de egy jól irányzott ütés újra a földre döntött. Félig eszméletlenül a menyasszonyom felé kúsztam. Már közrefogták. Egyikük letépte a blúzát, a másikuk durván a melleit markolászta. Próbáltam elérni őt, kiabáltam, de úgy éreztem, egyetlen árva hang sem jön ki a torkomon.

Észrevették a gyenge próbálkozásomat. Kaptam egy fej rúgást, amitől egy pillanatra elsötétült előttem a világ. Mire

kitisztult a kép, egyikük épp Ewa ruháit rángatta le.

A világ valószerűtlenné vált. Mindent lenyomott egy láthatatlan súly; mint a menyasszonyom kiáltását, amikor az egyik támadó befogta a száját.

Fenyegetőztem, káromkodtam, végül könyörögtem, hogy hagyják abba. Amikor már semmi sem maradt, Istent kértem, avatkozzék közbe. Mindent megígértem neki, csak Ewát mentse meg.

Ekkor megláttam a piros csipkés bugyiját, amiről tudtam, hogy különleges alkalomra vette. Üvöltő nevetés közepette tépték le róla, aztán az első a lányra feküdt. Egy másik mögém állt, és a fejem felfelé tartotta, hogy nézzem végig az egészet. Valahányszor ki akartam szabadulni, kaptam egy ütést. Kiabáltam és próbáltam közelebb vonszolni magam hozzá. Ujjaim a földet kaparták, de fél métert sem haladtam, mire az első végzett az erőszakkal.

Aztán jött a következő. Mintha össze akarta volna törni a durva mozdulataival. Hallottam, ahogy Ewa sikít és sír, láttam, amint igyekszik ellökni magától őket. De semmi esélye sem volt.

Sikerült közelebb kerülnöm, mielőtt az egyikük odalépett hozzám. Mondott valamit, majd megemelte a lábát. Még egyszer Ewára pillantottam, mielőtt a nehéz láb rám zuhant. Az arcára kiülő szenvedés, fájdalom és megaláztatás örökre az agyamba égett.

Akkor láttam őt utoljára.

Egészen a tíz évvel későbbi Facebook posztig, semmit sem tudtam róla.

2

A támadók kilétére sosem derült fény. Sem őket, sem a menyasszonyomat nem találták meg. Nyomtalanul eltűntek, akárcsak a jövő, amelyet tervezgettem. Nem csak arról volt szó, hogy Ewa nélkül kellett folytatnom. Az életem minden szempontból megváltozott. Érettségi után az összes nagy egyetem tárt karokkal várt, bárhová mehettem volna. Én mégis az opolei egyetem menedzser szakát választottam, mert így közel lehettem Ewához. Csak ő számított, a jó eredményeknek köszönhetően pedig kellemes állást, tisztes fizetést remélhettem. Ennél több nem is kellett. Az egyetemet azonban nem fejeztem be. A történtek után többé már nem voltam önmagam.

Az első hónapokban magas fordulatszámon pörögtem, és lázasan kutattam a menyasszonyom után. Minden lehetőséget megragadtam, minden nyomot ellenőriztem és bevontam minden szakszolgálatot, szervezetet és hatóságot, ami bármiben segíthetett.

De semmi.

Mintha egy fekete lyuk nyelte volna el. Támadóink valószínűleg csak átutazóban voltak Opolében. Eleinte meg voltam győződve arról, hogy valamelyik város környéki faluból jöttek, de pár hónap után ezt a lehetőséget is kizártam. Ennyi idő alatt valaki biztosan felismerte volna őket.

Kilétükre azonban sohasem derült fény. Úgy tűnt, mintha sötét, arctalan tekintetük csak az én képzeletemben létezne.

Néhány megfeszített hónap után teljesen kimerültem.

Abbahagytam a tanulást és bezárkóztam a lakásba, ahol időm nagy részét azzal töltöttem, hogy még mélyebbre süllyedjek a letargiába. Egyre jobban érdekelt az ital, a külvilág pedig egyre kevésbé. Egy idő után már csak az számított, hogy legyen sör, meg valami, amivel elüthetem az időt. A Dead Space, a Left 4 Dead, a GTAIV és a Fall-out 3 helyettesítette számomra a valóságot. Talán ezeknek köszönhető, hogy valahogy kibírtam. És a kulcsszó a „valahogy". Mire felocsúdtam, már túl késő volt ahhoz, hogy visszatérjek egykori terveimhez. Az egyetemen túl sokat kellett volna ismételnem, a CV-ben túl nagyokat kellett volna hazudnom, ráadásul le kellett volna mondanom arról, ami életben tartott.

Nagyjából egy évvel a Vagányok Páholyában történtek után visszatértem az események helyszínére. Beálltam csaposnak a Highlander-ben, és minden időmet ott töltöttem. Elég sokat ahhoz, hogy fejből ismerjem a bárpult minden karcát és vendégét.

De az öt támadó sohasem tért vissza.

Egyik kocsmából a másikba vándoroltam, de sehol sem dolgoztam sokáig, és senkivel sem barátkoztam. A százhúszezres városban felismertek az emberek, de nem csodálkoztak azon, hogy fura alak lett belőlem.

Tíz évvel később még mindig ugyanaz a fura alak voltam. Állást kaptam egy új étteremben, nem messze attól a szobortól, amit „Bikán ülő macának" neveztünk. A „SpiceX" indiai étterem volt, én pedig felszolgálóként dolgoztam ott. Jól főztek, ráadásul nagyon jó helyen volt, úgyhogy a fizetésem és a borravaló fedezte a lakást, a sört és a szélessávú netet. Semmi másra nem volt szükségem. A nehezebb időkben Adam Blicki segített ki, akit az általános óta „Blitz"-nek hívtunk. Ő volt az egyetlen, akit közeli barátomnak nevezhettem. Bár sehova nem jártunk el együtt, nem voltam nála és ő sem látogatott meg soha. Ha mégis becsöngetett, úgy tettem, mintha nem lennék otthon, ezért egy tucat

próbálkozás után felhagyott a dologgal. Cserébe olyan rendszerességgel járt el az aktuális munkahelyemre, mintha a törzshelyeit látogatta volna. Ez már több mint tíz éve tartott, és úgy tűnt, mindkettőnknek megfelel. Általában jó híreket hozott, mintha csak becsületbeli ügynek tartaná, hogy folyamatosan lelket öntsön belém.

Azon a napon azonban másként történt. Laptoppal a hóna alatt lépett be a „SpiceX”-be. Körülnézett, majd egy izgatott mozdulattal magához intett.

– Werner! – kiáltott, miközben egy ablak melletti asztalhoz ült.

Nem túl lelkesen csoszogtam oda, mert őt főleg olyan dolgok izgatták, amik engem kevésbé. Megálltam az asztalnál, és szóra nyitottam a számat, de nem hagyott szóhoz jutni.

– Ezt látnod kell – nyitotta fel a laptopját. – Ülj le.

Kora reggel volt, az étteremben egy szál vendég tartózkodott, akinek egy perccel korábban mangó lassít szolgáltam fel. Talán nem üvölti le a fejem a főnök azért, mert egy ismerőssel csevegek. Leültem Blitz mellé és a képernyőre néztem.

– Most mondd azt, hogy ez nem ő – csapott bele Adam.

– Miről zagyválsz?

– Ezt nézd meg – mutatott a laptopra.

A képernyőn egy Facebook poszt jelent meg. A fénykép kissé életlen volt, de annyira nem, hogy ne ismerjem fel, ki szerepel rajta. Úgy éreztem, felizzik körülöttem a levegő – mintha elektromos vihar közelegne. De az ég nem a távolban dörgött, hanem közvetlenül a fejem fölött.

Ewa.

Annyit változott, amennyit az emberek tíz év alatt szoktak. Arcán kirajzolódtak a mimikai ráncok, kissé teltebb lett, átfestette a haját, talán orrplasztikát is csináltatott, de semmi kétségem nem volt afelől, hogy ő szerepel a képen.

– De hogy…? – akadt el bennem a szó.

Blitz, akit Blitzernek vagy Blitzkriegnek is hívtunk, általában mindenre villámgyorsan reagált, mintha erről kapta volna a becenevét.

Ezúttal azonban teljesen lefagyott és képtelen volt felelni. Én viszont úgy éreztem, hogy a világ egyre szürreálisabb. Épp úgy, mint tíz évvel ezelőtt, ott, a folyóparton.

A torkom kiszáradt, nyelni sem tudtam.

– Hogy lehet ez? – nyögtem ki végre.

– Nem tudom.

– Miféle fanpage ez?

Tipikus huszonegyedik századi kérdés. Régebben arról faggattam volna Blitzet, hogy miként talált rá a képre, hol készült. Most viszont erre nem volt szükség, mert ez az egy szó minden kérdést megválaszolt.

– Spotted: Wroclaw.

Megráztam a fejem, mert csak most taglózott le a felismerés, hogy ami éppen zajlik, az a valóság. A tarkómhoz kaptam és idegesen körülnéztem. Úgy éreztem magam, akár a süket csendbe burkolódzó vad, aki felé egy egész csapat vadász közeledik.

– Werner, ez tényleg ő.

Csak egy gépies bólintásra futotta tőlem.

– Alig száz kilométerre tőlünk.

Összeszedtem magam, és ismét a laptop fölé hajoltam. Tíz évnyi keresés után végre egy nyom. Egy halvány remény arra, hogy választ kapok minden kérdésemre, ami a fejemben csapong egy évtizede. Hol lehet most? Miért tűnt el nyomtalanul? Mi történt vele azóta? Ismerte azokat az alakokat?

Úgy tért vissza minden kétség, bizonytalanság és megválaszolatlan kérdés, akár egy ágyúlövés visszhangja. Ami az egész jelenlegi világomat romba döntötte.

Ewa volt az, valami szabadtéri koncerten. Késő este, egy őrült színekben villódzó színpadnál. Nem nézett az

objektívbe, talán nem is tudta, hogy éppen őt fényképezik. Vidáman nevetett, az egyik kezét a magasba emelte, a színpad irányába. Mellette egy férfi állt, és a lány karját fogta. Mintha magára akarta volna vonni a figyelmét, vagy magához akarta volna húzni őt. Az arcát nem láttam, mert háttal állt. Kapucnis, szürke felsőjére a Foo Fighters lógóját, egy szárnyas bombát varrtak a következő felirattal: „There is nothing left to lose".

A Foo Fighters. Blitz kedvenc zenekara. Kilencvenöt óta hallgatta őket, amikor a többiek Liroy számaival igyekeztek felvágni, de titokban a „Toy Story" filmzenéjét hallgatták.

– Ez… – kezdtem bizonytalanul a felsőre mutatva. – Ez az ő koncertjük? Ott voltál?

– Ott.

– A francba, Blitz! Láttad őt?

Legszívesebben megragadtam és megráztam volna, de visszafogtam magam. Őrülten vert a szívem, elöntött a forróság. Csapongott az elmém: az egyik pillanatban mintha érteném, mi történik, a másikban pedig teljesen elszakadtam a valóságtól.

– Nem – felelt Blitz. – Fél órája láttam meg ezen a képen, amikor…

– Hogyan találtál rá? És ki készítette? – vágtam a szavába, de rájöttem, hogy fékeznem kell, különben lebombázom őt a kérdéseimmel. Becsuktam a szemem, kihúztam magam és egy pillanatra mozdulatlan maradtam.

– Ha hagysz szóhoz jutni, mindent elmondok.

– Beszélj – feleltem.

– Ez a tegnapi Foo Fighters koncert, a városi stadionban.

– Tegnapi?!

– Nyugalom… Mély levegőt és tartsd benn!

– Nem is szóltál, hogy el akarsz menni a koncertre!

– Mert sosem beszélünk ilyenekről – vetette oda egy vállrándítással. – Te nagy ívben leszarod, én meg nem

számolok be a dolgaimról. Például arról, ha találkozom egy jóféle bukszával.

Csak Blitzer nevezhetett egy nőt bukszának. Rendesen tettem volna rá némi megjegyzést, de most meg sem fordult a fejemben.

– Tegnap is ez volt – fűzte hozzá, le nem véve a szemét a képről.

– Sajnos elriasztottam azt a csajt, eltűnt a tömegben. Szóval, az ő keresésével kezdtem a napot. Ekkor találtam rá erre a posztra és a fényképre.

Mindketten áhítattal meredtünk a fotóra, akár egy oltárképre. A férfivel ellentétben Ewa egy másik banda pólóját viselte, csak egy részlet látszódott a nevükből: „Gutierrez Y Angelo", és az albumának vagy kislemezének a címe: „Better days". Ez semmit sem mondott. A hallgatásunk elhúzódott és észre sem vettem, hogy az egy szál vendég már rég megitta a mangó lassiját, és türelmetlenül forgatja a fejét.

– Talán… – kezdtem bizonytalanul. – Talán túl gyorsan elhittem, hogy ez ő.

– Mi van?

– Hiszen ez lehetetlen. Hirtelen felbukkan tíz év elteltével?

– Miért, hogy másként?

Jó kérdés volt, akár az összes többi. Talán túlságosan bízni akarok, és el akarom hinni, hogy ez ő; vagy talán mégsem. De. Ez Ewa!

– Jézusom… – nyögtem fel, aztán megráztam a fejemet. – Boldognak tűnik – tettem hozzá.

– Foo Fighters koncerten van.

– De…

– Miért, azt hitted, hogy valaki tíz éven keresztül fogva tartotta öt egy pincében?

Nem tudom, mit hittem.

Ennél nagyobb igazságot nem mondhattam volna. Túl sok volt már az elmélet. Egy részüket én agyaltam ki, másokat az

újságíróktól vagy éppen netezőktől vettem át, akik kommentelték a helyi portálokon évente felbukkanó bejegyzést, miszerint Ewa továbbra sem került elő. Folyamatosan jelentek meg fényképes cikkek, amelyek mind azt a forgatókönyvet taglalták, hogy a lány valószínűleg a folyóba zuhant. A szerzők azonban hangsúlyozták, hogy a holttestet sosem találták meg. írtak pár szenzációhajhász cikket. Az egyiket ezzel a címmel: „ÚJ FEJLEMÉNYEK AZ ÜGYBEN. KIHALLGATTÁK DAMIAN WERNERT."

Valóban, nagyjából az elévülési idő felénél kihallgattak, de csak tanúként. Az üggyel foglalkozó nyomozó ellenőrizte, hogy jó döntés volt-e bizonyítékok hiányában megszüntetni az eljárást. Ez volt a főcímben hangoztatott „új fejlemény". Közönséges újságírói trükk – ellentétben azzal, ami most várt rám.

– Valaki őt keresi? – kérdeztem.

– Az a fickó, aki a fényképet feltöltötte. Phil Braddy.

Ránéztem a miniatűr képre és a poszt szövegére.

– Amerikai?

– Brit – felelt Blitzer. – Úgy tűnik, hogy képes volt Londonból eljönni a koncertre. Aztán megtetszett neki egy lány, akivel a véletlen hozta össze. Azt írja a posztban, hogy váltottak pár szót, együtt nevettek valamin, majd egy pillanatra odament az ismerőseihez. Mire visszatért, a lány már eltűnt. Most pedig szeretné megtalálni.

Azonnal úgy éreztem, írnom kell neki. Meg kellett tudnom, mit mondott Ewa, mintha ennek bármi jelentősége lett volna.

– Mielőtt eljöttem otthonról, kiposztoltam egy üzenetet – tette hozzá Blitzer.

Hálásan bólintottam. A vendég sokatmondóan köhintett, de most nem érdekelt.

– Reagált valaki? – kérdeztem.

– Nem is kevesen. Ez egy feltűnő fotó.

Blitzkriégnék igaza volt. A háttérben enyhén elmosódott

stroboszkópok, óriási buli, a fókuszban pedig egy szép lány.

– Valami konkrétum? – szólaltam meg bizonytalanul.

– Semmi. Csupa hülye komment, elolvasni sem érdemes.

Lehet, hogy időpocsékolás, de hazaérve mindenképpen át akartam nézni őket. Előtte azonban el kellett mennem egy másik helyre. Túl sok filmet és sorozatot néztem ahhoz, hogy ne tudjam: alapvető hiba, ha nem értesítjük azonnal a rendőrséget.

Megköszöntem Blitznek, majd a hátsó helyiségből felhívtam a főnökömet, hogy valami betegség kerülget. A vendéglátóipari munkának az a kétségtelen előnye, hogy a tulajdonosok komolyan veszik az efféle bejelentéseket. Különösen azok, akiknek számít, hogy a vendég a jövőben is betérjen.

A lány, aki váltott, elég hamar befutott, de annyi időm még volt, hogy felszolgáljak egy nagy adag papadamot és megvizsgáljam a kép minden részletét.

A rendőrőrsön már fejből le tudtam volna írni az egész fényképet a hatóság képviseletében fogadó főhadnagynak. De erre nem volt szükség. Felmentünk a megfelelő profilra, majd megmutattam neki a felvételt.

A homlokát ráncolva nézegette.

Ő volt az, aki tíz évvel ezelőtt foglalkozott az üggyel. Arra számítottam, hogy felcsillan a szeme és megerősíti a látottakat. A nyomozó azonban úgy tett, mintha egy ismeretlent mutatnék neki.

– Ez teljesen normális – szólalt meg végül.

– Mi a normális?

– Az, hogy más nőkben keresi az eltűnt menyasszonyát.

Szóra nyitottam a számat, de képtelen voltam bármit is kipréselni magamból. Határozottsága teljesen kizökkentett.

A főhadnagy levette a szemét a képernyőről, mélyet lélegzett, majd részvéttel teli tekintettel a szemembe nézett.

– Önnek nem volt más kapcsolata azóta? – tette fel a

kérdést.

– Nem, nem volt. De ennek mi köze az egészhez?

– Önnek még mindig hiányzik a lány, így természetes, hogy…

– Maga viccel?

– Előfordul az ilyen.

A képernyőre böktem, mintha vádolnék valakit.

– Ön is azt látja, amit én?

– Látok egy lányt, Werner úr, aki Ewára hasonlít. Ez minden. Egyik lábamról a másikra álltam, és tanácstalanul körülnéztem, mintha mindjárt megjelenne valaki, aki megerősíti a szavaimat.

– De hiszen ez ő! A fenébe is – vágtam vissza. – Hát nem látja? Újra mély lélegzetet vett.

– Sajnos nem tudok egyetérteni önnel – felelt hivatalos hangnemben. – Valóban, van némi hasonlóság, de…

– Nagyon jól tudom, hogy néz ki a menyasszonyom.

Óvatosan felállt, mintha attól tartana, hogy megsért. Kezét a vállamra tette, majd lassan elkezdte magyarázni, hogy én csak azt tudom, milyen volt tíz éve, most viszont az elmém játszik velem. Perceken át beszélt, én pedig egyre kevésbé figyeltem rá. Idegesített a határozottsága, és a legcsekélyebbjeiét sem mutatta annak, hogy elfogadja: az a lány Ewa.

– Természetesen ellenőrizzük – biztosított a kijárathoz kísérve. – Kérem, efelől ne legyen semmi kétsége. Valóban, semmi kétségem nem volt. Afelől, hogy itt nagyon nem stimmel valami.

3

Biztosra vettem, hogy hazaérve enyhülnek a kínjaim. Ez mindennap megtörtént, amikor becsuktam magam mögött az ajtót, és elfordítottam mindhárom biztonsági zárat. Szinte bódítóan hatott, hogy már nem kellett kimozdulnom. Ha mégis, nyugtalanná és idegessé váltam. Most is arra számítottam, hogy megnyugszom. De nem így történt – sőt, ellenkezőleg, idegennek éreztem magam a saját lakásomban. A Rainbow dalaival igyekeztem betölteni a teret, mert Blitzcel ellentétben, én azokat a zenekarokat szerettem, amikről már rég nem hallani. Remegett a kezem és mintha belázasodtam volna. Csak ekkor vettem észre, hogy csuromvíz vagyok. A hideg, nedves póló a hátamhoz tapadt, már nyoma sem volt a testemet elöntő forróságnak. A tükör előtt állva alig ismertem magamra. Holtsápadt, karikás szemű, csapzott arc nézett vissza rám.

Hideg vízzel megmostam az arcomat, felbontottam egy üveg sört, és leültem a gépemhez, amit én raktam össze, hogy spóroljak pár százast. Elindítottam az Elder Scrolls legújabb részét, majd a telefonom után nyúltam – de csak azért, hogy kikapcsoljam. El kellett tűnnöm ebből a világból, mielőtt teljesen beleőrülök. Semmi értelme azzal kínozni magam, hogy folyamatosan frissítem a Facebook-posztot, Phil Braddy válaszát lesve. Tíz éve vártam erre, és most valahogy le kellett nyugodnom.

Ám Blitzer nem adott rá időt. Alig emeltem fel a telefont, a barátom szélesen mosolygó arca jelent meg a kijelzőn, majd megszólalt az alapértelmezett csengőhang. A képet Blitz

készítette magáról, amikor még a Highlander-ben dolgoztam. Igen, én is azok közé tartozom, akik, ha lecserélik telefonjukat, minden fényképet átvisznek az újra. Ez a művelet könnyű manapság, de a régi Sony Ericssonról az új Nokiára egyáltalán nem volt problémamentes az áttelepítés. Megállítottam az Elder Scrolls-t és végighúztam ujjamat a kijelzőn.

– Rosszkor hívsz – üdvözöltem.

– Láttad már? – dobta be idegesen és köhögött egyet. – Nem, nem láttad, mert akkor nem így kezdenéd a beszélgetést.

– Mit kellett volna látnom?

– Az új posztot a Spotted-on.

Olyan gyorsan léptem ki a játékból, mintha az életem múlna rajta. Megnyitottam a böngészőt és frissítettem az oldalt. És tényleg. Megjelent Phil Braddy új bejegyzése. „Talán ez alapján valaki majd felismeri” – írta angolul, és hozzátett egy linket az előző poszthoz.

Néztem a fényképet, és úgy éreztem, mintha egy alternatív valóságba nyíló ablakba bámulnék. Nagyon jól ismertem azt a képet. Különösen sokat jelentett nekem.

– Ott vagy? – kérdezte Blitzer.

Igyekeztem valamit kinyögni, de hiába.

– Werner!

– Itt… itt vagyok.

– Ezer százalék, hogy ő az – fejtette ki a véleményét. – Ott állhat valahol a Bikán ülő maca közelében. És jó pár évvel fiatalabb.

– Tíz évvel… – dadogtam.

– Micsoda?

– Én magam készítettem ezt a képet.

– Hogyhogy? Mikor?

– Pár nappal azelőtt, hogy eltűnt, de… Blitzkrieg…

– Mi van?

– Soha nem mutattam meg. Nem tettem fel a netre, és nem mondtam soha senkinek, hogy van egy ilyen képem róla…

– Micsoda?

– Nem tudom – feleltem, idegesen dörzsölve a fejemet. – Azt hiszem, szerettem volna valamit, ami csak az enyém, mert…

– Mindegy – szakított félbe. – Hogy került a fénykép a brithez?

– Fogalmam sincs.

Képtelen voltam elképzelni, hogy szerezhette meg Phil Braddy a fényképet. Ezt a fényképet. Az én fényképemet.

Minden lehetséges magyarázat abszurdnak tűnt, mert Ewának sem volt meg ez a fénykép. Még arra sem volt alkalmam, hogy megmutassam neki; és nekem is csak az eltűnése után jutott eszembe, hogy van egy ilyen fotóm róla.

Ismét a sör után nyúltam, és egyetlen húzásra megittam. A szénsavtól felkavarodott a gyomrom. Megértettem, hogy aznap sokkal többet kaptam egy homályos nyomnál. Az a tény, hogy Braddynél van a kép, bizonyította, hogy valamilyen módon benne van az ügyben.

– Válaszolt neked? – kérdeztem.

– Igen.

Kirázott a hideg.

– Mindjárt azután, hogy feltette a képet.

– És?

– Nem ismeri a lányt, sosem találkozott vele, csak szeretné felvenni vele a kapcsolatot. Kérdezte tőlem, ismerem-e.

– Írd meg neki, hogy…

De végig se mondtam, mert úgy éreztem, hogy nem szabad egyedül Blitzre bízni a továbbiakat. Megnyitottam Phil Braddy profilját. Rövid pillantást vetettem az arcképre, amit nagyon jól ismertem, mivel már annyit bámultam. Aztán

üzenetet küldtem neki. „Ismerem a lányt, akit keresel. Hol szerezted azt a másik képet róla?”

Blitzkrieg mondott valamit a kagylóba, de távolinak tűnt a hangja. Meredten néztem a képernyőt, és éreztem, amint újra elönt a forróság. Végre megjelent a kicsi kék ikon az üzenetem jobb oldalán. Elolvasta. De láttam, hogy nem ír választ.

Hátrébb toltam a széket, előredőltem és öklömmel a combomat ütögettem. A képernyőt bámulva úgy éreztem, párbajra hívtam. Egy kihívás, amelyre nem érkezett válasz.

– Nem válaszol – mondtam.

– Mi van? – dünnyögte Blitzer. – Írtál neki?

– Igen, de…

– Úgy volt, hogy ezt rám hagyod.

Nem emlékszem, hogy valaha is megállapodtunk volna ebben. Blitzer talán úgy érezte, hogy mivel az ügy tőle indult, az a történelmi felelősség nehezedik a vállára, hogy végigvigye.

– Továbbra sem válaszol – mondtam. – Pedig olvasta az üzenetet.

– Várj még egy kicsit.

– Mást sem csinálok, Blitz – morogtam. – Francos tíz éve.

Egyre lassabban teltek a másodpercek, én pedig kezdtem elveszíteni a türelmemet. Úgy éreztem, csak karnyújtásnyira vagyok a válaszoktól. Csak ezt az pasast kell kifaggatni.

– A koncerten látott lány felkutatására indított egész akció egy kamu – jegyeztem meg. – Itt valami másról lesz szó.

– Miről?

– Nem tudom. De meg fogom tudni.

– Egyedül?

– A te segítségeddel – feleltem, és ebben a pillanatban tudatosult, hogy talán ez volt a legkedvesebb dolog, amit valaha mondtam neki. Most először bántam vele úgy, ahogy mindig is kellett volna. Jóbarátként, akire számíthatok.

– Naná, hogy az én segítségemmel. De lehet, hogy ez nem lesz elég.

– Reggel a rendőrségen kezdek.

– Még nem voltál?

– De voltam; kaptam egy papírt és elküldtek.

Miután összefoglaltam neki a főhadnaggyal folytatott beszélgetésemet, sokáig hallgatott. Közben tekintetem a képernyőre tapadt, mintha ezzel kényszeríteném Phil Braddyt, hogy eláruljon valamit. De semmi bejövő üzenet. Világossá vált, hogy nem akar visszaírni, és Blitzcel sem folytatta az üzenetváltást.

Elmentem a következő sörért. Már akkor tudtam, hogy aznap még hozok pár rossz döntést, és erős fejfájás lesz a vége.

– Egyáltalán nem érdekelte az ügy? – szólalt meg végül Blitzer.

– Nem. Tudomást sem akart venni róla.

– Furcsa.

– Eleinte én is így gondoltam.

– Miért, később máshogy gondoltad?

– Aha – erősítettem meg. – Lengyelországban nagyjából ötven személy tűnik el nyomtalanul naponta. Gondolom, a főhadnagy naponta kap bejelentést arról, hogy valamelyikük csodával határos módon előkerült.

– De látta a fényképet. Fel kellett ismernie, hiszen hosszú hónapokon át kereste.

– Talán felismerte – nyugtáztam. – Csak egyszerűen nem akart hiú reményt kelteni.

Ez volt a legkényelmesebb magyarázat az új bizonyíték elbagatellizálására. Minden más verzió ijesztően sötétnek tűnt. De ennek már semmi jelentősége, mert az interneten felbukkant a telefonomban tárolt kép, és ezzel megdönthetetlen bizonyíték volt a kezemben. A rendőrség biztosan le akarja zárni majd a nyitott aktát, mielőtt az ügy

elévül. És annak ellenére, hogy úgy tűnt, elbagatellizálják az ügyet, azonnal belevetik magukat a munka sűrűjébe. Képzelem, mennyire… De két üveg folyékony optimizmus után már ezt is el tudtam képzelni.

Másnap reggel már nyoma sem volt a tegnapi optimizmusomnak.

A laptop nyitva az asztalon, és Braddy továbbra sem válaszolt. Blézernek sem. Gyorsan lezuhanyoztam, ne higgyék a rendőrségen, hogy összetévesztettem őket a detox osztállyal.

Kissé megvárattak, de nem is számítottam másra. Úgy tűnt, azt hiszik, csak az idejüket rabolom. Aztán megmutattam az újabb Facebook-posztot.

De újra nem ismerték fel!

– Ez ő lenne? – kérdezte a nyomozó a szokásos kétkedéssel.

Kellett néhány pillanat, hogy felfogjam, tényleg feltette ezt a kérdést. Megráztam a fejemet, majd hevesen magyarázni kezdtem, hogy a fényképet én magam készítettem. Aztán megmutattam neki azt is, amelyik a telefonomban volt.

Sokáig figyelte, majd úgy nézett rám, mint egy bűnözőre.

– Ivott ma reggel?

A kérdés költői volt. Szaporán lélegeztem, a főhadnagy irodáját pedig belengte az alkohol émelyítő szaga.

– Mit számít ez? – vetettem oda.

– Semmit. Az ön élete.

– Csak gyenge árnyéka – motyogtam az orrom alatt, majd a telefon képernyőjére mutattam. – Mert az eltűnés óta mindössze ennyi maradt belőle. Érti?

– Természetes, hogy…

– Ön is láthatja, hogy ez ugyanaz a fénykép.

– Kétségkívül.

– Akkor miért kételkedik?

Mélyet sóhajtott.

– Ez csak szakmai óvatosság. Kérem, értse meg, nem egy ilyen ügyet oldottam már meg.

Hallgattam; attól tartottam, hogy olyat mondok, amit később megbánhatok.

– Számíthat a tapasztalatomra.

– Számítok – vetettem oda, bár egy cseppet sem hittem benne.

– Ebben az esetben, kérem, hagyja ránk az ügyet. Megígérem önnek, hogy megteszünk minden tőlünk telhetőt a helyzet teljes körű kivizsgálására.

– Semmi kétségem.

Ennél azért sokkal többet vártam. Valami olyat, hogy azonnal felveszik a kapcsolatot a britekkel és bemérik Phil Braddyt – vagy bármit. Ehelyett a nyomozó felállt az asztala mögött és felém nyújtotta a kezét.

Azt gondoltam, hogy így akar tőlem elbúcsúzni; és igazam is volt, de csak félig.

Attól tartok, itt kell hagynia a telefonját.

– Micsoda?

Fontos bizonyítékként szolgálhat.

– De…

– Werner úr, kérem, bízzon bennem. Mindent megteszünk azért, hogy megtaláljuk a menyasszonyát.

Ránéztem a mobilomra, és úgy éreztem, nem a telefonomtól kell megválnom, hanem valami sokkal személyesebbtől. Ott volt benne az a kép Ewáról. Az eredeti felvétel.

– Jobb szeretném, ha…

– Szeretné őt megtalálni? – szakított félbe a főhadnagy.

Bólintottam.

– Akkor, kérem, bízza ezt ránk. Tudjuk a dolgunkat.

Kinyújtva tartotta a kezét, amíg oda nem adtam neki a mobilomat. Kétszer is átgondoltam volna a dolgot, ha nem

lettem volna másnapos. És ha nem éreztem volna úgy, hogy teljesen összezavarlak a kaotikus események.

– Folytatják az eljárást? – kérdeztem, miközben az ajtó felé kísért.

– Természetesen, amennyiben az új bizonyíték ezt lehetővé teszi.

– Hogyhogy amennyiben?

– Majd jelentkezünk – biztosított.

Meg sem fordult a fejemben, hogy épp most vette el a telefonom. De nem ez volt az egyetlen dolog, amit aznap elvesztettem. Azzal a gondolattal a fejemben értem haza, hogy minél hamarabb le kell mentenem a képet a Facebookról. Nem veszíthettem el, nagyon fontos.

De a keresési találat csak annyit dobott ki:

„A fájl nem található”

Törölték. Akárcsak az előző posztot.

Phil Braddy profiljával együtt.

4

Déli tizenkettő előtt nem volt könnyű igazán jó éttermet találni a városban, de a „SpiceX” a kivételek közé tartozott. A főnök korán nyitott, tizenkettőig hajtottunk, aztán egy kis időre bezárt, majd délután ismét teljes fordulatszámon pörögtünk. Lehet, hogy ez a működési modell beválik a mediterrán országokban vagy Indiában, de nálunk előbb-utóbb csődhöz vezet. Ezt a gondolatsort azonban nem akartam megosztani a tulajjal.

Blitzer tizenegy előtt bukkant föl a laptopjával. Alig festett jobban nálam – láthatóan ő sem aludt sokat. Egész biztosan hajnalban feküdt le, mert amikor délelőtt rácsörögtem a Skype-on, határozottan úgy tűnt, hogy felébresztettem. Tömören elmondtam neki mindent, amiről tudnia kellett. Fura érzés volt megosztanom valakivel az életem eseményeit. Ez tudatosította bennem, hogy egy évtizeden át elzárkóztam a külvilág elől.

Blitzer ugyanahhoz az asztalhoz telepedett le, mint legutóbb, majd magához intett.

– Továbbra sem fér a fejembe – szólalt meg. – A posztok egyszerűen eltűntek.

– Írtál az adminnak?

– Rögtön azután, hogy beszéltünk.

Ezúttal rá kellett hagyatkoznom. Legszívesebben fizetés nélkülit vettem volna ki, mert némi italra és időre volt szükségem, hogy átgondoljam az egészet. De nem engedhettem meg, hogy éppen most maradjak pénz nélkül. Sejtettem, hogy nagy szükségem lesz rá.

– Azt írták, hogy semmiféle bejegyzést nem töröltek – felelte Blitzkrieg. – Mégis eltűnt.

Akárcsak Braddy.

– Ja – erősítette meg Blitz, szórakozottan forgatva az étlapot.

Egyszer csak elhallgatott, majd lassan rám emelte a tekintetét.

Nem kellett semmit mondania; mindketten éreztük, hogy az ügy egyre zavarosabb. Időnként a sajtóban megjelentek hírek olyan rendőrökről, akiknek a bűnei csak évekkel később kerültek napvilágra. Nemrég néhány nyomozót vád alá helyeztek egy fiatal lány meggyilkolása ügyében elkövetett szabálytalanságok miatt. A vádpontok között kötelességszegés, hivatali visszaélés, sőt nyomozás akadályozása is szerepelt. Tizenhét éves ügyről volt szó, éveken át meghamisították a nyomokat, rejtegették az igazságot. Többen voltak, szervezetten dolgoztak, falaztak egymásnak és az elkövetőknek. Vajon így történt Ewa eltűnésének ügyében is? Vagy már az összeesküvés-elméletek gyártásánál tartok? De még ha feltételezzük is, hogy a rendőrség benne van a dologban, hogyan törölték az összes nyomot a Facebookról? Ráadásul ilyen gyorsan. És Braddy hogyan szerezte meg az én fotómat? A kérdések szaporodtak, de biztos voltam abban, hogy előbb-utóbb mindre választ kapok. Ám ehhez szükségem volt valami kézzelfoghatóra. Valamire, ami a helyes vágányra terel.

– Mondtam neked, hogy kevés vagyok ehhez – szólalt meg Blitzer.

– Mondtad. És mit értünk el vele?

– Akkor nem a rendőrségre gondoltam.

– Hanem?

– Magánnyomozóra.

Hitetlenkedve néztem rá. Ezek a ballonkabátos, kalapos fickók csupán az olcsó médiacirkuszt vagy a hűtlen férjek

utáni kémkedést juttatták eszembe.

– Én komoly irodára gondoltam – tette hozzá Blitz, és felém fordította laptopját.

Bizonytalanul körülnéztem, nem jött-e be valami vendég, majd a gép fölé hajoltam. Nem volt ínyemre a dolog, de elkezdtem olvasni a „Reimann Investigations” nevű cég bemutatkozását.

– A tulajdonosa egykor az elhárítás tisztjeként szolgált – szólalt meg Blitzer. – Az iroda nyomozásra jogosító miniszteri engedéllyel rendelkezik; benne van a hivatalos jegyzékben is. Mindennek utánanéztem. Átfutottam a honlapon közzétett általános ismertetőt. Tagjai a WAPI-nak is.

– A minek?

– A hivatásos nyomozók világszövetségének – világosított fel. – Ezen kívül a WAD-nak is tagja, ami 1925 óta tömöríti a világ magánnyomozó irodáit. Nem akármilyen tanúsítványok ezek.

Közelebb hajoltam, és rámentem az árlistára, amiből kiderült, mivel foglalkoznak valójában. Az órabérük 20 euró, egy nyolcórás munkáért pedig kétszázat kértek. Az ipari kémkedés ennél valamivel többe került, a tanúk lokalizálása kevesebbe. A Reimann Investigations jogi irodáknak is nyújtott szolgáltatásokat, gazdasági nyomozással, vagyonfelkutatással foglalkoztak, és persze eltűnt személyek felkutatásával. Ennek a tételnek – az árlista legalján – volt a legmagasabb a munkadíja. Az árak ezer eurótól kezdődtek.

– Nézd meg a csapatot – tanácsolta Blitz.

Megnyitottam a következő oldalt, ahol a cég székhelye és a munkatársak szerepeltek.

– Rewal? – kérdeztem. – De Blitzkrieg, ez a tengerparton van, hatszáz kilométerre.

– Az mindegy.

– Persze, annak, akinek van pénze. Én viszont nem tudom fedezni az állandó utazgatást.

– Ők általában távolról dolgoznak.

Odahúztam egy széket, és leültem a laptophoz.

– Ma már nem abban a korban élünk, amikor a magánnyomozó egy teleobjektívvel a kezében rohangál valaki után – folytatta Blitz. – Elég, ha tudja, hogyan nyomozzon az interneten. És nagyon úgy tűnik, hogy ezek az emberek tudják. Átnéztem az alkalmazottak listáját. Nincsenek sokan, az arcuk pedig nyilvánvaló okból ki van takarva. A tulajdonos Robert Reimann, egykori vámtiszt. Kapott egy sor kitüntetést, megnyerte néhányszor az év embere szavazást. Felesége, Kasandra Reimann a vezető nyomozó, ami növeli a cég hitelességét. De ezzel is talán csak magamat nyugtattam. Volt még pár műszaki egyetemen végzett IT-szakember a csapatban, de több részletet nem adtak meg.

– Jól néz ki – szóltam. – De…

– Werner, ilyen emberek kellenek.

– Lehet – ismertem el. – De pénz is kell, hogy kifizesd őket.

– Adok neked kölcsön.

– És miből fizetem vissza?

– Valahogy megegyezünk – legyintett. – Most az a fontos, hogy gyorsan kiderítsük az igazságot, mielőtt eltörlik a nyomokat.

Felhúztam a szemöldökömet és hitetlenkedve ránéztem:

– Kik törlik el?

– Hát, nem tudom – felelte. – Az egészben épp ez a legrosszabb.

Magamban helyeseltem, de hamar rájöttem, hogy nem ez a legkínzóbb. Inkább az, hogy valaki eltitkolta előlem az igazságot.

Nem. Nem valaki.

Ewa volt az.

Most pedig ő vagy akik bántják, mindent megtesznek azért, hogy ne deríthessem ki, mi történt valójában azon az

éjszakán.

– Rendben – szólaltam meg.

Blitz a homlokát ráncolva nézett engem.

– Ha kezességet vállalsz Reimannékért, megbízom őket.

– Komoly játékosnak néz ki mindkettő – válaszolt gondolkozás nélkül Blitzkrieg. – Végeztem egy kis kutatótevékenységet.

– Vagyis?

– Legugliztam őket.

– Akkor az nem kutatás, hanem virtuálisan körülnéztél.

– Azért csak ne becsüld le ezt az eszközt. Egyesek ebből élnek.

– Nem becsülöm le – feleltem.

– Itt vannak például az informatikusok. Tulajdonképpen annyi az előnyük az átlagemberhez képest, hogy nagyon gyorsan átlátják a Google keresési eredményeit.

Blitz taglalgatni kezdte a Stanford Egyetem két doktoranduszának történelmi jelentőségét. Nagyjából addig a részig figyeltem, hogy egy nem működő böngészőprogram az egyetlen univerzális és kétségbevonhatatlan bizonyíték arra, hogy a gépünkön nincs internet. És hogy mára eljutottunk ahhoz a fordulóponthoz, amikor már nehéz elhinnünk, hogy Page és Brin úgy alkották meg a Google-t, hogy nem használtak hozzá internetet.

Mialatt Blitzerből dőlt a szó – talán így próbált megbirkózni az érzelmeivel – én átnézegettem a tanúsítványokat és az adatokat, amik azt bizonygatták, hogy a Reimann Investigations tényleg érti a dolgát. Akkor kezdtem ismét figyelni a barátom kiselőadására, amikor rátért a konkrétumokra.

– Nézd meg a keresési találatokat – vetette oda, érdektelenségemet látva. – A tengerparti régióban nem ismeretlenek. Sokat jótékonykodnak, támogatják a helyi vállalkozásokat és két menhelyet is működtetnek.

– Gyanús ez nekem.

Blitz tágra nyitotta a szemét.

– Ha azok, akik másokon segítenek, számodra gyanúsak, inkább nem akarom tudni, mit gondolsz a világról.

– A világ olyan hely, amit néhány szemét tönkre akar tenni.

– Akkor nem is annyira rossz a helyzet.

– Nem – ismertem el egy vállrándítással. – Csakhogy mindenki más kíváncsian figyel és várja a fejleményeket, ahelyett, hogy megfékezné őket.

– Na, ez már jobban illik hozzád.

– Ühüm – morogtam, mert semmi kedvem sem volt elmélyedni a pesszimizmusban. – Megtudtál még valamit Reimannékról?

– Csak annyit, hogy civilszervezeteket támogatnak, a nevük felvállalása nélkül.

– Annyira nem vállalják fel a nevüket, hogy te is tudsz erről?

Blitzer felsóhajtott, mintha zavarná, hogy úgy bánok vele, mint az ördög ügyvédjével.

– Ezt még valamelyik helyi újságíró nyomozta ki, de egyelőre nincs megerősítve.

– Akárhogy is, gyanúsan hangzik – ismételtem, és felemeltem a kezem, nehogy megint valami ellenvetéssel jöjjön elő. – Arra gondolok, hogy láthatóan egy kisebb vagyont gyűjtöttek össze, de…

– Az már biztos, hogy összegyűjtötték.

– Magánnyomozó cégből?

– Nem, Robert Reimann azért távozott az elhárítástól, mert egy helyi cégcsoportot örökölt, ami pár kisebb kikötőből, vendéglátóhelyből és néhány komolyabb mezőgazdasági cégből állt. A feleségének is volt egy jól menő ingatlancége.

El kellett ismernem, Blitzkrieg tényleg jól felkészült.

Tálcán kínálta nekem a probléma megoldását. Sőt, felajánlotta, hogy ő maga finanszírozza helyettem az egészet. Úgy gondoltam, nem habozhatok tovább.

– Oké – mondtam. – Ha tényleg tudsz némi kölcsönt adni, próbáljuk meg.

– Remek. Mert már egyeztettem velük egy átalánydíjat.

– Hogy mi?

– Átbeszéltem a költségeket Kasandrával. Kivételesen kedves kis bukszának tűnik.

Azt elhiszem.

Tipikus üzletasszonyt képzeltem magam elé: a gazdag, befolyásos alak arrogáns feleségét. Bár Blitz szerint diszkréten kezelték a magánéletüket, és ritkán jelentek meg nyilvánosan, tipikus hollywoodi pár lehetnek.

Előre kell fizetni, mert nagyjából fel tudják mérni, mekkora erőforrást igényel a nyomozás.

– És? Mennyit kérnek?

Blitzer egy legyintéssel lezárta a témát, de sejtettem, hogy az ár jóval több a honlapon feltüntetett összegnél.

– Tudnod kell, hogy ezek nem vállalnak el minden munkát.

– Csak azokat, amik a médiában is megjelennek?

Nem. Mondtam már, hogy nem csinálnak showműsort.

Tényleg a háttérben dolgoznak? PR szempontból a diszkréció a jó stratégia. Főleg a hozzám hasonlóknak, akiket a kétségbeesés hajt. De hát mi egyebet tehetnék, ha a rendőrség nem segít, a bizonyítékok pedig gyorsabb ütemben tűnnek el, mint ahogy felbukkannak?

– De van egy feltételem – közölte Blitz.

– Mi az?

– Ma este fel kell ugranod hozzám.

– Micsoda? Hova?

– Baszd meg, Werner… hát így kell viselkedni, ha a haverod meghív magához? – sóhajtott fel. – Gondjaid vannak

az emberi kapcsolatokkal, mi?

Erre a kérdésre válaszolnom sem kellett. Tíz éve még semmiben sem különböztem egy tipikus végzős hallgatótól. Az egyetemen töltött öt év leginkább bulikkal telt, és semmilyen lemaradásom nem volt az emberi kapcsolatok terén. Mostanra viszont már odajutottam, hogy még a virtuális multiplayer játszmákat is elutasítottam.

– Feljössz, iszunk egy sört, és mindent átbeszélünk.

– Ma? Hát, úgy terveztem…

– Mi terveztél? – szakított félbe. – Hogy holtrészegre iszod magad egyedül?

Bár még nyűglődtem a másnaposságtól, ez az ötlet valóban megfordult a fejemben. Nem volt más választásom, elfogadtam Blitzer meghívását. Talán még jót is tesz. Közös erővel akár összerakhatjuk a mozaikot.

Betonrészegre ittuk magunkat.

Az első egy-két órában tényleg söröztünk, de ez csak ártatlan előjáték volt a többféle tömény előtt, amik Blitz hűtőjében várakoztak. Leggyilkosabbnak a gin bizonyult, de azt hiszem, az után a koktél után, amit a gyomrunkban kevertünk ki, egy alkoholmentes sör is kiütött volna.

Mikor felébredtem, egészen jól éreztem magam. Adta hát magát a következtetés: még mindig részeg vagyok, és a legrosszabb csak ezután következik.

Lemásztam az ágyról, átmentem a nappaliba.

Apokaliptikus látvány fogadott. Üres üvegek, sörösdobozok, megbontott csipszes zacskók, penetráns hamutartók. Rosszul lettem. Ködös emlékeimben felrémlett, hogy az első vagy a második sör után kapcsolatba léptünk a Reimann Investigations irodájával. Kissé aggasztott, hogy titkosszolgálati módszerekkel dolgoznak. Az ügy megbeszéléséhez egyszer használatos kódot kaptunk sms-ben, amit az erre létrehozott webes felületre kellett beírni. Nem volt domainnév, csak IP-cím, ráadásul kiderült, hogy a

weblap egyik internetes keresőben sincs indexelve. Az volt a benyomásom, hogy mindez csak marketingfogás, hogy a dilettáns ügyfél úgy érezze, igazi IT-szakemberekkel volna dolga. Vagy talán éppen egy hacker bandával, akik nem fedhetik fel magukat.

Átadtuk az RI-nek a legfontosabb információkat, egyeztettük a következő megbeszélés időpontját, majd végleg áttértünk a kóstolóra, ami kiterjedt a Blitz lakásában fellelhető összes italra. Azt hiszem, egyszer még a boltba is leugrottunk utánpótlásért, de ebben nem voltam biztos. Most, ahogy felmértem a nappaliban uralkodó káoszt, úgy tűnt, nagykereskedelmi tételben vásároltunk.

Fogtam a cuccaimat, és a bejárati ajtó felé támolyogtam. Nem akartam Blitzet felébreszteni. Alaposan kivette a részét az ügyből, úgyhogy megérdemelt egy kiadós alvást. De amikor a bejárati ajtóhoz értem, észrevettem, hogy résnyire nyitva van. Feszült lettem, ám azzal nyugtatott a tompa agyam, hogy éjjel, a boltból hazafelé túl részegek voltunk, és nyitva felejtettük.

Nyeltem egyet és megfordultam. Némi habozás után megindultam Blitzer hálószobája felé. Még enyhén szédültem, amikor benyitottam hozzá. De ez az émelygés semmi sem volt ahhoz képest, amit Blitzer látványa okozott. Hanyatt feküdt az ágyában, egyik keze a földre lógott. Az ágynemű csupa vér volt, Blitz pedig üveges tekintettel meredt a plafonra. A szája természetellenesen nagyra látva, mintha ráfagyott volna a halálsikoly.

Fogalmam sincs, mennyit álltam ott mozdulatlanul. Végül erőt vettem magamon, és botladozva az ágyhoz rohantam. Azonnal a nyaki ütőerére tettem az ujjam, de tudtam, hogy semmi értelme élet-jelet keresni a barátomon.

5

Sokáig gondolkodtam azon, kinek adjam az eltűnt lány esetét, de csak ketten jöhettek szóba, mert a többiek más ügyekkel foglalkoztak. Roberttel nem akartam megbeszélni a dolgot, mert a Reimann lnvestigations-t mellékvágánynak tekintette. Kezdetben még izgatta ez a világ, most azonban csak egy lett számos régi hobbija közül. A választásom végül Jola Klizára esett, a Kaiserslauterni Egyetem végzősére, aki sovány volt, intelligens, kissé tapintatlan, de nem volt híján az önbizalomnak. Mikor felvettük a céghez, Robert egy pillantásra sem méltatta, pedig ő az a fajta férfi volt, aki értékelte a női szépséget.

A találkozóra a Baltic Pipe-ban került sor, Robert egyik kávézójában. Főszezonban folyamatosan tele volt, de az év ezen időszakában kevésbé ostromolták, így gyakran használtam a kávézót az iroda ügyeinek intézésére. Az ügyfeleink azt hitték, a tengerparti ház a székhelyünk, de csak névlegesen volt az, hiszen leginkább az interneten keresztül dolgoztunk. Csapatunk olyan emberekből állt, mint Kliza, akik úgy szörföztek a neten, mint a Rewa körül hasító szörfdeszkások.

Miután megadtam neki minden szükséges információt, Kliza még aznap este felvette a kapcsolatot az ügyféllel, Adam Blickivel, aki már az elején hangsúlyozta, hogy Damian Werner megbízásából jár el.

Ez volt az első alkalom, hogy Kliza késett, ezért azt gondoltam, adatgyűjtéssel töltötte az éjszakát. Amikor felvettük, úgy tűnt, egy vérbeli adatvadásszal erősítjük a

csapatot, és mint később kiderült, ennél jobbat nem is kívánhattunk volna.

– Szörnyen sajnálom, Kasandra – mondta Kliza az asztalnál.

Ragaszkodtam ahhoz, hogy az alkalmazottaink a keresztnevünkön szólítsanak. Robert is belement ebbe, bár tudtam, hogy nem volt ínyére. Mivel beszélgetéseink nagy részét webes csevegőn folytatjuk, értelmetlen lenne a távolságtartás.

– Ne is törődj vele – válaszoltam, átnyújtva az étlapot.

Tagadólag megrázta a fejét, majd megigazította fésületlen haját.

– Ugye nem akarod, hogy egyedül igyák? – kérdeztem a proseccomra mutatva.

– Még csak most múlt dél.

– Annál inkább csatlakoznod kellene.

Végigfuttattam tekintetem a minimalista stílusú vendégtéren, intettem a pincérnek, és a poharamra mutattam. Ennyi elég volt neki.

Nem ittam sokat, legalábbis nem egyszerre. Már jó hét éve, Wojtek fiam születése után szokásommá vált, hogy egész nap proseccot kortyolgatok. Valószínűleg ezzel akartam bepótolni a terhességem alatti hosszú alkoholmentes időszakot. Nem gondolkodtam azon, hogy függő vagyok-e. Ahogy az ókori görögök és rómaiak sem filozofáltak ezen, akiknek egy pohár bor reggel éppoly természetes volt, mint nekünk egy csésze kávé. Tulajdonképpen egy ókori szokást ápoltam.

– Köszi, de van még egy kis munkám – tiltakozott Kliza, miközben elővette a táblagépét.

Az asztalra helyezte és bekapcsolta. Olyan fizetést kapott tőlünk, amiből gond nélkül megvehette volna a legjobb iPad-ot, de jobban kedvelte az olyan konfigurációt, amit gyorsan rootolhat és a saját igényeihez formálhat.

– Érdekes ügyet bíztál rám – tette hozzá Kliza.

– Reméltem – feleltem halvány mosollyal.

Felnézett és összevonta a szemöldökét. Duzzadt szemhéja most még jobban feltűnt.

– Nem sokat aludtál – jegyeztem meg.

– Nem mindenki tud úgy kinézni, mint ön.

– Hála Istennek – válaszoltam a poharamat felemelve. – Különben mindenhol a magukat arisztokratának képzelő újgazdag, sznob csajok szaladgálnának.

Kliza szája szóra nyílt, de mielőtt beszélhetett volna, a pincér letette elém a gyöngyöző bort.

– Nem erre gondoltam – hárított.

– Na jól van, csak jókora távolságból szemlélem magam. Ez a prosecco érdeme.

– De... te nem ilyennek látod magad, ugye?

Vállat vontam, Kliza pedig körülnézett.

– Sokak számára... hogy is mondjam, szinte ikon vagy. De mindenképpen követendő példa.

– Abban, hogyan vadásszunk magunknak gazdag férjet?

– Inkább stílusban, eleganciában és előkelőségben. Elmosolyodtam, mert a szociális intelligenciájának teljes hiánya arra is képtelenné tette, hogy kiszúrja a nyilvánvaló iróniát.

– Ne számíts fizetésemelésre- mondtam. – Hacsak nem hallok tőled még pár ilyen bókot.

– Majd igyekezni fogok – felelte, és a tabletre mutatott. Mindketten úgy éreztük, legfőbb ideje a tárgyra térni.

– Na, most igyekezhetsz, mert ez az ügy nagy port kavarhat. – Azt hittem, nem érdekünk a felhajtás.

– Nem is, legalábbis ami a tevékenységünket illeti. De ha a következményeit nézzük, az már egészen más.

Odébb toltam a poharat és összekulcsoltam a kezem. Pedánsan kihúztam magam. A drága zsakett és a világoskék pamut blúz tökéletesen állt rajtam.

– Mit találtál? – kérdeztem.
– Először a barátját gyanúsították.
– Damian Wernert?
Bólintott.
– Kezdetben gyilkosságként kezelték az ügyet.
– Gondolom, nem került elő a holttest.
– Nem, mert a rendőrség azt feltételezte, hogy a barátja a folyóba dobta. Átkutatták a folyómedret, de csak napokkal azután, hogy Werner bejelentette a lány eltűnését. Azalatt elsodorhatta a folyó.
– Miért gyanúsították meg?
A kérdés jogos. A hatóság a közeli hozzátartozókat veszi elő elsőként, mivel az esetek nyolcvan százalékában ők a tettesek. Általában hirtelen, erős felindulásból követik el a bűncselekményt, és az igazság negyvennyolc órán belül kiderül. Persze akadt olyan is, aki húsz évig rejtegette a felesége holttestét a pincében, a szomszédoknak pedig azt mondta, hogy elutazott.
– Az állítólagos dulakodást a pub előtt senki sem látta – szólalt meg Kliza.
– Tehát Werner saját magát sebesítette meg?
– Feltételezték, hogy a menyasszony védekezni próbált.
– Elég hihetetlen forgatókönyv. Tényleg komolyan gondolták?
– Igen.
– Azt, hogy a fiú megkéri a lány kezét, majd megerőszakolja és a folyóba dobja? Nem mondom, van képzelőerejük.
– Vagy láttak már ilyet.
Pontos észrevétel, állapítottam meg magamban. Lefogadom, hogy találkoztak már rosszabb dolgokkal is.
– Tehát, egy tanú sem volt? – kérdeztem.
– Senki. A vendégek csak egy csapat férfiről számoltak be, akik a Werner által megadott időben hagyták el a pubot. De

minden mást az ő vallomására alapoztak, így… – elhallgatott és vállat vont.

– DNS-minták?

– Arról az asztalról vettek, amelyiknél azok a férfiak ültek. Megvizsgálták, de nem egyezett az adatbázis egyetlen mintájával sem.

– És mi van a tetthelyen vett mintákkal? Ezen a… cinikusok gyűjtőhelyén?

– A Vagányok Páholyában – javított ki. – Ott kész mitokondriális kavalkádot találtak. Annyit, hogy az összes laborba jutott volna belőle.

– Spermára utaló nyomok?

– Nem találtak.

– Verejték? Egyéb testnedv?

– Bőven volt mindenből – felelte Kliza, le nem véve szemét a gépről. – Az egy elég forgalmas hely Opolében, legalábbis akkor az volt. Most egy közeli pub kerthelyisége; a környék nagy részét felújították.

Mély lélegzetet vettem, kiittam a poharamat, és rendeltem Klizának valami alkoholmenteset. A pincér ugrásra készen állt, hallgatta a beszélgetésünket, le sem vette rólunk a szemét.

– A köztéri kamerák felvételeivel mi a helyzet? – vetettem oda.

– Abban az időben még nem voltak. A legközelebbit pár száz méterrel odébb telepítették, de az sem rögzített semmilyen társaságot. Azon az éjszakán senkit nem tudtak azonosítani a folyóparton.

– A folyó környékén?

– Ez az Odera régi medre – világosított fel Kliza legyintve. – Mindegy, nem fontos.

– Nincs ott valamilyen zsilip?

– De van. Mindkét oldalon.

– Tehát…

– Ha a srác a vízbe dobta a holttestet, biztosan fennakadt valamelyiken, de a nyomozás megkezdéséig többször megnyitották őket. Ne feledjük, hogy eleinte eltűnésként kezelték az ügyet, és csak később jutottak arra, hogy holttestet kellene keresni.

– De végül kihúzták a gyanúsítottak listájáról?

– Hivatalosan igen.

– És nem hivatalosan?

– Úgy néz ki, hogy a nyomozás vezetője végig kételkedett abban, hogy jól döntöttek ezzel kapcsolatban.

– Miért?

– Werner gyanús volt neki. A jelentésben valószínűleg több is van, de nincs hozzáférésem.

– Még nincs.

Kliza megértette a nem túl burkolt utalást, és bólintott. Tudtam, hogy ha elég időt kap, hozzáfér bármilyen információhoz. Főleg, ha ehhez nem kellett senkivel sem találkozni vagy beszélgetni. Rengeteg időmbe tellett, mire el tudott lazulni annyira a társaságomban, hogy egész mondatokban fejezze ki magát. El sem tudtam képzelni, hogyan boldogult Kaiserslauternben. Talán sehogy. Valószínűleg bezárkózott a szobájába, beletemetkezett a tanulásba, és ez hozta az imponáló egyetemi eredményeket.

Még jó fél óráig hallgattam a beszámolóját.

– Mivel egyik bizonyíték sem utalt Damian Wernerre, végül elfogadták, hogy a vőlegénynek nincs köze az ügyhöz. Úgy tűnik, a rendőrségnek jóval több időre volt szüksége ehhez a konklúzióhoz, mint amennyit a dolgok egyszerű logikája indokolt.

Mikor ezt megosztottam Klizával, elhúzta a száját.

– Talán csak nagyon alaposak voltak, legalább is Wernerrel kapcsolatban – jegyezte meg. – Bennem valami más keltett gyanút.

– Mi?

– Levették a biológiai nyomokat a testéről és a ruhájáról. Még az arcán is találtak, amiből látható, hogy a támadói nem kímélték.

Felhúztam a szemöldökömet.

– Cipőnyomok? Na jó, tudom mivel foglalkozik egy nyomszakértő – feleltem könnyed mosollyal, és a prosecco után nyúltam. – De mi ebben a gyanús?

– Az, hogy nem vetették össze az ujjlenyomatokat a pubban talált eredményekkel. Ha ezekhez hozzáveszik a korsókon talált ajak- és ujjlenyomatokat, egy kis szerencsével készíthettek volna egy egységes profilt.

Ezúttal nem akadt meg a mondat közepén, hogy elmagyarázza, mit jelent az ajaklenyomat.

– Sokkal több információjuk lehetett volna. De valamiért nem vették a fáradságot.

– Sáros valaki a rendőrségen?

– Lehet.

Egy pillanatra mindketten elhallgattunk. A pincér még mindig minket figyelt, mintha nem is a Baltic Pipe alkalmazottja lenne, hanem lakáj egy nemesi kastélyban. Láttam, hogy Kliza kényelmetlenül érzi magát emiatt, de nem tehettem ellene. Robert olyan utasításokat adott a személyzetnek, amibe még én sem szólhattam bele.

– Szóval, a lány tíz évvel ezelőtt tűnt el, majd egyszer csak megjelenik egy koncerten, amin teljesen véletlenül Werner ismerőse is ott volt – foglaltam össze.

– Nem ismerőse, hanem a legjobb barátja. Eddigi kutatásaim alapján az egyetlen.

– Ráadásul megjelenik a neten egy kép, ami eddig csak Werner telefonján létezett.

– Aha – helyeselt Kliza.

– És végül, amint valaki szimatolni kezd az ügyben, minden nyomtalanul eltűnik, mint a vízbe dobott kő. A fényképet feltöltő pasas profiljával együtt.

Kliza kissé elhúzta a száját, mintha ez utóbbi megjegyzés kellemetlenül érintené.

– Jobban, mint a kő – mondta. – Mert a követ a víz alatt be tudnám mérni. De ezt a Braddyt képtelen vagyok megtalálni, és gyanúsan sokszor jön szembe velem ez az üzenet:

„A fájl nem található”.

Azt hiszem, ez volt az első alkalom, hogy hasonlót mondott. Mindig azt állította, hogy az interneten semmi sem tűnik el. Mindenki nyomot hagy, még egy zseniális cyberszellem is.

Hallgattam. Vártam, hogy bővebben kifejtse, de úgy tűnt, nem állt szándékában.

– Azt mondtad, könnyebb a sivatagban elrejtőzni, mint az interneten – szólaltam meg. – Csak találtál valami nyomot.

– Találtam – válaszolta, és gondterhelten felsóhajtott. A Google archiválta a bejegyzéseket, de csupán Phil Braddy Facebook jelenlétének utólagos lenyomatát találtam meg. Csak az IP-címet tudtam leellenőrizni, amiből annyi jött le, hogy a TOR-t használta.

The Onion Router – egy többrétegű hálózat, ami titkosítja a hálózati mozgást. Ennek segítségével több ember tűnt el sikerrel a bűnüldöző szervek elől, mint dzsihadista az afgán barlangrendszerekben az Al-Kaida fénykorában.

– Eszméletlen mennyiségű router működött – folytatta Kliza. – Legtöbbjük Nagy-Britanniában. Lehet, hogy egyikük Braddy gépén volt, de ezt most nem tudom megállapítani.

– Tehát előkészületeket tett, mielőtt feltette a képet – vontam le a következtetést.

– Egyértelműen többet, mint egy átlagos spotter.

Láttam a szemében a tüzet; nem csoda, hogy ennyire izgatta az ügy. A helyében én is egész éjjel próbáltam volna kideríteni legalább a rejtély egy apró részletét.

– Oké – vetettem oda, éreztetve, hogy mindent tudok, ami érdekel.

– Mit tervezel?

– Lenyomozom a másik fényképet. Ha csak Werner okostelefonján volt meg, le kell ellenőriznem, ki férhetett hozzá.

– Talán a barátja?

– Most ő tűnik gyanúsnak – ismerte el. – Mivel szintén azon a koncerten volt. A fényképre is ő akadt a Spotted profilon.

– A számlánkat mégis ő fizette.

– Ezt a látszat kedvéért is tehette.

Az ablakon kibámulva hallgattam. Megnyugtató látványt nyújtottak az üres utcák, amelyeket pár hónap múlva elárasztanak a nyaraló turisták.

– A legfontosabb kérdés, hogy tényleg Ewa van-e a képen – vetettem oda halkan.

– Minden jel erre mutat.

– Nem volt eltűnt ikertestvére vagy hasonmása?

– Sem hasonmása, sem klónja, sem másik változata az alternatív valóságból.

– De akkor mi történt vele ez alatt a tíz év alatt? És miért tűnt el? – kérdeztem a fejemet csóválva. – Valaki az akarata ellenére fogva tartotta őt?

Kliza bizonytalanul rám pillantott, mintha nem tudná eldönteni, hogy kinek szól a kérdés.

– A koncerten készült felvételen nem úgy tűnik, mint akit bármire is kényszerítenek.

– Ez talán csak látszat.

– Lehet – ismerte el Kliza. – De a fényképen a háttal álló férfi semmiképpen sem néz ki barátságosnak.

Túl sok a kérdés. Azt tanácsoltam Klizának, szűkítse le a lehetőségeket, majd felálltam az asztaltól. Észrevettem, hogy Robert épp most parkolt le az ezüstszínű 4-es BMW-jével a Baltic Pipe előtt. A Gran Coupé feltűnő jelenség volt, nem lehetett nem észrevenni.

Csukott szemmel is tudtam volna, hogy a férjem érkezett meg. Az óra éppen a megbeszélt időpontot mutatta. Sohasem késett.

Elbúcsúztam Klizától, és kifelé menet felajánlottam, hogy a cég számlájára kérjen egy proseccot. Azután beültem a kocsiba. Az autó már elmúlt egyéves, de még mindig új szaga volt.

Robertre néztem, aki egy hosszú pillantást vetett a kocsinál álló pincérre. Az alkalmazott bólintott és elment.

A férjem köhintett.

– Figyelj, Kas…

– Nincs miről beszélni – biztosítottam. – Ami tegnap volt, elmúlt.

– Biztos vagy ebben?

Biztos voltam, de valami egészen másban. Amit Robert tett, megállíthatatlan következményeket von maga után. Olyanokat, amik az ő életét tönkreteszik, az enyémet pedig gyökeresen megváltoztatják. De erről még fogalma sem volt. Hallgatásomat elegendő válasznak tekintette, így megfordult és a tengerparti villa felé hajtott.

– Hogy sikerült a találkozó? – kérdezte.

– Kliza a megfelelő ember.

Tekintetét az útra szegezve némán bólintott. Majd olyan pillantást vetett rám, amit jól ismertem. Túlságosan is jól.

– Az Istenért, Robert… – nyögtem. – Meg sem szólaltam. Mivel gyanúsítasz?

Nem válaszolt.

6

Zihálva, leizzadva és teljesen összezavarodva estem be a szüleim lakásába. Azt sem tudtam, mit csinálok – de valami azt diktálta, hogy vészhelyzetben náluk a helyem. Tudtam, hogy otthon találom őket. Ugyan hétköznap volt, de nyugdíjasként az idejük nagy részét azon könyvek új ráolvasásával töltötték, amiket már mindketten jól ismertek. Ritkán sikerült rábeszélnem őket valami újra.

Anyám nyitott ajtót, de megszólalni sem volt ideje, mert szinte bezuhantam a lakásba. Az arcán elsuhanó félelem árnyéka nem kerülte el a figyelmem.

– Damian? – kérdezte remegő hangon. – Mi történt?

Nehezen zihálva csaptam be magam mögött az ajtót, és nekidőltem. A fejem hátrafeszítettem, a szemem becsuktam.

Jó kérdés – gondoltam.

Mielőtt elmenekültem Blitz lakásából, a hálószobában megláttam a véres kést. Csak egyetlen sebet láttam, közvetlenül a bordák alatt. A vér, ami az egész ágyat beborította, arra utalt, hogy Blitzer egy ideig haldoklott, talán segítséget keresett. Vagy az életéért küzdött.

Nem voltak kétségeim. Ez nem lehetett a véletlen műve. Úgy vettem észre, a lakásból semmi értékes nem tűnt el, ráadásul Blitznek egyáltalán nem voltak ellenségei. Általában kedvelték őt, és soha senkivel nem rúgta össze a port. A nők pedig, akiket lefektetett, majd gyorsan dobott, azt sem tudták, hol lakik.

Ugyanaz ölte meg, aki Ewa eltűnése mögött áll!

– Mi történt? – ismételte meg anyám.

Kinyitottam a szememet és ránéztem. Éppen akkor, amikor homlokát ráncolva kijött a szobából apám.

– Fiam – szólalt meg tubaszerű, mély hangján.

Soha nem szólított a keresztnevemen. Így tiltakozott az ellen, hogy anyám a „Damian” keresztnevet adta nekem, ami egyáltalán nem tetszett neki. Azután így maradt. Mindketten jóravaló, tisztességes emberek voltak – akkor is ezt mondanám, ha nem ők neveltek volna fel. Néha az volt az érzésem, hogy a színtiszta gonoszság, amit sokan jól ismernek, számukra puszta fogalom. Ettől csak még nehezebb volt elmondanom, mi is történt. Egy bő órára volt szükségem, hogy kinyögjem.

A kicsi, kacatokkal telerakott nappaliban ültünk és látszólag teáztunk. De a bögrék az asztalon álltak, az ital pedig teljesen kihűlt, mire először belekortyoltunk. A szüleim eleinte hitetlenkedtek, aztán a tagadás fázisába léptek. Végül azonban elfogadták a történteket; hiszen már hozzászoktak a tragédiákhoz. Ewa eltűnése után már ez sem volt hihetetlen.

Lányukként tekintettek rá. Akkor kerültek igazán közel egymáshoz, amikor alig egy évvel a folyó partján történt támadás előtt a szülei meghaltak egy autóbalesetben. Teljesen más világból származtak: ők egyszerű munkáscsaládban nevelkedtek, sosem volt vagyonuk; apósoméknál ellenben mindenből túl sok volt. Meg voltam győződve arról, hogy ez az eset mindnyájunkat megedzett. Ám alig fejeztem be a mondandómat, rájöttem, hogy mégsem eléggé.

Hányingerem lett.

– Te tiszta sápadt vagy – szólalt meg anyám.

Mély aggodalommal nézett, míg apám üveges tekintettel a plafont bámulta. Hallgattunk egy kis ideig.

– Jézus, Mária! – sóhajtott fel anyám, megrázta a fejét, majd hirtelen felállt. – Várj, készítek neked valamit. De hiszen… te semmit sem ettél, igaz?

– Nem.

Kiment a konyhába, apámmal pedig egy rövid, de jelentőségteljes pillantást váltottunk. Mindketten tisztában voltunk azzal, milyen siralmas helyzetben vagyok.

– Értesítetted a rendőrséget? – kérdezte.

Megráztam a fejemet.

– Talán meg kellene tenned. Jobb, ha tőled tudják meg.

– Mit érek vele?

– Jobban veszi ki magát.

– A látszat egyértelmű – vágtam vissza. – Mindenütt ott vannak az ujjlenyomataim.

– Éppen erről beszélek, fiam. Minél hamarabb be kell bizonyítanod, hogy semmi közöd ehhez az egészhez.

A magunkban hordozott trauma segített abban, hogy képesek legyünk higgadtan gondolkozni, de képtelen voltam felvázolni bármilyen pozitív forgatókönyvet.

– Csodát nem tehetek – válaszoltam lejjebb csúszva a fotelben. – Különben is, valaki már biztosan értesítette a hatóságokat. Talán épp az ujjlenyomatokat vizsgálják a helyszínen. Még ma összevetik az adatbázissal, aztán jönnek is értem.

– Ezt nem tudhatod.

– Nem?

Kötözködtem, de inkább csak védekezésképpen. Becsuktam a szemem, és egy pillanatra az volt a benyomásom, hogy csak az alkoholtól hallucinálok.

– Láttad a kést?

– Igen, azt hiszem, láttam.

Mindenről ködös emlékeim voltak, de tudtam, hogy idővel letisztul az egész. Ezeknek is épp az lesz a sorsa, mint a folyóparti emlékeimnek. Kezdetben kuszák, és csak részlegesen idézhetők fel, mintha valami biztonsági ajtó rejtené őket. Később, a rémálmoknak és a visszatérő emlékfoszlányoknak köszönhetően kiélesednek.

Végül majd olyan pontosan látok mindent, akár a jelent.

– De nincs rajta az ujjlenyomatod – tette hozzá apám. – Ez elég.

– Majd azt mondják, hogy kesztyűt viseltem.

– Volt a közelben kesztyű?

– Apa…

– Ezek mind lényeges kérdések.

Reménytelenül csóváltam a fejem.

– Számodra azok, de a rendőrségnek nem – feleltem határozottan. – Úgy veszik majd, hogy a kesztyűt magammal vittem és egyszerűen kidobtam.

Alighogy ezt kimondtam, ráébredtem, hogy a lehető legrosszabb, amit tehettem, az a lakás elhagyása volt. A helyszínen kellett volna maradnom, és azonnal értesíteni a rendőröket. Aztán várni, és semmit sem mozdítani.

A konyhából tojásrántotta illata terjengett felénk. Anyám csinálta a legjobb rántottát, amit valaha is ettem, de ebben a percben a gondolatától is rosszul lettem.

Előredőltem, az arcomat a kezembe temettem. Mi a franc történik itt? Ki és miért ölte meg Blitzert? Méghozzá úgy, hogy minden jel rám mutasson…

Képtelen voltam gondolkodni, mert újra elöntött a forróság. Izzadt a tenyerem, a rosszullét pedig egyre elviselhetetlenebbé vált. Aztán leengedtem a kezemet; üres tekintettel bámultam apámra.

– Mi történt? – kérdezte.

– Az a kés…

Apám felhúzta szemöldökét, homlokán a hosszú ráncok ritkuló, ősz hajához közeledtek.

– Bassza meg…

– Fiam, mi van?

– Előző este használtam azt a kést – feleltem idegesen dörzsölve a tarkómat. – Valami bort bontottam vele. A borosüveg nyakát védő fóliát vágtam le…

– Biztos, hogy ugyanazzal a késsel?

Bólintottam. Voltak kétségeim, de ez tűnt logikusnak. A gyilkos bejött a lakásba, meglátta a kést a konyhapulton, és úgy döntött, használni fogja. Blitz alig védekezhetett; ugyanúgy el volt ázva, mint én. Vagy még jobban. Akaratlanul is magam elé képzeltem, ahogy kábult álmából ébredezik csak azért, hogy lássa a gyilkosa tekintetét.

Szótlanul ültünk apámmal egy darabig. Csak akkor szakadtunk ki a bénultságból, amikor anyám behozta a rántottát. Elénk rakta a tányérokat, de biztosra vettem, hogy tudja, ugyanaz a sors vár arra is, mint az érintetlen teára. De szüksége volt az érzésre, hogy gondoskodik rólunk.

Leült apám mellé, és aggódva rám nézett.

– Most mit fogunk csinálni? – kérdezte.

– Egyelőre semmit – feleltem.

Attól tartottam, apám győzködni fog, hogy lépjek kapcsolatba a rendőrséggel. De nem szólalt meg. Csak akkor értettem meg, hogy ellenvetését más módon szándékozik a tudtomra adni.

Jelentőségteljesen nézett; nagyon jól ismertem ezt a tekintetet.

– Ennek semmi értelme – vetettem oda mogorván.

– Meg sem szólaltam, fiam.

– Nem is kell. Látom, még mindig ragaszkodsz a rendőrséghez.

– Nem ragaszkodom.

– Akkor jó – feleltem kissé élesen, ám fokozódott a felindultságom. – De azt azért észrevetted, hogy bele akarnak rántani, nem? És akárki is álljon az egész mögött, valahogy befolyásolja a zsarukat.

Felsóhajtott, anyám pedig kerülte a tekintetemet.

Ewa eltűnése után gyakran került elő ez a lejárt lemez. Akkoriban a depresszió minden fázisát átéltem, megvádoltam mindenkit, aki csak eszembe jutott. Egy ideig ragaszkodtam

ahhoz, hogy a nyomozók biztosan eltussolják a bizonyítékokat, mert maguk is sárosak. Még az is eszembe jutott, hogy a támadóink szolgálaton kívüli rendőrök voltak, akik egy kis szórakozásra vágytak. Végül elvetettem az összeesküvés-elméleteimet és az összes képtelen forgatókönyvet. Most viszont újra életre keltek, mert ezen a ponton minden lehetséges volt.

– Már nem a szocializmusban vagyunk – szólalt meg apám. – Ma már van felszerelésük, technológiájuk. Ki fogják deríteni, mi történt.

Az történt, hogy én élek, Blitz pedig halott. Ennek csak egyetlen oka lehetett. A gyilkosnak nem csak az volt a célja, hogy kiiktassa a barátomat, hanem az egész ügyet rám akarta verni. De miért? Nem lett volna egyszerűbb engem is megölni?

Mikor belegondoltam, hogy milyen közel voltam a halálhoz, forróság öntött el.

– Megtalálják a rám utaló bizonyítékokat – motyogtam az orrom alatt. – Akárki is tette, gondoskodott erről.

Mielőtt bármelyikük is felelhetett volna, egy bántóan éles hang hasított a levegőbe.

Csak Blitz mobilja volt. Ösztönösen, kapkodva vihettem el a lakásból, hogy maradjon valami kapcsolatom a világgal.

Kivettem a megviselt telefont a zsebemből, és észrevettem egy olvasatlan üzenetet. A Reimann Investigations chatbotja küldte el a hozzáférési kódot.

Ösztönös mozdulattal tettem félre a telefont a kanapé karfájára. Felálltam és a régi szobám felé vettem az irányt, amit apám dolgozószobának használt. Rég a szüleimnek adtam az öreg számítógépemet, mert ragaszkodtam ahhoz, hogy lépést tartsanak a korral, és éljenek az internet minden áldásával. A koros PC nem igazán volt erre alkalmas, de nem lehetett rávenni őket arra, hogy új számítógépet vegyenek. Az egyik szekrényben volt egy régi Asus, az első laptopom,

ami egy múzeumban is megállta volna a helyét. A két rossz közül a PC volt a használhatóbb.

Bekapcsoltam a gépet, bejelentkeztem a weboldalon, majd beírtam a kódot.

Kis ablak jelent meg egy listával, amely csak két felhasználót tartalmazott. Azonosítóink betűkből és számokból álló véletlenszerű karakterláncok voltak. A szkriptet, ami a weblapon működött, komolyan levédték, de azt nem láttam, mennyi volt ebből a valóság, és mennyi a marketing. Biztosítottak arról, hogy minden információt automatikusan titkosít az AES-256 CTR nevű katonai protokoll. Illetve, hogy a titkosítás még a feladó gépéről való elküldés előtt történik, tehát a szerver már csak a titkosított változatot kapja, amit az sms-ben kapott kód nélkül lehetetlen elolvasni. Az üzeneteket a Reimann Investigations csak tíz másodpercig tárolta, ami szintén a biztonságot volt hivatott fokozni.

A fekete képernyőre néztem és vártam. Végül megjelent egy kérdés:

[xc97it] Minden rendben?

Nem kellett sokáig gondolkodnom a válaszon.

[wOp6zl] Nem. Semmi sincs rendben.

[xc97it] Wernerrel beszélek, igaz?

[wOp6zl] Igen. Te ki vagy?

[xc97it] Kliza.

Figyeltem, ahogy a szöveg sorai megjelennek, majd röviddel azután eltűnnek. A név semmit sem mondott. Tulajdonképpen azt sem tudtam, hogy a túloldalon tényleg egy nő ül-e.

[xc97it] Tegnap beszéltünk.

[wOp6zl] Nem sokra emlékszem.

Némi szünet következett. Fájdalmasan hosszú percek teltek el, mire megjelent a következő üzenet.

[xc97it] Mi történt?

Ekkor jutott eszembe, hogy Kliza foglalkozott Ewa ügyével, Blitz szerint pedig ennél jobbat nem is kívánhattunk volna. Főleg azért, mert Klizát egy hosszú combú, darázsderekú szőkeségként képzelte el.

A tekintetem körbefutott a szobán. Észrevettem, hogy a szüleim érintetlenül hagyták a legtöbb gyermekkori holmimat. Néhány emlék Ewától, amiket talán még általánosban kaphattam tőle. Például a Spider-Man bábuk, mert akkoriban az volt a kedvencem. Olyannyira, hogy Ewa úgy szólított, mint Mary Jane Peter Parkert: Tigrisem. Akár kínosnak is tűnhetett volna a becenév, de a Spider-Man mániám miatt teljesen odavoltam érte. Volt ott egy kis fémlap, amit még Blitzerrel együtt szereltünk le egy jelzőtáblárol a gimiben.

Csak most kezdtem érezni a történtek súlyát, de tudtam, hogy a gyászra lesz még elég időm. Ebben a pillanatban arra kell koncentrálnom, nehogy minden összedőljön egyetlen szempillantás alatt. Talán paranoiás voltam, de úgy éreztem, tudom, mi fog történni, ha nem figyelek oda. A rendőrség gyorsan elfog, az ügyészség pedig vádat emel. Vizsgálati fogságba kerülök, és ott várom a tárgyalást. Aztán egész egyszerűen átadnak a büntetés-végrehajtásnak. Egyetlen szó sem esik majd arról, hogy új nyom bukkant fel Ewa ügyében. Soha nem fogom megtalálni.

Ewa ismét eltűnik – örökre.

Üres tekintettel bámultam a képernyőt, a gondolataim egyre messzebb merészkedtek. Akkor tértem vissza a jelenbe, amikor ismét felbukkant a kérdés.

[xc97it] Mi történt?

Mivel Kliza volt az egyetlen, aki segíthetett, leírtam neki mindent, ami eszembe jutott. Nem merültem el a részletekben, most nem ez volt a legfontosabb. A szöveg hamar eltűnt, és megint csak az üres, fekete képernyőt bámultam. Úgy tűnt, a fehér kurzor idegesen villog.

[xc97it] Van kéznél íróeszköz?

Az egyik fiókból elővettem egy sárga öntapadó jegyzettömböt, és lemásoltam a képernyőn megjelenő telefonszámot.

[xc97it] Vegyél egy használt, kártyás telefont, aztán küldj sms-t az imént megadott számra, ezzel a szöveggel: „b41tlcplpl”.

Mindent lejegyzeteltem.

[vv0p6zl] Aztán?

[xc97it] Elmondom, de először meg kell szabadulni a telefontól.

[wOp6zl] Azt akarod, hogy meneküljek?

A kurzor megint úgy villogott, mint egy haragos állat szeme.

Nagyot nyeltem.

Végül megjelent a válasz:

[xc97it] Igen.

A rendszer hirtelen kiléptetett, és az ablak bezárult. Egy pillanatig döbbentem ültem, mire felfogtam, hogy Kliza olyan információhoz juthatott, amiről fogalmam sincs. Valószínűleg nálam is többet tudott. Levontam néhány pesszimista, de reális következtetést, és kiválasztottam azt, amelyik a legkevésbé tűnt kétségbeejtőnek. Ha Blitz valamilyen oknál fogva megbízott ebben a lányban, akkor nekem is ezt kell tennem.

Nem gondoltam bele abba, hogy talán épp a lány miatt halt meg.

7

Otthon fehér íriszekből kötött virágcsokrok fogadtak. Robert pontosan tudta, hogy ez a kedvenc virágom; minden alkalomra ezt kaptam tőle. Szerettem, bár éreztem benne némi abszurditást, elvégre a fehér az ártatlanság színe. A férjem pedig éppen ezzel nem büszkélkedhetett.

A hazafelé vezető úton néhányszor rákérdezett, haragszom-e még, én pedig gépiesen ismételtem, hogy nem. Mikor beléptünk a tágas nappaliba, feszülten figyelte a reakciómat. Megtettem mindent, hogy elhitessem vele: nincs szükség további bocsánatkérésre. Megöleltük és megcsókoltuk egymást, majd megfogta a kezem, és az épület északi oldalán lévő ebédlőbe vezetett. A házat délről erdő határolta, az északi oldalról kilátás nyílt a Balti-tenger végtelenjére. A villa egy nem túl magas szakadék felett állt, így semmi sem zavarta a remek panorámát. Jó időben gigantikus óceánjárók körvonalait lehetett látni a nyílt tengeren, de innen nézve csupán apró pontoknak tűntek az ég alján.

Az étel már készen várt. Az Amica IN alkalmazást használtuk, ami a háztartási gépek nagy részét távolról vezérelte. Robert indulás előtt tette be a sütőbe az ételt, majd hazafelé tartva útközben kapcsolta be a melegítést.

Kacsát tálalt, vietnami módra. Tudtam, hogy hiányzik neki a főzés – ez egyike volt azon kedvteléseinek, amire nem jutott ideje. Nem lepett meg, hogy a hús pikáns volt és ánizsos; Robert mindig így készítette. Minden gesztus, minden mozzanat a kettőnk által jól ismert sémákba

illeszkedett.

– Miről beszélgettél Klizával? – kérdezte, miközben kitöltötte az új-zélandi Pinot noir-t.

– Csak az ügyről.

– Nem említetted neki a…

– Már mondtam neked, hogy nem.

Harmadáig töltötte a poharamat, majd leült velem szembe.

– Egy dolgot még nem mondtam – szólalt meg.

– Mit?

– Bocsánat.

Felnéztem rá, és sóhajtottam.

Tényleg. Eddig csak azt szerette volna tudni, haragszom-e még rá, de a bocsánatkérésre nem szánta el magát. Előbb vagy utóbb mindig megtette. Előtte azonban jól elő kellett készítenie a terepet. Ez volt a kettőnk tánca a szerelmünkért, ezért kellett a fehér írisz, a főzés, a kiszolgálás. Mintha én lennék a királynő, ő pedig a szolga.

De mindez csupán gyönyörű illúzió volt.

És csak nappal.

– Nincs miért – mondtam.

Lesütötte a szemét, mintha mélyen szégyellené. Hogy tényleg így volt-e? Nem tudom. Bár egyetemista korunkban ismerkedtünk meg, úgy éreztem, még mindig nem ismerem igazán.

– Kóstold meg a bort – mondta.

– Az előbb ittam proseccot, nem akarom keverni.

Nem erőltette. A napnyugta még messze volt, nekem pedig sok gyöngyöző borom maradt.

Minden funkcionális alkoholista pontosan tudja, hogy hol van az a pont, ameddig elmehet. A kulcs abban rejlik, hogy ezt a pontot soha ne lépje át.

Robert evett egy falatot a kacsából, majd lassan letette az evőeszközöket. Továbbra sem nézett fel.

– Ez soha többé nem fog megismétlődni – mondta.

– Tudom, hogy nem.

– Kas, túl sokat ittam. Teljesen kiakadtam.

– Hisz' mondtam már, hogy…

– Igen, hogy nem kell tovább foglalkozni ezzel – szakított félbe fejcsóválva. – De ez nem igaz.

Felállt, odajött hozzám, és leguggolt mellém. Kezébe vette a kezemet, és hosszan a szemembe nézett. A szemében sajnálatot, szégyent és mélységes szomorúságot láttam. Ezeket az érzelmeket nem színlelte; tényleg gyötörték. Ellentmondásokkal teli ember volt, akárcsak én.

– Nem léphetünk túl a történteken.

– Ugyan már.

– Kas, megütöttelek.

Nem először, és ha rajtad múlik, nem is utoljára – gondoltam magamban. Ráadásul minden alkalom rosszabbnak tűnt az előzőnél. Nem, nem csak tűnt. Valóban rosszabb volt. Ártatlanul kezdődött, már ha az erőszak egyáltalán kezdődhet ártatlanul.

Egyik éjjel Robert ezernyi szitkot zúdított rám, amiért nem figyeltem oda egy jelentéktelen dologra az egyik vízparti vendéglő kapcsán. Hülye kis ügy volt; már arra sem emlékszem, miről volt szó. Eleinte csak szavakkal bántott, aztán egyszer túllépte a határt. Arcon ütött és ellökött. Gyorsan felocsúdott, mintha letargiából ébredne. Rengetegszer bocsánatot kért, sőt könyörgött, és garantálta, hogy ez sosem fog megismétlődni. Hittem neki, mert hinni akartam. Úgy éreztem, gyenge vagyok, megaláztak és nem vagyok biztonságban, mégis ő volt az egyetlen, akire számíthattam. Ezt nem értheti az, akit még sosem bántott egy általa mélyen szeretett ember. Erre nincs logikus magyarázat. Hamarosan öklöllel is megütött. Amikor kiabált velem, csak két dologért fohászkodtam: nehogy eldurvuljon, és nehogy meghallja Wojtek. Az első kérésem nem teljesült, az utóbbit viszont meghallgatták odafent.

De Robert tegnap éjjel túllépett minden határt. Megragadott a hajamnál fogva, az arcomba üvöltött, majd gyomron vágott. Akkor határoztam el, hogy ezt nem tűröm többé. Úgy terveztem, hogy az új életem első napjaként fogok visszagondolni a mai napra. Éppen ezért kérdezgetett Robert, hogy mit csináltam, kivel beszéltem. Ezért bízta meg az egyik alkalmazottat azzal, hogy figyeljen. Tisztában volt vele, hogy egy újabb határt lépett át, én pedig esélyt se adok többé erre.

A csokor fehér íriszre néztem. Azt hazudtam magamnak, hogy még mindig szeretem ezt virágot. De már gyűlöltem egy ideje. Reménytelen helyzetem kézzelfogható bizonyítékát láttam benne.

– Ne hagyjuk az ügyet ennyiben – mondta halkan.

– Mire gondolsz?

– Kérj orvosszakértői véleményt.

– Hogy mit?

– Elviszlek a kórházba és…

– Megőrültél?

– Lesz bizonyítékod.

Hátrébb csúsztam a székkel és szembefordultam vele. Előrehajolt, a fejét a combomra hajtotta. Egy kis ideig ebben a helyzetben hallgatott, én pedig gyöngéden a haját simogattam.

Damoklész kardját akarta a saját feje fölé? Bizonyítékot arra, amit velem tett? Csak erről lehetett szó. Időnként még azt is elhittem, hogy őszintén beszél. Láttam, hogy igyekezett megváltozni, és néhányszor sikerült is fékeznie magát, mielőtt ismét eldurvultak a dolgok. De ezek csak kivételek voltak…

– Szerinted változtat ez bármin is? – kérdeztem.

– Tudni fogom, hogy akármelyik pillanatban elmehetsz…

– Mi? A rendőrségre?

Felemelte a fejét. A tekintete üveges volt, a legkevésbé sem emlékeztetett arra az emberre, aki tegnap üvöltözött

velem és önmagából kikelve ütött.

– Hagyjam, hogy leültessenek? – tettem hozzá. – Hogy Wojtek apa nélkül maradjon? És boldoguljunk nélküled?

– Ne mondj ilyeneket.

– De Robert, ez a helyzet. Mégis, hogy gondolod?

Mióta az eszemet tudom, közvetlenek voltunk egymással, ezért nem úgy reagáltunk, mint ahogy a párok általában. Máshol ilyenkor vagy a nő megy el, vagy az erőszak válik tabutémává. Nálunk nem voltak tabuk. Mindenről beszéltünk, nem vezettük félre egymást. Tulajdonképpen sosem hazudtunk egymásnak. Leszámítva azt, hogy eltitkolta a másik, brutális oldalát.

Közelebb húzódott, majd átölelte a derekamat.

– Hogy lehetsz együtt egy ekkora szemétládával? – kérdezte.

– Nem tudom – feleltem, egy erőltetett mosollyal.

– Én a helyedben legalább összekarcolnám azt a kibaszott megalomániás kupéját.

– Azt tervezem, hogy éjjel lefújom festékkel.

– Jó döntés.

Mikor újra rám nézett, megcsókoltam.

Arra gondoltam, hogy mások ebben a helyzetben már egész biztosan a hálószoba felé tartanának. Mi viszont ritkán feküdtünk le egymással. Amióta az erőszak megjelent, egyre ritkábban. Még az is megfordult a fejemben, hogy Robert szexuális igényét elégíti ki az őrülete. Ilyenkor vad és brutális volt, amit nem tudott megfékezni. Ám arra ügyelt, hogy ne maradjon nyoma. Ez nyugtalanított a leginkább, mivel úgy tűnt, az egészben van valami kegyetlen precizitás.

Becsuktam a szememet, és az ajkainak érintésére összpontosítottam. Istenem, hát ennyi is elég, hogy elillanjon az elszántságom? Pár órával ezelőtt még biztos voltam benne, hogy erős leszek. Nem engedem, hogy továbbra is megalázzon.

Ezzel a meggyőződéssel ültem be a BMW-be, amikor eljött értem. Ennyi kell, hogy meggondoljam magam? És egyáltalán: tényleg meggondoltam magam? Ezeket a kérdéseket képtelen voltam megválaszolni magamnak is. Csak azt tudtam, hogy a szerelem a természet alkotta legveszedelmesebb méreg.

Robert visszaült a helyére és nagyot húzott a borból. Bizonytalanul nézett a kacsára.

– Vagy nem sikerült valami jól, vagy annyira utálom magam, hogy minden ízt undorítónak érzek.

– Vagy mindkettő.

– Igazad lehet – felelte eltolva magától a tányért.

Olyan sápadt volt, mint Kliza, aki talán csak akkor járt friss levegőn, amikor átment az egyik épületből a másikba. Kliza arca holtsápadt volt, és fekete, hátközépig érő haja ezt még jobban kihangsúlyozta. Az arcába hulló haja miatt mindig úgy tűnt, mintha lógatná a fejét.

Elkezdtem azon tűnődni, haladt-e bármit Ewa ügyében. Ez jó gondolatmenet volt, mert elterelte a figyelmem az éjjel történtekről. Úgy döntöttem, elmondom Robertnek.

– Beszéltem már neked arról az eltűnt lányról?

Félretette a poharat, és kis ideig figyelmesen nézett rám, mintha azon gondolkodna, jó ötlet-e témát váltani.

– Csak annyit, hogy a folyónál megerőszakolták, azután nyoma veszett. A támadók pedig eltűntek.

– Míg egyszer csak felbukkantak a fényképek.

– Na igen. Ez Opolében történt?

Bólintottam.

– Azt hiszem, rémlik valami. Régen történt?

– Tíz éve.

– Tényleg azt hiszitek, hogy ennyi idő múlva előkerült?

– Úgy néz ki. De valaki újra eltüntette a nyomokat.

– Netán maga a lány? – kérdezte Robert, én pedig elkezdtem enni a kacsát. – Talán nem akarja, hogy

megtalálják.

– Nehéz ügy – feleltem, egy kis falattal a számban.

Az étel túl csípős volt az én ízlésemnek, de nem foglalkoztam vele, mert bocsánatkérésnek szánta. Rengeteg idejébe került, holott állandó időhiánnyal küszködött.

– Talán az erőszak után elhatározta, hogy teljesen új életet kezd – jegyezte meg.

– Csak úgy otthagyta a vőlegényét? Kétlem.

– Beszéltetek a családjával? Az ismerőseivel? Talán valaki tud róla vagy tartja vele a kapcsolatot.

– Nincs családja – mondtam, és ittam egy kis pohár vörösbort. – A szülei autóbalesetben haltak meg egy évvel azelőtt, hogy megerőszakolták.

– Micsoda pechsorozat.

– Az élet maga – feleltem, vállat vonva.

Nem folytattuk a témát, mert láttam, hogy Robertet nem érdekli. Amikor megalapítottuk a Reimann Investigationst, csak az izgatta, milyen eredményeket érhetünk el. Olyan volt, mint egy kisfiú, aki végre megkapta hőn vágyott játékát. Idővel azonban lankadt a lelkesedése és az enyém is. Főleg olyanok kerestek meg, akik a feleségük után akartak kémkedni, vagy az adósukat keresték.

Éppen olyan ügyekre vártunk, mint Ewa eltűnése. Azt hittem, Robertben is feltámad a régi lelkesedés, de minden jel arra mutatott, hogy tévedtem. Anélkül fejeztük be az étkezést, hogy egyetlen számunkra fontos kérdést érintettünk volna.

Mikor felálltam az asztaltól, kissé megszédültem. A prosecco és a vörösbor rossz kombináció. Különösen, hogy a nap az előbbivel kezdődött, és úgy tűnt, ezzel is végződik. Voltak napok, amikor azzal áltattam magam, hogy ezúttal nem így lesz. De ezen a napon valóban nem így történt. Ez akkor vált világossá, amikor megkaptam Kliza sms-ét.

Robert már indulni készült Wojtekért az iskolába. Nem

volt ínyemre, hogy a BMW-jével állít oda az iskola elé, mert ez a piszkálódás célpontjává teheti a fiunkat. A fél üveg bor felbátorított, de uralkodtam magamon. Tudtam, hogy semmi értelme tiltakozni, mert Robert úgyis beül a volán mögé. Csak egy újabb veszekedés…

Nem tartott a rendőrségtől, hiszen a kezében tartotta őket. Rewal önkormányzatát és a hozzá tartozó településeket formálisan a polgármester vezette, de a valódi irányítás az olyanok kezében volt, mint Robert. Az utazási irodák és az éttermek milliomos urai sok család megélhetését biztosították.

– Valami gond van? – kérdezte Robert az asztaltól felállva.

Felnéztem a mobilomból.

– Sms-t kaptam Klizától.

– Mit ír? Van valami előrelépés az ügyben?

– Inkább probléma – feleltem gondterhelten. – Azt írja, sürgősen beszélnünk kell, mert komplikációk léptek fel.

– Elvigyelek a Baltic Pipe-ba?

– Nem, elintézem telefonon.

Összeszedte és nagyjából leöblítette az evőeszközöket, majd a mosogatógépbe rakta őket. Ezerszer magyaráztam neki, hogy ne csinálja, mert a mosogatószernek nem lesz mit feloldania, és csak feleslegesen kering a gépben. De tudomást sem vett az egészről. Búcsúzóul megcsókolt, bár alig negyedórára váltunk el. Aztán meghallottam, ahogy halkan felzúg a BMW.

Mély lélegzetet vettem, majd felhívtam Klizát. Azonnal felvette, mintha csak várta volna a telefonomat.

– Blicki halott – vágott bele.

Nem tartozott azok közé, akik túlságosan becsomagolják a mondandójukat. Ezzel teljesen kizökkentett, egy pillanatra azt sem tudtam, mit feleljek.

– Holtan találták a lakásában – tette hozzá tárgyilagosan, egy tévébemondó stílusában.

Felálltam és a hűtőhöz mentem. Úgy tűnt, eljött az a nap, amikor megszegem a funkcionális alkoholisták szent szabályait.

– Mit lehet még tudni? – kérdeztem.

– A rendőrség hivatalosan nem közöl részleteket, csak a szokásos ködösítés: a nyomozás érdekében nem adnak információt.

– És nem hivatalosan?

– Úgy tűnik, Werner nála töltötte az éjszakát.

Megállt a kezemben a pohár.

– Csak nem azt akarod mondani, hogy…

– Nem – vágott közbe. – Miért akarta volna megölni?

Ittam egy kortyot, amitől kissé jobban lettem.

– Ennek semmi értelme – folytatta Kliza. Blicki nem csak a közeli barátja volt, hanem az egyetlen, aki kész volt segíteni neki. Azonkívül elég okos ahhoz, hogy ennél jobb tervet eszeljen ki.

– Akkor tehát be akarja őt mártani valaki?

– Igen, ez a pesszimista verzió. Az optimista verzió szerint ez csak a körülmények véletlen összjátéka. De nem hiszek a véletlenekben. Ez egy üres kifejezés, amit akkor használunk, amikor nem tudjuk, hogy mi miért történik.

– Akárhogy is, biztosan hagyott maga után elég nyomot ahhoz, hogy vádat emeljenek ellene.

– Biztos vagy ebben? – kérdeztem.

– Nem tudom pontosan, minden infó másodkézből származik. Az viszont biztos, hogy ő az első számú gyanúsított.

– Ez esetben el kell őt…

– Rejteni. Tudom – vágott közbe. – Már rajta vagyok.

Összeráncoltam a szemöldököm. Akkor minek akart velem beszélni? Igaz, többször is mondtam neki, hogy folyamatosan tájékoztasson az aktuális ügyekről, de csak akkor, ha valami lényeges kérdésben kell dönteni. Ebben az esetben önálló

döntést hozott.

– Győződj meg róla, hogy tényleg nem ő tette – utasítottam. – Nem akarok miatta fekete PR-t.

– Úgy lesz – helyeselt komolyan Kliza. – De először gondoskodnom kell róla, nehogy lecsukják, mert akkor teljesen elveszítjük vele a kapcsolatot.

– Aha, ez természetes, de nem ezért hívtál, ugye?

– Nem, nem ezért.

– Akkor miről van szó?

– Ismét átnéztem az összes anyagot.

A hangjában szinte gyermeki lelkesedés csengett. És valamiféle kimondatlan ígéret.

– Az a lány üzenni próbált – tette hozzá.

– Hogy mi? – vágtam rá. – Üzenni? Kinek?

A kérdések ágyúlövésként dörögtek a fejemben.

– Ezt még nem tudom – felelte Kliza. – De meg fogom tudni.

8

A mobilt az első mobilshopban vettem, a SIM-kártyát pedig valamivel odébb, egy utcai kioszkban. Nem akartam vesztegetni az időt, azonnal üzenetet küldtem a Reimann Investigationsnek arra a számra, amit a lány megadott.

Kliza szinte azonnal visszahívott.

– Rendben – vetette oda Kliza. – Most nyugodtan beszélhetünk.

– Kicsit messze vagyok a nyugodtságtól.

– Nem csoda.

Idegesen a hajamba túrtam és körülnéztem. Úgy éreztem, minden járókelő engem figyel, és mindenki tudja, hogy a rendőrség célkeresztjében vagyok.

– Hogyan történt? – dadogtam. – Hogyan történhetett?

– Mindennek utánajárunk, de most…

– Nem – szakítottam félbe. – Tudnom kell, mi történik.

A mellettem elhaladó férfi gyanakodva, idegesen nézett rám, amikor ellépett mellettem. Hátranéztem, de már csak a távolodó hátát láttam. Úrrá lett rajtam a paranoia.

– Miért akarhatta őt bárki megölni? – folytattam makacsul.

– Mindent meg fogunk tudni.

– Ki az, aki ellenem dolgozik? A rendőrség?

– Werner, figyelj rám egy kicsit…

– Mit akarnak?

– Werner!

Megráztam a fejem és felocsúdtam. Kliza hangja visszarántott a földre. Ez az idegen hang úgy beszélt velem,

mintha ismerne. Ráébresztett a nehéz helyzetemre. Az egyetlen, akiben bízhattam, egy teljesen ismeretlen nő volt.

– Össze kell szedned magad – tette hozzá Kliza. – Kiderítjük, mi történt, de most az a legfontosabb, hogy ne kapjanak el.

Bólintottam, mint aki transzban van.

– Ott vagy?

– Itt vagyok.

– Ebben a pillanatban hivatalosan nem köröznek.

– Hivatalosan…

– Úgy értem, hogy nem csinálsz semmi törvénytelent akkor sem, ha külföldre mész – mondta határozottan, de a hangjában némi bizonytalanság érződött. – Nem indult ellened semmiféle eljárás, nem adtak ki elfogatóparancsot. Ugyanolyan szabad vagy, mint bárki más. És ezt ki kell használni.

– Azt akarod, hogy elhagyjam az országot?

– Nem, de sokkal többet tehetek érted, ha feljössz a tengerpartra.

Megálltam a hídon, végignéztem az acélból készült íveken. Olyan sokan másztak fel rájuk, hogy a város vezetése kénytelen volt egy nevetséges figyelmeztetést kitenni, „A hídon felülről áthaladni tilos!”. A jobb oldalon álltam, a korlátnak dőltem. Átnéztem. A Vagányok Páholya pontosan a túloldalon helyezkedett el.

– Nem terveztem, hogy elutazom – mondtam.

– Ez nem bölcs dolog, ha azt vesszük, hogy…

– Nem áll szándékomban bölcs dolgokat csinálni – vágtam vissza az orrom alatt. – Ha másként volna, régen jelentkeztem volna a rendőrségen.

– Wern, ez nem hangzik túl észszerű megoldásnak.

– Wern?

– Illik rád.

– Vagy Damian vagy Werner. Ne hívj Wernnek.

Bámulni kezdtem az amfiteátrumtól húzódó sétálóutcákat. Irigyeltem az összes gondtalanul sétálgató embert. Ők nem érezték a múlt terhét, nem voltak olyan reménytelen helyzetben, mint én, és nem várt rájuk ennyire zavaros és nyugtalanító jövő. Azon tűnődtem, maradt-e bármi, ami rajtam múlik. Függetlenül attól, ki állt az egész mögött, úgy tűnt, mindenre elszánt emberekről van szó. A bizonyossághoz elég volt becsuknom a szemem. Még mindig előttem volt Blitz véres holtteste.

– Talán mégis meg kellene tennem… – dünnyögtem.

– Mit?

– Azt, hogy jelentkezem a rendőrségen.

– Semmi szín alatt. Ez nem jó ötlet, ebben a helyzetben pedig végképp nem az.

– De mi ezzel a baj? – kérdeztem és megfordultam. Nekidőltem a korlátnak. – Ez már az üldözési mánia? Talán a hatóságnak semmi köze ehhez.

– A saját bőrödön szeretnél erről meggyőződni?

– Miért ne? – feleltem némi színlelt önbizalommal a hangomban. – A rendőrőrsön talán biztonságban leszek, elvégre ott van kamerarendszer, vannak emberek és…

– És már nem egy ilyen helyzet végződött tragédiával, Wern.

– Werner.

– Csak azt mondom, hogy óvatosnak kell lenned. Amíg nem köröznek, jogodban áll szabadon mozogni.

– Elméletileg – feleltem a fejemet lehajtva. – Elmenekültem a tetthelyről. Az első, amit tennem kellett volna, hogy jelentkezem a kapitányságon.

– Sokkos állapotban voltál.

– Ami azóta elmúlt – vágtam vissza összeszorított fogakkal. – Ha az ügy a bíróság elé kerül, a városból való távozásom minimum gyanús lesz.

– Nem baj.

Lemondóan felsóhajtottam, mert úgy tűnt, a lány minden logikával szembe megy. Talán azért, mert a magánnyomozók ritkán ápolnak jó kapcsolatot a rendőrséggel.

– Ha már a sokknál tartunk – vette fel a fonalat Kliza. – Megszabadultál már a telefontól?

– Nem.

– Egyáltalán, minek hoztad el Blicki lakásából?

– Nem tudom.

Röviden hallgatott, de nagyon jól tudtam, mit akar mondani. A barátomtól maradt egyetlen holmitól meg kellett szabadulnom. Előbb vagy utóbb Blitz mobilja teher lesz számomra.

Mély lélegzetet vettem, megfordultam, majd ügyelve arra, hogy senki se lásson, az Oderába dobtam a telefont. A zavarosan kavargó víz azonnal elnyelte.

– Tudom, hogy nem szeretnéd ezt hallani, de…

– Elintéztem – vágtam Kliza szavába.

– Akkor jó.

Kliza megint elnémult egy pillanatra. Sejtettem, hogy nem lehet könnyű hallgatni egy olyan helyzetben, amikor a csend a legbeszédesebb bizonyítéka annak, mekkora bajban vagyok. Valószínűleg lázasan gondolkodik azon, hogyan törje meg a csendet. Végül a lehető legrosszabbat választotta:

– Pillanatnyilag senkiben sem bízhatsz.

– Kösz – feleltem. – Pont ilyesmit szerettem volna hallani.

Felsóhajtott, én pedig elindultam.

– Ha nem áll szándékodban ideutazni, legalább tartsd magad radartávon kívül.

– Hogyan?

– Mindenben segíteni fogunk – biztosított. – Mindjárt foglalok neked szobát egy elővárosi motelben. Van arra ilyesmi?

Könyörgőn néztem fel az égre.

– Még a legolcsóbb szobára sincs pénzem.

– Ezzel most ne törődj.

– És ki fogja kifizetni? Ti?

Tudtam, hogy vissza kell fognom magam, és meg kellett bíznom azokban, akik segíteni akartak.

– Elértem, hogy Kasandra is figyeljen oda az ügyedre – szólalt meg Kliza, mintha ez bármit is megmagyarázott volna.

– Kicsoda?

– Az RI főnökasszonya.

– Azt hittem, Robert Reimann a tulajdonos.

– Igen, de már rég nem érdekli az ügynökség. Most mindenben a felesége dönt, én pedig elérem, hogy kiemelten kezeljen. Már egyébként is rajta van a témán, de ha jól sejtem később még jobban beszippantja az ügy.

– Gondolom nem annyira, hogy kifizesse a szállásomat?

– Nyugi. Ezek az emberek nem garasoskodnak.

Az óváros felé haladva ismét úgy éreztem, hogy minden járókelő engem figyel. Ekkor tudatosult bennem, hogy valóban így van, hiszen úgy forgolódtam, mint aki eltévedt. Egyszerűen magamra vontam a figyelmet.

Mély levegőt vettem, hogy lenyugodjak.

– Miért segítesz nekem? – kérdeztem.

– Mert erre bérelt fel a haverod.

Nem válaszoltam.

– Ez nem elég jó ok? – kérdezte. – Vagy sértő számodra ez a közvetlenség?

Magam sem tudtam, melyik kérdésre tudnék pozitív választ adni.

– Egész egyszerűen furcsának tűnik.

– Szeretném megtudni, miért halt meg, és nagyon szeretném megtalálni a menyasszonyodat is.

– Aranyember vagy.

– Ez a munkám. A számla pedig már ki van egyenlítve.

Nem szándékoztam tovább húzni a beszélgetést, mert Klizával nem stimmelt valami. A legjobb, amit feltételezni

tudtam, hogy csak az érdeklődési köre fura, a legrosszabb pedig az, hogy van benne valami beteges.

– Kiderítjük, mi történt Ewával – tette hozzá.

Abban a percben nem voltam ennyire biztos ebben.

– Kezdjük azzal a fényképpel, ami a telefonodon volt – folytatta.

– Fel tudod idézni minden részletét?

– Persze. Ismerem minden pixelét.

Céltalanul körözve leírtam a kép minden részletét, ő pedig időnként valamit dünnyögött az orra alatt. Fogalmam sem volt, mire kellenek neki ezek a részletek. Ha a fényképet akarta megtalálni, akkor inkább technikai oldalról kellett volna közelíteni, vagyis távoli hozzáférést szerez a mobilomhoz, amit egy széfbe zártak a kapitányságon.

– Jó, akkor most térjünk át a másik fotóra. Arra, amelyik a koncerten készült.

Arra valamivel kevésbé emlékeztem, de elég sokat nézegettem ahhoz, hogy a legfontosabb részletei beugorjanak.

– A háttal álló fickó Foo Fighters-es felsőjén a „There is nothing left to lose" felirat szerepelt. Volt rajta egy szárnyas bomba, azt hiszem, a lógójuk vagy a lemezborítójuk – ebben nem vagyok biztos.

– És Ewa? Ugyanígy öltözött?

– Nem teljesen. A pólóján más volt a felirat.

– Milyen?

– Valami jobb napok.

– Wern, írd le pontosan. Konkrétumok kellenek.

Elgondolkoztam rajta.

– The better days – mondtam.

– Biztos vagy ebben?

– Igen.

– Nem úgy tűnsz.

Igaza volt, tényleg nem voltam biztos benne. A zenekar nevét akkor láttam először, és valami indie rockos,

underground banda jutott róla eszembe.

Megálltam egy alacsonyabb panelház hátsó oldalánál, és a falnak támaszkodtam. Csak most tudatosult bennem, hogy úgy keringek a városban, mint egy holdkóros. Azt sem tudtam, pontosan hol vagyok.

– Talán „the” nélkül – mondtam. – Csak annyi, hogy „Better days”.

Hallottam, amint csattog billentyűzet.

– Felkiáltójellel vagy anélkül?

– Anélkül.

– Akkor ez nem lehet a The Bruisers albuma. Kár, mert egész jó punkot játszanak.

A fejem a falnak támasztottam, mert éreztem, amint a halántékom felől kezd elsötétülni minden. Az adrenalinszintem lassan csökkent, és a másnaposság vette át a stafétát.

– Mi a jelentősége ennek? – kérdeztem.

– Talán semmi, talán valami – felelte Kliza diplomatikusan. – Emlékszel az együttes nevére?

– Nem.

– De nem a Foo Fighters volt az?

– Nem, biztosan nem. Valami spanyol együttes.

– Melyik?

– De hát mondtam már, hogy…

– Koncentrálj, ez tényleg fontos.

– Miért?

– Ha koncertre mész, a fellépő banda cuccába öltözöl, nem?

Igaza volt, de nem tűnt lényegesnek. Ewa nem rajongott a Foo Fighters-ért, mert kaotikusnak tartotta a zenéjüket. Jól emlékszem erre, mert Blitzer többször próbált elcsábítani a koncertjükre.

Törtem a fejemet, hogy előbányásszam a pólómintát az emlékeimből. Inkább amatőr firkának tűnt, mint egy profi

lemezborítónak. Talán éppen ezért jutottak egyből eszembe az indie rock bandák.

– Na? – sürgetett Kliza. – Mi volt a zenekar neve?

Megtöröltem a homlokomat, igyekeztem összeilleszteni a mozaikdarabkákat, hogy rátaláljak arra a részletre, ami világosságot gyújt az agyamban. Valami derengett.

– Várj csak… – motyogtam. – Az a focista jutott róla eszembe, aki mindig Spider-Man álarcot viselt.

– Hogy micsodát?

– Volt egy argentin játékos, aki minden góljánál felhúzta ezt a maszkot, és úgy tett, mintha pókhálót lőne ki a tenyeréből.

Kliza hallgatott.

– Egy időben Spider-Man mániám volt.

– Aha.

– Ewa hősiesen tűrte, bár neki nem volt hasonló őrülete. Talán csak a régészet. Különösen érdekelték az ország területén fellelhető korai települések.

Kliza halkan köhintett.

– Mindenkinek van valami perverziója – tettem hozzá.

Továbbra sem felelt, nekem pedig átfutott az agyamon, hogy talán nem véletlenül bukkant fel a pólón egy olyan név, ami a kedvenc képregényhősömet juttatta eszembe. Vagy mégsem? Már ott is rejtett jelentést keresek, ahol valójában nincs is?

– Ellenőrizd kérlek a…

– Épp most gugliztam ki – szakított félbe Kliza. – A focista neve Jonás Gutierrez.

Csettintettem.

– Gutierrez – mondtam. – Ez a szó volt a pólóra írva. Beszélgetőpartnerem ismét elhallgatott, amiből már kezdett nagyon elegem lenni. Sőt, kifejezetten nyugtalanított.

– Ott vagy? – kérdeztem.

– I-igen.

A hangja halk volt, mintha minden ereje elhagyta volna. Szinte magam előtt láttam, amint elsápad.

– Valami gond van?

– Ez a név… – nyögte. – Ez a Natalia Gutierrez Y Angelo?

– Lehet.

– Úristen…

– Miről van szó?

Nem felelt.

– Héj! – kiáltottam felindultan. – Mi van?

– Több, mint hinnéd.

9

Ezt nem gondoltam át eléggé! Amikor Kliza megkérdezte, eljöhet-e a villába, hogy személyesen számoljon be a történtekről, azonnal beleegyeztem. Nem számítottam arra, hogy ezzel feldühítem Robertet. Nem szerette, ha egyeztetés nélkül hívok meg valakit. Más pároknál ez nem jelent gondot, hiszen az ismerősök előzetes bejelentkezés nélkül bármikor beugorhatnak. De nálunk ez másként volt. Ha vendéget vártunk, pár nappal előtte mindent meg kellett beszélni. Robertnek szüksége volt a felkészülésre, és hogy időt adjon nekem a ház előkészítésére.

Még Kliza érkezése előtt megjött Wojtekkel. Így legalább szólhatok neki, hogy Kliza is beugrik néhány percre.

Wojtek ledobta a hátizsákját az előszobában, majd azonnal a szobája felé vette az irányt.

– Hova-hova? – kérdeztem a nappali küszöbén állva.

Megállt és végigmért.

– Szia, anya.

– Szia, csirkefogó.

Odajött és megölelt. Még abban a korban volt, hogy ezt őszinte örömmel tette, de tisztában voltam azzal, hogy még pár év, és ez az időszak is lezárul. Elég egy puszi az iskola előtt, és lőttek a haverok előtt a tekintélyének. Azon a napon lógó orral fog hazajönni, és vége lesz minden gyöngédségnek.

Összeborzoltam a haját, és arra akartam kérni, hogy vegye fel a hátizsákját a földről, de Robert éppen akkor emelte fel. Kitűnő apa volt, jobbat el sem tudtam volna képzelni. Talán némileg híján volt a előrelátásnak, amikor az általános iskola

elé gurult a BMW-jével, de minden más szempontból tökéletes volt. Ami férjként hiányzott belőle, azt apaként pótolta. Talán éppen ezért engedtem neki, hogy ezt tegye velem.

– Mi volt az iskolában? – kérdeztem.

A fiatalember a szoba felé tekintett. Nagyon jól tudtam, hogy csak az jár az fejében, hogy végre a képernyő mögé ülhessen. Annak ellenére, hogy az iskolában végig a neten lógott, az autóban pedig azonnal bekapcsolta a laptopot.

– Semmi érdekes – felelte.

Vele is megvolt a napi táncórám. A „semmi érdekes”-sel kezdődött, aztán apránként kihúztam belőle a részleteket. Aznap viszont nem volt energiám erre a játékra. Engedtem őt a szobájába, majd gépies mosolyt küldtem Robert felé, amikor a hátizsákot az ajtó mellé rakta.

Úgy nézett rám, mintha továbbra is tartana valamitől. Mintha arra számítana, hogy a tegnapi túlkapás miatt mindjárt a pokol tüzét zúdítom rá.

Közelebb mentem hozzá, és megfogtam a kezét.

– Kliza valami fontosat talált – mondtam halkan. – Minden jel arra mutat, hogy az a lány üzenetet küldött.

– Üzenetet?

– Kliza nem ment bele a részletekbe, mert személyesen szeretne velem beszélni.

– Akkor ne vigyelek le mégis a Baltic Pipe-ba?

– Azt mondtam neki, hogy jöhet – feleltem gyorsan. – Nem fog sokáig tartani; beülünk az emeleti irodámba.

Ez valójában nem volt teljes értékű emelet, csak egy beépített tetőtér. A szoba mégis tágas volt, én meg imádom a ferde vonalakat. Ez volt a szentélyem, ahol igazán jól éreztem magam. Eleinte nem jöttem rá ennek az okára, de később megértettem, hogy a szoba a villa azon kevés helyiségei közé tartozott, ahová Robert sohasem lépett be, és ahol sosem ütött meg.

Még nem.

Elhessegettem ezt a gondolatot, bár a dühös pillantását látva ez nem ment könnyen.

– Ide? – kérdezte összeszorított szájjal.

A fejét csóválva sarkon fordult, és kiment a konyhába. Hallgatott, miközben idegesen kinyitotta a hűtőajtót. Újra a fejét ingatta. Szinte a bőrömön éreztem, ahogy nőtt benne a feszültség, és hogy mennyi erőfeszítésébe kerül megfékeznie magát. Kivette a bort, töltött egy pohárral. Két gyors húzással megitta.

– Hányszor kell még ezt átvennünk? – szólalt meg.

– Csak megkérdezte, én meg egyszerűen…

– Nagyon jól tudod, hogy gyűlölöm a váratlan vendégeket.

– Persze, de gyorsan lerendezzük az irodámban.

– Nem tudtatok a Balticban találkozni?

Végre felém fordult. Láttam, amint egyik vélt sérelem a másik után lobban lángra a szemében.

– Mi a bajod azzal a hellyel?

– Semmi, csak nem akartalak ezzel terhelni.

– Ez nekem nem teher. Sokkal kevésbé zavaró, mint egy idegen a nappali közepén.

– Ő csak egy alkalmazott, Robert.

Egy lépést tett felém, de olyan határozottsággal, hogy akaratlanul hátraléptem. Ez általában annak a jele, hogy mindjárt kezdődik. Ezúttal azonban türtőztette magát.

– Be se fog idejönni – mondtam. – Egyből felmegyünk.

Nem felelt. A tekintete jéghideg lett, én pedig attól tartottam, hogy mindjárt kicsúszik a kezéből az irányítás. Megüt, és már nem lesz visszaút. Nem a brutalitás miatt aggódtam, hanem hogy kénytelen leszek lemondani a találkozót. Vagy ő maga hívja fel Klizát, és megmondja neki, hogy rosszul érzem magam. Eljátszottunk már pár hasonló forgatókönyvet. Mielőtt azonban elindult volna felém, megszólalt a kaputelefon.

Szótlanul néztük egymást.

– Elküldhetem – szólaltam meg bizonytalanul.

– Most? – csattant fel. – Mégis, mit mondasz neki?

– De hát nem kell előtte magyarázkodnom.

– Nem – felelt hűvösen. – Jöjjön be!

Ő maga nyitott kaput, majd leült a kanapé szélére, hogy ne lehessen látni őt a folyosóról. Némán ült, amikor az emeletre mentünk.

Azt gondoltam, hogy Kliza pontosan úgy fog viselkedni, mint azok, akik először jöttek hozzánk vendégségbe. Abba sem tudja hagyni a nézelődést. Sem a dicséretet, sem az elragadtatást. Egyeseket a teljesen üvegezett nappali fogott meg, másoknak a lépcsőház könyvespolcai imponáltak. Kliza viszont úgy jött fel az irodámba, mintha semmit sem venne észre. Csak a szobában szólalt meg, amikor leült a tágas tetőablakok alatt álló asztalhoz.

Felkönyökölt az asztalra, idegesen megtörölte az arcát, ami piros sávot hagyott a bőrén. Ezután úgy nézett rám, hogy egy pillanatra azt hittem, kísértetet látok.

– Ez az egész nagyon valószínűtlen – jelentette ki. – Ez egy teljesen elcseszett ügy!

Leültem mellé.

– Mit találtál?

– Nem én, hanem Wern.

Felhúztam a szemöldököm.

– Akarom mondani Werner – tette hozzá az orra alatt, majd legyintett. – Igazából együtt jutottunk el idáig. De Ewa kezdeményezte az egészet.

– Konkrétan mit?

Kliza mocorogva köhintett egyet.

– Ewa volt azon a képen, amit valaki lenyúlt a Spotted profilról, egy olyan pólóban, aminek nem sok köze volt a Foo Fighters-hez.

– Hm? – néztem rá kérdőn.

– Ez az ő koncertjük volt, Ewa viszont valamiért egy másik zenekar pólóját viselte.

– Na és?

– Ez a lényeg! Wern egy kicsit megerőltette magát, és így jöttünk rá, hogy a pólóra „Natalia Gutierrez Y Angelo” volt ráírva.

– Ez nem mond semmit!

– És az, hogy „Better days”? – vetette fel.

– Semmi.

– Pedig kellene, mert nagy port kavart az ügy.

Idegesen néztem rá. Attól tartottam, hogy mielőtt a lényegre tér, Robert bekopog az ajtón, elnézést kér és kifejti, hogy azonnal mennünk kell. Egy rövid időre féken tartotta az indulatait, de túl jól ismerem a férjemet ahhoz, hogy tudjam, ez nem tart sokáig.

– Biztosan hallottál már a FARC-ról – fogott bele Kliza.

– Hallottam. Nemrég egy sokat vitatott békemegállapodást kötöttek a kolumbiai kormánnyal.

Ismertem ezt a gerillaszervezetet, mert 2016-ban a napi hírek között szerepelt az öt évtizednyi véres polgárháborút lezáró békemegállapodás. Több mint kétszázezren haltak meg és ötmillió embert érintett a kényszerättelepítés. Santos, aki a paktumot összehozta, Béke Nobel-díjat kapott. De az ügy mégsem emiatt volt emlékezetes. A kolumbiaiaknak referendumban kellett volna jóváhagyniuk a békemegállapodást, ehelyett a többségük ellene szavazott. Nem járultak hozzá, hogy bizonyos büntettek megtorlatlanok maradjanak. A hozzáállásuk nem volt racionális, de szimpatizáltam velük.

– Nagyszerű – vetette oda Kliza. – Akkor térjünk a lényegre!

Egy kézmozdulattal megsürgettem, és az ajtóra néztem.

– 2010-ben a kolumbiai különleges erők egy sor légitámadást mértek a FARC táboraira – mondta Kliza,

kihúzva magát. – Az egyik akcióban a tíz éve fogságban sínylődő túszokat akarták kiszabadítani. De előtte valahogy értesíteni kellett őket minderről.

– Miért?

– Mert a FARC-nak volt egy egyszerű módszere arra, hogyan vegye el a kormány kedvét a túszmentéstől. Amint felmerült a gyanú, hogy küszöbön áll a mentőakció, elkezdték likvidálni a túszokat.

– Értem.

– Az akciót vezető Espejo ezredesnek volt tehát egy problémája: hogyan értesítse a túszokat arról, hogy segítség érkezik, és készüljenek fel a menekülésre? Tíz éve megszakadt velük minden kapcsolat, és a gerillák minden nyilvános vagy kódolt üzenetet elfogtak.

Bólintottam, arra számítva, hogy Kliza felpörgeti.

– Az ezredes bevonta Juan Carlos Ortizt, a marketing specialistát, aki kitalált egy zseniális módszert az információ becsempészésére.

– Mi volt az?

– A Morze-abc.

Mi ebben a zseniális?

– A gerillák ezt nem ismerték túl jól – folytatta Kliza fennakadás nélkül. – A fogva tartott katonák viszont annál inkább. Ortiz abból indult ki, hogy ők azonnal veszik az adást.

– De ez még nem…

– A jelet természetesen nem tudták közvetlenül elküldeni. Ráadásul még azt is el kellett érni, hogy a jel egyáltalán eljusson a túszokhoz. A dzsungelben voltak, távol a civilizációtól. Ortiz tehát kitalálta, hogy az üzenetet egy dalba kódolja, amit aztán folyamatosan játszanak a nagyobb helyi rádiócsatornák.

A homlokomat ráncoltam.

– Felkértek két ismert zenészt a dal megírására, a refrénbe pedig belekódolták a húsz szóból álló üzenetet. A

dalnak tipikus popsláger hangzása volt, elektronikus betétekkel – utóbbiak alkották a morzekódot.

– Nem rossz.

– A dalt elsősorban a dzsungel környéki állomások játszották, és körülbelül hárommillió ember hallotta. De az üzenetet csak a célszemélyek ismerték fel.

A túszmentés végül tökéletesen sikerült.

– De mi köze mindennek Ewához?

– Az, hogy azt a két zenészt úgy hívták: Natalia Gutierrez Y Angelo. A dal pedig, amibe a kódolt üzenetet küldték…

– A „Better days”.

Kliza hátrafésülte a haját, az arcára pedig kiült az elégedettség. Azt hiszem, ez volt az első alkalom, hogy ilyennek láttam őt.

– Nem voltak további felvételek, sem kereskedelmi lemezkiadás, semmiféle póló – tette hozzá. – A tény, hogy Ewa ilyen pólót viselt, maga az üzenet.

– Milyen üzenet?

– Az, hogy fogva tartják.

Felálltam az asztaltól és sétálgatni kezdtem a dolgozószobában. Egy pillanatra megálltam a nagy tetőablak előtt, és néztem a lassan úszó felhőket. Aztán visszatértem Klizához.

– Ez azt jelenti, hogy azok ott a folyónál megerőszakolták őt, utána pedig elrabolták – jegyeztem meg.

Kliza bólintott.

– És hogy az a lány tíz éven át elképzelhetetlen szörnyűségeken ment keresztül.

– Sajnos – ismerte el Kliza. – Semmi kétség, a póló egy segélykérés. Ewa nem véletlenül jelent meg éppen azon a koncerten.

Biztos volt benne, hogy Blúzért ott találja.

– Úgy gondolod?

– Tudta, hogy Foo Fighters rajongó, és nem mulasztana el

egy ilyen koncertet. Különösen Opole közelében.

Nekidőltem a komódnak, és elgondolkodva simogattam a hajam.

– De a fényképen úgy tűnt, jól érzi magát – vetettem közbe. – Ez nem passzol a fogva tartást feltételező verzióhoz.

– Lehet, hogy arra kényszerítették, hogy tegyen úgy.

– Lehet – ismertem el. – De miért engedték el a koncertre? Ennek semmi értelme.

– Pedig nagyon is van.

Kérdőn néztem Klizára.

– Sok emberrablásnál időnként kiengedik a túszt, de csak szigorú felügyelet mellett. Az emberrablók azt akarják, hogy az elszigeteltség után a túsz úgy érezze, a külső világ túl sok neki. Hogy idegenné vált számára. Így szívesebben tér vissza a börtönébe.

– Szerinted kijátszotta a fogvatartókat?

Kliza ismét megigazította a haját. A mozdulatai ezúttal idegessé és már-már neurotikussá váltak.

– Már régóta készülhetett erre – mondta. – A póló megrendelése sem lehetett egyszerű. Akárhol őrzik, szemmel láthatóan van némi szabadsága. Legalább annyi, hogy segítséget tudjon kérni.

Egymásra néztünk. A ki nem mondott szavak egyszerre voltak félelmetesek és hihetetlenek.

Tíz év… – szisszentem fel.

– Tudom, ez rettenetes.

– Mi minden történhetett vele ez alatt az idő alatt?

Kliza vállat vont, de mozdulatában szemernyi közöny sem volt.

– Miután megerőszakolták, minden bizonnyal egy kocsiba rakták és elvitték. Valószínűleg kínozták, és sokáig tették vele ugyanazt, amit a folyó partján. Amíg meg nem törték.

Elhallgattunk néhány pillanatra. De ez a néhány másodperc is elegendő volt ahhoz, hogy mindkettőnket

földhöz vágjon a következtetések hosszú sora.

Meg akartam szólalni, és megkérdezni Klizától, sikerült-e megfejteni Ewa üzenetét, és hogy egyáltalán juthatunk-e előre, de ajtókopogás hallatszott. Válaszra sem várva Robert lépett be. Szelíden és bocsánatkérőn elmosolyodott. Tudtam, mit fog mondani. Mintha csak ezt akarná igazolni, sokatmondón az órájára nézett.

– Bocsánat, hogy zavarok, de készülődnünk kell, mindjárt indulunk – jelentette ki. – Egy fontos találkozóra megyünk, ahonnan nem késhetünk.

Kliza felállt, mintha csak égetni kezdte volna a szék.

– Természetesen, én kérek elnézést, Reimann úr.

– Semmi gond.

– Figyelj, Robert… – kezdtem bele.

– De tényleg, mindjárt elkésünk – felelte, és olyan képet vágott, mint aki valóban nehéz szívvel küldi el a vendéget.

Kitűnő színész volt, én pedig tudtam, hogy a mai éjszaka nem a nyugalomról szól majd.

10

Próbáltam felidézni a póló minden egyes részletét, a fénykép legapróbb motívumait. Ewa testtartását, arckifejezését. Bármit, ami segíthet. Biztosan van még valami. Azok után, amit Kliza mondott, biztos voltam abban, hogy ez jóval több egy segélykérésnél. Egy kódolt üzenet, sőt, talán útmutatás a hollétéről. Az emlékezetem azonban cserbenhagyott. A fejfájás, a fáradtság és Blitz semmibe meredő tekintetének emléke egyáltalán nem segített. Ráadásul már biztosan köröznek. Még ha nem is hivatalosan, de jó esély van rá. Az első rendőr felismer, és vége. Tudtam, hogy pihennem kell, és fel kell frissítenem az agyamat, hogy ismét gondolkodni tudjak.

Kliza a legutóbbi beszélgetésünk után másfél órával újra hívott.

– Hol vagy? – kérdezte.

– Még a városban.

– El kell hagynod a várost. A lehető leggyorsabban.

– Ez a tervem, de…

– Tudod, hol van Chrzastowice?

– Aha – erősítettem meg.

– Van ott egy hotel az oda vezető út mentén.

– Ismerem.

– Egy időre megszállsz ott – mondta Kliza. – Tele van külföldivel, úgyhogy nem fogsz feltűnni.

– Nem – ellenkeztem. – Az, hogy a várostól távol van, még nem jelenti azt, hogy…

– Mindegy.

Felnéztem, és kissé leeresztettem a telefont.

– Muszáj neked mindig a szavamba vágnod? – kérdeztem.

– Csak gyorsan le akarom tudni a lényeget.

– Akkor inkább találj ki egy másik helyet, mert rengeteg városi jár az éttermébe.

Kliza elhadart egy halk káromkodást.

– Abban a szállodában lehet közlekedni az étterem érintése nélkül?

– Igen, de…

– Akkor gyorsan bejelentkezel, és kerülöd az éttermet.

Semmi erőm nem volt ellenkezni. Talán igaza volt. És szükségem volt egy helyre, ahol nyugodtan végiggondolhatok mindent. Szitkozódtam magamban, amikor arra gondoltam, hogy még mindig fent lenne a kép, ha nem riasztjuk fel Ewa elrablóit. Egy dolgot azonban továbbra sem értettem.

– Wern? Ott vagy?

Letettem arról, hogy folyton kijavítsam.

– Gondolkozom valamin.

– Ne gondolkozz, cselekedj.

– Ez a mottód?

– Nem, de neked ez kell.

Elhallgattam, és az elhaladó autókat bámultam. A paranoiám mintha csillapodott volna, mert úgy tűnt, hogy az emberek észre sem vesznek.

– Ki az a Phil Braddy? – kérdeztem.

Kliza nem felelt.

– Kinek az oldalán áll? Mi a célja ezzel az egésszel?

Amikor a válasz elhúzódott, köhintettem.

– Mit mondhatnék? – vetette oda Kliza.

– Akármit.

– Csak annyit tudtam kideríteni, hogy miután letörölte a profilt, nem hozott létre újat. Semmi nyoma nem maradt.

Megborzongtam a gondolatra, hogy ugyanúgy végezhette, mint Blitzer. Nem, ez lehetetlen. Ewa elrablói nem tudnak

csak úgy elkapni valakit Nagy-Britanniában. Reméltem, hogy igazam van.

– El tudsz jutni a szállodáig busszal?

Megráztam a fejem, mintha rossz álomból ébrednék.

– A busz csak a hétvégi telkekig közlekedik.

– Onnan majd gyalog megyek.

– Rendben, csak ne okozz feltűnést.

– Nem fogok – mondtam, de úgy éreztem, hogy egy szürreálisan idegen világba kerültem. És fogalmam sem volt, hogyan boldogulok majd benne. Ahogyan arról sem, hogy sikerül-e észrevétlennek maradnom. Ezzel a bizonytalan jövőképpel a fejemben vettem az irányt a legközelebbi buszmegálló felé.

– Hogyan tovább? – kérdeztem.

– Elmegyek érted.

Bár semmit sem oldott meg, mégis lelket öntött belém.

– Egy ideig nálam maradsz, elrejtőzöl.

– Biztos vagy ebben?

– Másként nem ajánlanám fel. Aztán átgondoljuk, hogyan tovább.

– Jobb lenne, ha inkább most gondolnánk át – vetettem oda. – Nincs fénykép, nincs semmi nyom. Csak annyi, hogy Ewának segítségre van szüksége. És úgy tűnik, az elrablói is érzik a veszélyt, hiszen mindent letöröltek a Facebookról. Van róla fogalmad, hogy ez mit jelenthet?

Nem válaszolt. De a hallgatása nem a tanácstalanságából fakadt.

– Tíz évig kibírta, bírja még egy kicsit – mondta Kliza kisvártatva. – Úgy tűnik, tud magára vigyázni.

Nem volt kétségem ezzel kapcsolatban. Bele se mertem gondolni, mi mindent meg kellett tennie ahhoz, hogy megteremtse ezt a biztonságot.

Csak most fogtam fel, hogy ez valóban így történhetett. Egy évtized elteltével Ewa üzent nekem. Élt. Próbált tenni

valamit, harcolt a szabadságáért. Ez a legfontosabb.

– Szüksége van a segítségünkre – szólaltam meg, és közben a buszmegállóba értem. – Méghozzá gyorsan.

– Wern, megtesszük, amit kell.

– Vagyis?

– Nyugodtan kielemezünk mindent. Pihensz egy kicsit, és megpróbálod felidézni a fénykép részleteit.

– Ennél azért több kell.

Megkerestem a tizenhetes buszt. Tudtam, hogy a városi csomóponttól indul és a hétvégi telkekig megy. Onnan a szállodáig nagyjából öt-tíz kilométert kell megtennem.

– Nem vagyok biztos benne, hogy ez a legjobb megoldás.

– Mit akarsz ezzel mondani? – kérdezte Kliza.

– Azt, hogy visszamegyek Blitz lakására.

– Megőrültél?

– Talán készített egy képernyőfotót, vagy van valami a laptopon.

– Te megőrültél – konstatálta Kliza. – Nem elég, hogy semmit sem fogsz találni, de még a rendőrség is elkap. Hát nem látod, hogy ezek mindenre figyelnek?

Nem vitatkoztam vele, mert tudtam, hogy igaza van. Talán számítottam is rá, hogy elveti az ötletet.

– Wern, azt csináld, amit mondok. Hidd el, jól jársz.

– Nekem már mindegy.

Ránéztem az órámra. Nagyjából negyedórám volt a busz indulásáig. Leültem a megállóban, és a fejemet lógattam.

– A tétlenség a legrosszabb – tettem hozzá. – Hasznossá kell tennem magam.

– Mi a terved?

– Használom ezt a Spotted-oldalt. De nem konkrét személyt fogok keresni, hanem fényképeket a koncertről.

Kliza belesóhajtott a kagylóba.

– A neten fellelhető összes képet átnéztem – mondta elcsigázva. – Ewa egyiken sem látható. Vagy gondoskodtak

arról, hogy minden le legyen törölve, vagy ügyeltek arra, hogy senki ne készítsen róla fényképet. Ez a kép is csak véletlenül maradt ott.

– Azért, mert főleg a fényképezőgépekre figyeltek, az okostelefonokra meg nem?

– Igen, talán.

– Tehát több kép is lehet, csak nem tették közzé.

Nem kellett helyeselnie, ez nyilvánvaló volt. Az efféle eseményeket az emberek már nem a memóriájukban tárolják, hanem a mobiltelefonjukon. Sőt. Nem az eseményt nézik, hanem a telefon képernyőjét, ami az eseményt veszi fel.

– Wern, ez rossz ötlet.

– Nincs jobb ötletem.

– Ez bajt hozhat rád és Ewára is. Ha meglátják, hogy újabb képek után kutatsz, az ront a helyzetén.

– Miért? – védekeztem. – Majd egyszerűen azt gondolják, hogy kétségbeesetten keresek valamit.

Szerettem volna ezt hinni. Szerettem volna néhány ostoba, minden profizmust nélkülöző emberrablót elképzelni. De tudtam, hogy csak magamat áltatom.

– Ez az egyetlen esélyem – mondtam.

Amikor az autóbusz megállt a megállóban, és a kipufogógáz szétterült a levegőben, az volt az érzésem, hogy legalább részben meggyőztem Klizát. De vajon önmagamat is sikerült?

Kissé kockázatos volt, de megkértem apámat, hogy találkozzon velem a busz egyik megállójában. Kellett egy laptop, és ebben a helyzetben a régi Asus is jó volt.

Apám a megállóban leszálló emberek között adta át a laptopot.

– Anyád tett bele némi ennivalót – mondta.

Elmosolyodtam – hosszú ideje először nem kellett erőltetnem. Egymásra néztünk, de nem szóltunk. Bezárult az ajtó, és láttam, ahogy apám tekintete követi a távolodó buszt.

A nyári táborok és az iskolai kirándulások ugrottak be, de most teljesen más érzések kavarogtak bennem. Akkoriban úgy hagytam el a várost, hogy nemsokára visszatérek. Most viszont tudtam, hogy ez nem fog megtörténni.

Bejelentkeztem a szállodába. Úgy tűnt, senki sem figyelt fel rám. Tipikus utazó ügynök a laptopjával.

A szobában bekapcsoltam a kiszolgált darabot, majd ránéztem a billentyűzetre, annak is a legjobban elkopott billentyűire. W, A, S, D. Minden játékra használt klaviatúra pontosan így fest. A wifi-csatlakozás némi időbe telt, és a gép is úgy működött, mintha az utolsókat rúgná. De sikerült egy új fiókot létrehoznom a Facebookon, profilképnek feltöltöttem az első kezembe akadó fényképet, majd bejelöltem néhány random felhasználót ismerősnek. Aztán rájöttem, hogy nincs szükség Spotted-fiókra. Inkább megkérem a helyi rajongói oldalt, hogy tegyenek fel képeket a koncertről. Ha az elrablók profik, akkor ezt is figyelik, de úgy gondoltam, így könnyebben Ewa nyomára akadok.

Húsz másodpercenként frissítettem az oldalt, arra számítva, hogy valami csoda folytán gyorsan reagálnak majd. Csak annyit írtam ki, hogy a koncertről kérek képeket. Még az is megfordult a fejemben, hogy kijátszhatom az emberrablókat. Talán sikerülhet.

Egy óra múlva jöttek az első fényképek. Főleg mobilfotók, amelyeken bejelölték az ismerősöket. Manapság így idézik fel az élményeket. Tompán nézegettem őket, nem számítottam semmi jóra. A szerencse már tíz éve elpártolt tőlem, így volt okom kételkedni.

Semmi. Az egész estém arra ment el, hogy Ewát kerestem a tömegben. Mindhiába. Már-már elbóbiskoltam, amikor hirtelen egy hangos, rövid hang szakította meg a csendet. Egy pillanatra nem tudtam, honnan jön. Aztán ráeszméltem: az új mobilom sms-hangja.

Egykedvűen nyúltam a telefonért. Kliza inkább hív,

apámnak pedig meghagytam, hogy semmiképp se keressen ezen a számon.

Az üzenetet mégis ő küldte: „Kapcsold be a tévét”. Többet nem írt, úgyhogy fogalmam sem volt, mire számítsak. Körülnéztem a távirányító után kutatva, majd bekapcsoltam a tévét. A köztévén és a kereskedelmi csatornákon semmi érdekes. Csak a 24 órás hírcsatornára kapcsolva értettem meg, mire gondolt.

„Tíz év után megtalálták Opolében az eltűnt lány holttestét”, olvastam az élő hírsávban.

11

Két, teljesen különálló életet éltem: a nappalt egy figyelmes, gondoskodó, romantikus férjjel osztottam meg; az éjjel viszont egy teljesen más emberrel telt. Napnyugtáig voltam biztonságban.

Segítettem Wojteknek a házi feladatnál, azután elolvastam néhány oldalt Stephen King legújabb regényéből. Nagyra becsültem őt, de nem azért, mert képes volt életre kelteni a félelmeinket. King-nek az a képessége vonzott, ahogy a legsötétebb belső démonokat ábrázolta, és bemutatta a nyers igazságot. Az emberi psziché mélyén szunnyadó démonokat. Az volt az érzésem, hogy az amerikai író tökéletesen ismeri az életemet.

Aznap este azonban tudtam, hogy nem fogok sokat olvasni. Ez akkor vált világossá, amikor Robert bejött a hálószobába, és becsukta maga mögött az ajtót. Túl lassan, túl nyugodtan tette mindezt. A fegyelmezettségét demonstrálta teátrálisan.

Felém fordult és hosszan rám nézett.

Vajon most is a démonaival harcol? Vajon még mindig azzal hitegeti magát, hogy képes uralkodni rajtuk? Vívódik? Mindent megtesz azért, hogy ne kerítse hatalmába a sötét oldala? Nem tudhattam, hogy csak a felszínt vagy a lelkében vívott harcokat látom.

– Tényleg muszáj volt ez? – tette fel a kérdést.

Nem válaszoltam. Megtanultam, hogy ez a legjobb megoldás. Ha a bocsánatáért esedeztem, csak felkorbácsoltam az indulatait. Úgy érezte, hogy uralja az egész helyzetet. És engem is. Eleinte kissé kizökkentette az

ellenállásom, de ezzel csak azt értem el, hogy egyre erősebb ütések jöttek.

– Nem várhattál az egésszel holnapig?

Közelebb lépett, a kezét zsebre tette. Mintha ezzel gúzsba tudná kötni az öklét.

– Kérdeztelek.

– Ez egy nagyon sürgős ügy volt.

– Tényleg?

Megállt az ágy mellett, én pedig becsuktam a könyvet. A helyzet teljesen abszurd volt, mivel pontosan tudtam, mi következik, ugyanakkor az utolsó pillanatig reméltem, hogy mégsem.

Hiú remény volt. De Robert minden reggel megfogadta, hogy legközelebb máshogy történik, időben fékezni fogja magát. Talán maga is hitt ebben, így bennem is élt a remény.

– Teljesen elcseszted az estémet – vetette oda.

– De tényleg beszélnünk kellett.

– A kurva életbe is, van telefon, van internet; annyi módja van a kapcsolatfelvételnek – sziszegte. – De nem. Neked be kellett őt engedni ide. És jól elbaszni a kedvemet.

A fejét csóválva fújt egyet, mintha tényleg vétettem volna, és már nem lenne ereje az egészhez.

Pontosan tudtam, milyen érzelmek kavarogtak benne; éveken át mesélt róluk. Ha bármi történt, ami akár csak egy kicsit is eltért az általa elfogadott tervtől, zaklatott lett, és a gondolatai mániákusan e körül forogtak. Egyre jobban felhergelte magát.

Ezúttal sem történt másként.

Tiszta gyűlölettel a szemében rám nézett, egy pillanatra megdermedt. Végül felrántotta a takarót, az orra alatt káromkodott egyet, és hanyatt lefeküdt mellém. Kezét összekulcsolta a feje alatt.

Nem erre számítottam. Talán ma tényleg más lesz – gondoltam magamban.

– Kivágom őt a picsába.

– Robert…

– Nem, még nem végeztem. Repül az Rl-ből.

– Nemrég rúgtad ki Glazurt. Nem engedhetünk meg magunknak egy újabb elbocsátást.

Mereven nézte a plafont, én pedig hálás voltam neki ezért. Tudtam, ha rám néz, csak rosszabb lesz. Glazurt is miattam rúgta ki a Reimann Investigations-től. Eggyel többször találkoztam vele a Baltic Pipe-ban, mint kellett volna. Munkaügyekről beszélgettünk, mint általában. De az utolsó alkalommal Robert nem tudott róla. Elég volt ennyi. Ezért kellett komolyan vennem a férjem szavait. Képes volt rá, hogy kora reggel betelefonáljon a HR-be, és felbontsa Jola Kliza szerződését.

– Leszarom – motyogta. – Amúgy sincs semmi haszna.

– Fontos ügyet vezet…

– A fenét – vágott közbe.

Egy pillanatra mozdulatlanul feküdt. Ezután megint fújt egyet, mintha jelezné, hogy nincs miről beszélni. Megragadta a takarót, magára húzta, és nekem háttal az oldalára fordult.

Fellélegeztem.

– Kapcsold le a villanyt.

Szótlanul leoltottam, majd óvatosan hanyatt feküdtem. Úgy éreztem, nagyon vékony jégen járok. Hallottam, ahogy repedezik valahol a távolban, de még nem szakadt be. Körülbelül negyedóráig feküdtem és hallgattam a nyugtalan lélegzését. Tudtam, hogy nem alszik és fortyogtak benne az indulatok. Reméltem, úrrá lesz rajtuk.

Hiú ábránd volt.

Hirtelen felpattant az ágyból, bement a fürdőszobába és becsapta maga mögött az ajtót. A következő pillanatban hallottam, amint megnyitja a csapot. Elképzeltem, hogy nézi magát a tükörben, időnként pedig hideg vízzel öblíti le az arcát. Harcol a démonaival. Amikor kijött, azonnal láttam,

hogy ezt a csatát elvesztette.

– Nem elég, baszd meg, hogy egész este nem tudok semmire sem odafigyelni, még a fél éjszakát is átvirrasztom miattad – mondta felém közeledve. – Miért kell neked ilyennek lenni, mi?

– Robert…

Felemelte kezét, majd nyitott tenyérrel arcon ütött. Hunyorogtam egyet és elfordítottam a fejem. Ez volt az egyetlen reakció, amit megengedtem magamnak.

Kirántott az ágyból és letaszított a földre. Mielőtt felemelkedhettem volna, már mellettem volt.

– Robert…

– Fogd be a pofád.

– Hát nem emlékszel, mit mondtál nekem? – kérdeztem, és igyekeztem minél hamarabb felkelni. Talán jobban tettem volna, ha mozdulatlan maradok, de a menekülési vágy legyőzte a logikát. Azonnal elkapott és leszorított a földre.

– Emlékszem, baszd meg. Képzeld, emlékszem – mondta. – És te? Elfelejtetted, hogy egész nap dolgozok, mint egy barom? Hajtok, mint egy állat, hogy mindenetek meglegyen!

Úgy megrázott, hogy a fejem a padlón koppant.

– És mit kérek cserébe? Na, mit? Olyan sokat?

Mielőtt válaszolhattam volna, ismét pofon vágott.

– Kérdeztem valamit!

– Robert…

– Csak nyugalomra van szükségem esténként, egy pár kibaszott órára! – kiáltotta, miközben egyre erősebben rázott.

Tudtam, hogy gondolatban már átlépte a határt. És hogy ezután csak rosszabb lesz.

Mindig ugyanaz történt. Robert kérdéseket üvöltött felém, mindenért engem okolt. Mintha az összes sikertelenséget az én óriási hibáim okozták volna. Mintha ez lett volna az oka mindennek, ami nem a tervei szerint alakult. Kész

forgatókönyveket gyártott, és egyre durvább lett.

Végigvonszolt a hálószobán, ököllel hasba vágott, majd letaszított a földre és rugdosott. Azt skandálta, hogy Kliza látogatása mennyire felborította az egész napirendjét, és hogy emiatt nem fogja kialudni magát. Másnap képtelen lesz koncentrálni, az üzleti tárgyalások pedig kudarcba fulladnak. Veszteségesek leszünk, és talán még a kiadásainkat is csökkenteni kell. Vég nélkül építgette beteg elméleteit, és úgy tűnt, minden terhelő részlet csak táplálja azt a tüzet, amit azok a bizonyos a démonok gyújtottak.

Ezek a kitörések általában egy-két óráig tartottak, de néha hat órát tombolt végig. Iszonyúan nehezen viseltem, utána napokig árnyéka voltam önmagamnak. Annak ellenére, hogy a program mindig ugyanazzal zárult: sírt, bocsánatért esedezett, jóvá szerette volna tenni. Ezután saját magát ütlegelte. Miközben érzelmi viharai elcsitultak – mint a testemen begyógyuló zúzódások ő egy teljesen más emberré változott.

Ezúttal is így történt. Otthagyott a földön mocskosan, megalázottan, majd eltűnt a fürdőszobában. Egy pillanatra csend ereszkedett a házra, azután káromkodva csapkodta magát. Végül sírt.

Mint mindig, most sem akartam tudni, mekkorák a sérüléseim. Féltem megérinteni a nyelvemmel a fogaimat; féltem a tükör elé állni, vagy akár csak megmozdulni. Úgy éreztem, ha megmoccanok, azonnal valóságosabbá válik minden sérülésem.

És nem csak a testi sérülésekre gondolok.

Pár perc múlva visszatért. Fel sem nézett; szipogott, és időnként arcon csapta magát. Bocsánatért esedezve mellém térdelt, majd felsegített és lefektetett az ágyra. Arcát az ölembe temette, és éreztem, ahogy könnyei a pizsamámat áztatják.

Az adrenalin helyét fokozatosan átvette a fájdalom.

Reggelig feküdtem ebben az ismerősnek tűnő, különös bénultságban. Távol tartottam magamtól minden gondolatot, ami ebben a helyzetben normális lett volna. Semmire sem reagáltam. Valószínűleg ennek köszönhetem, hogy ilyen sokáig bírtam.

Reggel, mintha nem is ugyanaz az ember feküdt volna mellettem. Robertben a szégyen és a düh csatázott. Mintha nem is ő bántott volna, hanem valaki más, akit mindenképp meg akar büntetni. Reggelit hozott, majd azt kérdezgette, hogy érzem magam. Ezúttal is könyörgött, hogy bocsássak meg neki, és fogadkozott, hogy legközelebb inkább levágja a kezét, mintsem rám emelje.

Sőt, terápiára is elmegy.

Éjszakára bezárkózik egy másik szobába.

Fegyvert vesz nekem.

Ígéretei attól függően változtak, hogy milyen messzire ment el az éjjel. Ezúttal mindent megígért. A legrosszabb az volt, hogy láttam a szemében, komolyan gondolja. Számíthattam rá, hogy beváltja őket. Azonban tudtam, hogy bizonyos dolgoknak a négy fal között kell maradniuk.

Tíz körül a nappaliban proseccot kortyolva a tengerpartot bámultam. Miután Robert elvitte Wojteket az iskolába, egyedül maradtam. Felmértem a testemen keletkezett sérüléseket; a lelki sebeimet inkább nem elemezgettem. A helyzet lehetne rosszabb is. Néhány könnyen eltakarható zúzódás. Már volt rutinom benne. Egyedül az égető, szűnni nem akaró gyomorfájás aggasztott.

A gyöngyöző bor, mint mindig, most is segített. A tablet után nyúltam, az asztalra állítottam, majd a híreket kezdtem böngészni. Már elolvastam néhány cikket, amikor megcsörrent a telefon.

Kliza.

– Tessék! – szóltam bele.

– Láttad már? – kérdezte minden bevezető nélkül.

– Mégis mit?

– Menj fel akármelyik helyi hírportálra.

Hirtelen azt hittem, hogy helyi alatt Rewal környékét érti, de aztán beugrott, hogy mégsem. Kliza mostanában egy másik világban élt. Ewa világában. Felmentem egy opolei honlapra, és megdöbbentem. Éreztem, ahogy arcomból kiszalad a vér.

– Ez lehetetlen… – nyögtem.

– Pedig ott áll feketén-fehéren.

– Mikor találtad?

– Hajnalban.

– És csak most hívsz?

– Miért? Változik valami, ha előbb hívlak? A lány halott, már nem tehetünk semmit. Ezenkívül több probléma is felmerült.

Nem kérdeztem, milyen problémákra céloz, a gondolataim csak Ewa körül forogtak. Megráztam a fejem.

– Biztosak benne, hogy ő az?

– DNS-vizsgálat igazolta – felelte. – Ő az a lány, akit kerestünk – és akit a sírba kergettünk.

– Figyelj, ez nem…

– De ez az igazság – vágott közbe Kliza. – Ha nem kezdünk turkálni az ügyben, Ewa még mindig élne.

Felhajtottam a proseccomat, és láttam, hogy remeg a kezem. A hónom alá dugtam, mintha bárki észrevehette volna.

– Nem mi kezdeményeztük a kapcsolatfelvételt – jegyeztem meg.

– Ezzel áltatod magad, hogy ne legyen bűntudatod?

– Nincs okom a bűntudatra. Wernernek sincs.

– Ez a te véleményed.

A tekintetem a borosüveg után kutatott. Nem kellene rögtön újra töltenem, de egy ilyen napon talán kivételt tehetek. „Nem” – mondtam magamnak. Ha megteszem,

közönséges alkoholistává válok. Beszippant az örvény, és akkor majd abba kell hagynom az ivást.

Hát nem abszurd? Egyetlen dolog segített abban, hogy fegyelmezzem magam: a félelem attól, hogy búcsút kell intenem a prosecconak. A félelem, hogy elszakadok a függőségtől, kordában tartotta a függőséget. Furcsa ellentmondás. De ez nálam csak egy volt a sok közül.

– Véget vetettünk az életének – tette hozzá Eliza kisvártatva. Nem csodálkoztam azon, hogy így fogalmaz. Sokkal könnyebb volt így kifejezni, mint azt mondani: „megöltük öt”.

– Akármilyen élete is volt – motyogta.

– Annak nem sok köze volt az igazi élethez.

– Lehet – ismerte el Kliza szomorúan. – De megmenthettük volna. Volt rá esélyünk.

– De a nyom megszakadt.

– Áltatod magad – felelte halkan.

– Csak azt mondom, amit gondolok.

– Onnan nem sok mindent látsz.

Úgy éreztem, ez egy méltatlan célzás az életszínvonalunkra. Tudtam, hogy mások szemében mi vagyunk az eszményi pár, akik álmaik tengerparti villájában élnek és luxusautókkal járnak a különleges partikra. Tökéletes családi portré. Kár, hogy vérrel, erőszakkal és képmutatással festették.

De Kliza nem erre gondolt. Egészen másra.

– Úgy értem, nem tudsz mindent – tette hozzá.

– Vagyis?

– Wern az imént felvette velem a kapcsolatot.

– És?

Idegesen megmozdultam, mert volt valami a hangjában, ami áttörést sejtetett. Kérdés, hogy az ügy végén van-e ennek jelentősége?

– Azt mondta, hogy talált valami fontosat. Úgy tűnt,

részeg, de…

– Konkrétan mit talált?

– Az nem derült ki.

– Miért nem?

Hangosan felsóhajtott.

– Mint mondtam, probléma merült fel… Méghozzá elég komoly.

– Vagyis? – kérdeztem kissé ingerülten. Bosszantott, hogy úgy kell belőle mindent kiszedni.

– A HR főnöke megszakította a beszélgetésünket – magyarázta. – Behívott magához.

Tudtam, mi fog következni.

– Közölte, hogy el vagyok bocsátva. Azonnali hatállyal.

A lakkozott deszkapadló hangosan csikordult meg alattam.

Kivettem a hűtőből egy üveg proseccot, a konyhapultra tettem. Az orrom alatt elkáromkodtam magam, és visszaraktam a hűtőbe. Úgy tűnt, Robert még a szokásos gyónása előtt felvert valakit azzal, hogy rúgják ki Klizát. Számíthattam volna rá.

– De nem csodálkozom ezen – tette hozzá Kliza.

– Hogyhogy? – csattantam fel.

– Megtalálták a lány holttestét.

– Nem, nem ez az oka. De ne törődj ezzel, mindent helyrehozok.

– Nincs mit helyrehozni.

– Kliza, nem úgy történt, ahogy gondolod.

– Nem érdekel – felelte. – Így van jól.

A hangjából úgy tűnt, nem érdemes vele vitatkozni. Most nem. Idő kellett neki, hogy lehiggadjon. És nekem is, hogy meggyőzzem Robertet, vonja vissza a döntését.

Van ennek esélye?

Elég jól ismertem ahhoz, hogy tudjam: kizárt. Ennek ellenére reméltem, hogy most az egyszer megváltoztatja a véleményét.

– Elküldtem neked a számát sms-ben – tette hozzá. – Egy e-mail-ben pedig leírtam, hogyan kell belépni az RI kapcsolattartó alkalmazásába. Ezeket majd add át az utódomnak – engem nem érdekel.

– De hát nem teheted csak úgy…

– Mit? – vágott közbe. – Ewa halott. Megtalálták. A munkámnak akkor is vége, ha a cégnél maradok. A többi nem az én dolgom.

Mielőtt bármit mondhattam volna, letette. Ennyit a valaha volt legjobb alkalmazottunkról.

Vártam egy órát, majd megtöltöttem a poharat. Kicsiket kortyoltam. Leültem a számítógép elé az emeleti dolgozószobámban, és tarkóra tett kézzel ültem mozdulatlanul. Aztán úgy döntöttem, hogy legfőbb ideje munkához látni. Az ügy még nem zárult le. Werner talált valami újat, és meg kellett tudnom, mi az. De ügyelnem kellett, nehogy újra feldühítsem a férjemet. Nagyon jól tudtam, mit jelent Kliza kirúgása: Robert semmiképpen sem akarja, hogy a Reimann Investigations Ewa ügyével foglalkozzon. Egyedül vagyok, és alig van befolyásom a cégre. Tudtam, hogy Robert folyamatosan ellenőrzi a híváslistámat. És a biztonsági kamerákon keresztül figyel.

Bejelentkeztem az Rl-alkalmazásba, majd elküldtem Wernernek az egyszer használatos kódot.

Meghívom Damiant egy furcsa chatre. Bejelentkeztem tehát rendszergazda jogosultsággal, és módosítottam néhány beállítást; például megadtam a felhasználók nevét. Ez talán erősíti Wernerben azt az érzést, hogy egy valós személlyel beszél.

Sokáig nem jelentkezett be. Feszülten vártam, közben azon gondolkodtam, helyesen cselekszem-e. Úgy éreztem, árulást követek el Roberttel szemben. Mintha egy üzleti úton volnék, és a hotel bárjában megismerkednék egy pasassal, aki remek társaságnak bizonyul. Semmi kivetni való nincs ebben,

de tudjuk, hová vezethet.

Mikor Werner bejelentkezett, nem tudtam, hogyan kezdjem.

A képernyőn egy kérdés jelent meg:

[Wern] Kasandra?

Azon gondolkodtam, mennyit mondhatok el neki.

[Wern] Az RI tulajdonosa?

[Kasandra] Igen.

[Wern] Mi van Klizával?

[Kasandra] Elszólította egy másik teendő. Bonyolult ügy.

Egy kis ideig nem írt.

[Wern] Vissza kell jönnie.

[Kasandra] Ez most nem oldható meg, de megteszem, amit tudok.

Az üzenetek egymás után tűntek el, a kurzor pedig villogva várta, hogy valamelyikünk írjon. Felkönyököltem az íróasztalra, és a képernyőt néztem. Úgy tűnt, Damian nem tudja, bízhat-e bennem. Egyrészt egy idegennel beszélt, másrészt viszont azzal a céggel, ami eddig segített neki.

[Kasandra] Kliza mondta, hogy felfedeztél valamit.

Hosszú ideig vártam a választ.

[Wern] Igen, felfedeztem. Többet is, mint hittem.

[Kasandra] Vagyis?

[Wern] A lány él.

[Kasandra] Micsoda?

[Wern] Tudom, hogy hangzik, de van rá bizonyítékom.

Erőtlenül a pohár után nyúltam.

[Kasandra] Biztos vagy ebben?

[Wern] Igen.

Tűnődve bólogattam, mintha csak látott volna. Fontolgattam, megírjam-e neki, hogy megtalálták a holttestet. De valószínűleg már nagyon jól tudta.

[Wern] Tudom, mire gondolsz. Arra, hogy képtelen vagyok belenyugodni a veszteségbe, és belekapaszkodom a

leghalványabb reménysugárba is. Mégis hinned kell nekem.

Mély lélegzetet vettem, de továbbra sem tudtam, hogyan reagáljak. A kételkedésem megbánthatja őt, de az is meggondolatlanság lenne, ha mindent elhinnék neki. Végül úgy ítéltem meg, hogy legjobb lesz várni, amíg Damian felfedi a lapjait.

A következő pillanatban új üzenet jelent meg.

[Wern] A lány él. Bizonyítékom van rá.

MÁSODIK RÉSZ

1

Nem áltattam magam azzal, hogy a Reimann Investigations tulajdonosa hinni fog nekem. De reméltem, hogy Kasandra nem ráz le, hiszen Blitzer előre fizetett, a pénz pedig már a bankszámlájukon van. Mert fontos nekik a jó marketing, és a csalódott ügyfél fölösleges PR-kockázat.

Első beszélgetésünk a RIC-ben jó félóráig tartott. Nem tettem megjegyzést arra, hogy Kasandra a Wern nicket adta nekem. Arra sem kérdeztem rá, mit jelent a RIC rövidítés, amikor először használta. Sejtettem, hogy a rövidítés „C”-je egyszerűen „chat”-et jelent. Nem túl eredeti.

Sokáig győzködött arról, hogy ne számítsak Kliza visszatérésére. Biztosított arról, hogy megtesz mindent az ügy érdekében, de kevés esélyt látott a sikerre. Úgy hangzott, mintha Kliza maga döntött volna így, amit nehezen hittem el. Úgy tűnt, nem ismertem eléggé ezt a lányt. Miután kiderült, hogy megtalálták a holttestet, azt hihette, befejeződött a munkája, tovább kell lépnie. Ehhez a magyarázathoz azonban sehogy sem passzolt a tény, hogy maga Kasandra vette át az ügyet. Bár igaz, hogy Kliza igyekezett felkelteni a főnöknő figyelmét, arra azért nem számítottam, hogy ez ennyire jól sikerült. Eszembe jutott, mit mondott Blitz Reimannékról. Gazdag, boldog, köztiszteletben álló, folyton elfoglalt emberek. Nyilvánvalóan más oka is volt Kasandra segítségének. Mert biztosan nem hitte el nekem, hogy Ewa él. Nem voltak bizonyítékaim erre nézve.

Csak a remény.

Apám telefonhívása rántott ki a vívódásomból. Tétovázva

fogadtam a hívást, mert ha köröznek, a szüleimét is figyelik. Ezt a számot nem ismerik, de a nyomozók megszerzik majd apám híváslistáját, amivel a nyomomra akadnak. És őket is elővesszik. Pedig már épp elég gondot okoztam nekik.

Mégis felvettem. Hallanom kellett egy ismerős hangot.

Apám megkérdezte, hol vagyok. Először azt gondoltam, nem mondhatom meg neki. De elég volt! Az üldözési mániám rabja lettem. Nem tudtam, mi igaz, és mi nem. Melyik hipotézis logikus, és melyik egy megfáradt elme képzelgése. Képtelen voltam összeszedni a gondolataimat.

Megmondtam apámnak, hol vagyok, mert szükségem volt rájuk. Ők voltak az egyetlenek, akikre számíthattam, és tudtam, hogy egyedül nem boldogulok. Kellett egy autó meg némi pénz.

Egy szűk óra múlva érkeztek meg. A szálloda hátsó részében találkoztunk, aztán felvezettem őket a szobámba. Becsuktam az ajtót és nekitámaszkodtam.

– Ettél valamit? – kérdezte anyám.

Megráztam a fejem, majd kinéztem az ablakon.

– Nem akarok paranoiásnak tűnni, de ellenőriztétek, hogy követ-e valaki? – kérdeztem.

– Igen – nyugtatott meg apám.

A padlóra ereszkedtem, majd idegesen összekócoltam a hajamat. Mielőtt a szüleim megjöttek, mindent végiggondoltam. Arra jutottam, hogy egyetlen dologban bízhatok: a saját megérzésemben. Ez pedig csak egyetlen forgatókönyvet sugallt.

– Minden rendben lesz – szólalt meg anyám.

– Tudom.

– Most, hogy végre megtalálták, mi is…

– Az a holttest nem ő – ellenkeztem.

Nyugtalanul pillantottak rám. Ismertem ezt a tekintetet. Mindig akkor láttam rajtuk, amikor az influenza vagy egyéb betegség kerülgetett, és megjelentek az első tünetek.

– Biztos vagyok benne, hogy nem Ewát találták meg.

– De, fiam…

– Tudom, hogy mit mondtak – makacskodtam. – De miért ölték volna meg? Éppen most, ennyi idő elteltével?

Tudtam, mit mondanak majd erre a szüleim, így elébük vágtam.

– Azóta keresem Ewát, amióta eltűnt. Ez a hír önmagában semmin nem változtat.

Egymásra néztek.

Nagyon messze voltam attól, hogy rátaláljak, így azoknak nem volt oka a nyugtalanságra. Különben sem tűnnek túl ijedősnek.

A szüleim továbbra sem szóltak. Nem lepődtem meg rajta. Az ő helyükben én is inkább hallgattam volna.

Felhúztam a lábam, kezemet a térdemre tettem.

– Mit mondtak, hol találták meg? – kérdeztem.

– Hát nem tudod? – kérdezett vissza apám.

– Nem nagyon követtem a híreket.

– A folyónál – mondta anyám. – Valahol a Bolko-szigeten.

A város közepén elhelyezkedő kis sziget a kerékpározók, futók és kajakosok enklávéja volt, de előfordultak itt sörösdobozból iszogató fiatalok és pléden heverésző nyugdíjasok is. A térfigyelő rendszere elég hiányos volt ahhoz, hogy odavigyenek egy holttestet. Vagy ahhoz, hogy megrendezzék a holttest felfedezését.

– Miért éppen oda dobták a holttestet? – kérdeztem.

Úgy tűnt, a szóhasználatom szinte testi fájdalmat okozott a szüleimnek. De szándékosan nem akartam Ewa nevét belekeverni. Ha találtak is egy holttestet, annak semmi köze nem lehet Ewához.

– Ha ő lenne, úgy intézik, hogy soha, senki ne találjon rá – tettem hozzá. – Semmi értelme ennek az egésznek.

– Talán az volt a céljuk, hogy többé ne keresd a lányt – jegyezte meg apám. – Talán érzik, hogy a közelükben jársz.

– Hogyan?

Rám nézett, mintha csak azt akarta volna mondani: „Ezt nem tudjuk – és valószínűleg sosem fogjuk megtudni”. De nem kellett megszólalnia ahhoz, hogy megértsem.

– Azonosították őt, fiam – szólalt meg egy pillanat múlva.

– Aha – dohogtam meggyőződés nélkül. – Méghozzá elég hamar.

– A DNS-vizsgálatokat manapság nagyon gyorsan elvégzik. Különösen, ha van mintájuk, amivel összehasonlíthatják.

– De ennyire gyorsan azért nem megy.

Elfordultam, mert nem tudtam elviselni a szüleim arcára kiülő mélységes aggodalmat. Mivel figyelték az évek óta tartó önostorozásomat, pontosan tudták, hogy a végsőkig ki fogok tartani az elméletem mellett.

Felálltam és kihúztam magam. Arra jutottam, hogy legalább a szüleim miatt a erősnek kell tűnnöm. Leültem az apró asztalhoz, és magamhoz húztam a táskát, amit anyám hozott. Sápadtan elmosolyodtam, mert éppen azt az ételhordó dobozt pillantottam meg, amelyben régen az iskolai tízórait tartottam.

– Van nutellás is? – kérdeztem, és kihúztam egy szendvicset.

Anyám elgyötört mosollyal felelt.

– A genetikai minta vizsgálata még ennél tovább is tarthat, ha állami szintű ügyről van szó – tettem hozzá. – Lehetetlen, hogy ilyen gyorsan elvégezzék.

– Nem közölték, hogy pontosan mikor találták meg a holttestet – jegyezte meg apám. – Lehet, hogy azóta már eltelt egy kis idő.

– Nem hinném.

– Teljesen normális, hogy reménykedsz – vetette közbe anyám. – De tudnod kell, hogy nem teszik közzé, ha nem tudják biztosan…

– Az egyetlen dolog, amiben biztos vagyok, az az, hogy ebben az ügyben valami nem stimmel.

Tudtam, hogy őrültnek tűnhetek, de egyáltalán nem számított. A legkevésbé sem érdekelt. Érezhető volt, hogy percről percre fokozódik szüleim nyugtalansága.

– Közölték a halál okát? – kérdeztem teli szájjal.

– Csak feltételezett okról hallani.

– Vagyis?

– Vízbe fulladt.

– Csak úgy?

Értelmetlen kérdés volt, válaszok nélkül. Apám idegesen megmozdult, anyám a térdére tette a kezét, mintha meg akarná nyugtatni.

– Azt akarod mondani, hogy tíz év elteltével az elrablók csak úgy beledobták a folyóba vagy valami tavacskába a szigeten? – tettem hozzá. – Ez teljesen abszurd.

– Senki sem állítja, hogy ez történt. Lehet, hogy elkábították, aztán pedig…

– Nem – szóltam határozottan, és elraktam a szendvicset.

– Honnét ez a magabiztosság, fiam? Találtál valamit?

– Többet is, mint hittem.

Szinte egyszerre húzták fel a szemöldököket. Gyakran másolták egymás reakcióit, bár egyikük sem tudatosan. Annyi évet töltöttek már együtt, hogy első ránézésre látható volt a szimbiózis.

– Előkerült valaki, aki lefotózta azon a koncerten – mondtam. – Ki?

– Nem tudom. Valaki, aki szintén ott járt. Az interneten találtam rá.

Nem akartam belemenni a részletekbe, a szüleim pedig nem kérdeztek rá. A hangos ígéreteik ellenére, miszerint a régi számítógépemen fognak internetezni, jól tudtam, hogy meg sem próbálták. Az internet olyan volt nekik, mint bikának a vörös posztó.

Nekem viszont a megváltást jelentette.

– Kissé kilóg a képből – tettem hozzá. – Az arca nem látható, de a pólójának egy része annál inkább.

– Miért olyan lényeges ez?

– Egy nekem címzett üzenet van rajta.

– Üzenet? – kérdezte apám hitetlenkedve.

Éreztem a szkepszist a hangjában, de ez nem lepett meg. Elmondtam nekik ugyanazt, amit Klizától tudok. Kellett nekik némi idő, hogy feldolgozzák a hallottakat.

– Ewa gigantikus erőfeszítést tett, hogy ezt összehozza – mondtam. – A legnagyobb óvatossággal járt el.

Anyám köhintett.

– Miért gondolod, hogy…

– Hogy az elrablók nem vették észre? – fejeztem be helyette. – És, hogy Ewa még él? Azért, mert az én segítségemre vár.

– De nincs semmilyen bizonyítékod – jegyezte meg apám.

– Nincs.

Bizonytalan csend telepedett a hotelszobára. Úgy éreztem, jobb, ha beavatom őket, mielőtt újabb kérdésekkel jönnek. Bármilyen hihetetlen is ez a történet, meg kell győznöm őket az igazamról. Szükségem van az támogatásukra ahhoz, hogy folytassam ezt az egészet. – Amíg rátok vártam, összehasonlítottam a pólón lévő rajzot az interneten keringő eredetivel.

– Tényleg keringett egy az interneten? – kérdezte apám kételkedve. – Azt mondtad, hogy az együttest csak kitalálták.

– Igen, a banda fiktív volt. Nem volt lógójuk, a lemeznek sem volt borítója. De megjelent egy rajz, valószínűleg az üggyel foglalkozó cikk illusztrációjaként, ami gyorsan elterjedt a világhálón. Ewa ezt használta fel a póló megtervezéséhez.

Felnyitottam a laptopot, majd megmutattam a képet. Egy sátorban álló asztalra helyezett régi rádiót ábrázolt. Felette piros és kék füst hullámzott. Vékony, ívelt vonallal rajzolták,

élek nélkül. Az eredetin emberalakok álltak egy kerítés előtt, és büntetőtáborban elzárt foglyokra emlékeztettek. Nem minden alak fért el a pólón. Ewa minden bizonnyal nem akarta elrablói figyelmét felkelteni azzal, hogy számukra is jelentéssel bíró szimbólumokat használ.

A szüleim felé fordítottam a számítógépet, és a képre mutattam.

– Ewa alkotása egy dologban különbözik ettől a rajztól – folytattam. – Az ő változatában megjelent egy kicsi, de jól kivehető felhő. A jobb oldala kontúrokkal és kitöltéssel volt megrajzolva, a bal oldala pedig a hangszínszabályozó oszlopocskákból állt.

Az arcukra rá volt írva az értetlenség.

– Ezek azok az kis oszlopok, amelyek hossza a zene ritmusában változik – feleltem a rend kedvéért. – Equalizer.

– Jaaa…

– Mond ez nektek valamit?

Jól tudtam, mit jelent a hallgatás.

– Számomra viszont nagyon is sokat mond.

– Mit? – kérdezte apám.

– Ez egy eléggé ismert lógó. A SoundCloud lógója.

– A micsodáé?

– A portálé, ahol ingyen oszthatunk meg zenét vagy videót. Valaki feltöltött oda egy részt a „Better days”-ből, ráadásul a lemezborító helyett az a rajz van rajta, amit mutattam nektek.

„Legalábbis az egyik fájlnál” – tettem hozzá magamban. Ám volt egy másik példány is – első ránézésre ugyanaz a változat. Egy apró részletben mégis különböztek. A miniatűr ábra jobb felső sarkában volt egy apró, alig látható SoundCloud-logó. Amikor ezt megláttam, megértettem, hogy kapcsolatba kerültem Ewával.

Egy évtizednyi hallgatás után végre meghallottam a hangját.

Alig hallható, és kissé zavaros, de ott volt.

Csak meg kellett tudnom, mit mond.

Fájlokat csak regisztrált felhasználók tölthettek fel, úgyhogy megnéztem a feltöltő nevét. „PaulFrancis”. Ez semmit sem mondott. Csak annyit, hogy Ewa ezt a felhasználónevet választotta, amikor a fájlt feltöltötte a szerverre.

Sokáig nem tudtam napirendre térni a dolog fölött. Találtam valamit, amit Ewa saját kezűleg csinált. Természetesen nem fizikailag, hanem virtuálisan. De mit számított ez? A bankszámlán létező megfoghatatlan pénz ugyanolyan valóságos, mint a pénztárcában. Ránéztem a hangszínszabályozó vonalaira, ami a SoundCloud lejátszójának grafikus megjelenítése volt. Tudtam, hogy mivel Ewa a „Better days” című dalt választotta, az üzenetet magában a dalban kell keresnem. Pontosan ugyanazt tette, mint Espejo és Ortiz. Azzal a különbséggel, hogy üzenetét nem a rádión keresztül sugározza, hanem az interneten teszi közzé.

Amikor felvázoltam szüleimnek a helyzetet, nem voltam meggyőződve arról, megértik-e az internettel kapcsolatos kifejezéseket. Úgy tűnt, hogy igen, mivel mindketten bólintottak, és nem kérdeztek vissza.

– Tehát ezt a konkrét felvételt ajánlotta figyelmedbe… – mondta elgondolkodva apám.

– Igen.

– Meghallgattad?

– Természetesen. Talán az sem meglepő, hogy a versszakok között más morzekód van.

Ismét megengedtem magamnak egy mosolyt. Ezúttal egy cseppet sem volt erőltetett.

– Mi az üzenet?

– Webster.

Nem tudhatták, mire utal. Mert senki sem tudta.

Rajtam kívül.

2

Ez a hét más volt, mint az összes eddigi. Hosszú idő óta először fordult elő velem, hogy félelem nélkül vártam az estét. Tudtam, hogy éjszaka bezárkózom az emeleti dolgozószobámba, bejelentkezek a RIC-be, és megtudom, Werner mire jutott. Bizonyosra vette, hogy talált valamit, ami bizonyítja, hogy Ewa él. Konkrétumokat azonban nem közölt. Nem volt elég ideje kifejteni, mivel Robert hazajött.

A férjem munkaideje nem volt szabályozva. Az irodai feladatai nem követelték meg tőle, hogy rendszeresen munkába járjon. Különösen azért, mert a tényleges munkájának nem sok köze volt ahhoz, amit a külvilág felé mutatott.

Az életünk nem volt több egy színjátéknál. Mind személyes, mind szakmai szempontból.

Számítottam rá, hogy virággal lép be a nappaliba. Ezúttal egy kisebb, nem igazán mutatós cserepes íriszt választott. Azt mondta, hogy maga fogja gondozni, és hogy mindent megtesz azért, hogy virágozzék. A kapcsolatunkat nézve ez nem volt igazán találó analógia; egy köteg száraz ág jobban illett volna hozzánk.

Elhatároztam, hogy kihasználom a bűntudatát, ami szemmel láthatóan erősen megviselte. Amikor végre abbahagyta a bocsánatkérést és fogadkozást, elővettem Kliza elbocsátásának ügyét. Úgy tűnt, jobb alkalmat nem is találhattam volna erre – de hatalmasat tévedtem.

Amint megkérdőjeleztem a döntését, az arca megdermedt, és fagyos tekintettel nézett rám.

– Nem – reagált kurtán.

Hangjának határozottsága és a hirtelen váltás arra intett, ne próbálkozzak többet vagy legalábbis ne most. Ismét bebizonyosodott, hogy bár a nőket tartják a gyengébb nemnek, a férfi egónál nincs érzékenyebb dolog. De ennek már nem volt jelentősége, hisz Kliza amúgy sem állt készen a visszatérésre. Még akkor sem hinné, hogy Ewa él, ha Werner minden kétséget kizáróan bizonyítaná ezt.

Proseccot iszogatva vártam az estét. Átfutott az agyamon, hogy talán jobb lenne, ha józan maradnék. Az évek során megpróbáltam párszor, de sosem lett jó vége.

Egy híres alkoholista egyszer azt mondta, hogy teljesen ismeretlen volt számára az az ember, akivé a kijózanodáskor átalakult. Ugyanígy éreztem magam. Kétségbe vontam az összes döntésemet és az életem értelmét. Sőt, még annál is többet: a puszta létezésemet. Wojtek volt az egyetlen horgonyom; neki köszönhettem, hogy az örvény még nem ragadt magával.

A legjobb megoldás, hogy nyugodt vizeken maradok. A bor segített ebben.

Roberttel a Fortitude című sorozat epizódjait néztük – így töltöttünk el néhány órát a nappali kanapéján. Ez a komor krimi a jégbe fagyott északon játszódott. Elég róla annyi, hogy nem dobta fel a hangulatomat. Egyfajta abszurd és önpusztító élvezetet leltem benne. Szerettem, ha körülvesz a szomorúság.

Amikor befejeztük, Robert leült a laptopja elé, és intézni kezdte azokat az ügyeket, amelyeket magára osztott. Már egyre kevesebb akadt belőle. A feladatait egymás után adta át a beosztottjainak, így egyre több ideje maradt rám és Wojtekre.

Nappal ennek örültem. Mellettem volt a férjem, aki nézte velem a kedvenc sorozataimat, úgy főzött nekem ételeket, ahogyan csak a legjobb éttermekben főznek, és úgy bánt

velem, mintha én lennék a mindene. Éjjel azonban szerettem volna, ha kevesebb ideje marad. Éveken át így működött a kapcsolatunk. Hozzászoktam ehhez a napi ritmushoz.

Ez most megváltozott. Feszülten vártam azt az időt, amikor végre bezárkózhatok a dolgozószobámba. De nem zárkózhattam be, mert Robert nem szerette. Az ajtót résnyire nyitva kellett hagynom. De engem ez sem zavart. Wernerrel amúgy is csak a RIC-en keresztül tartottam a kapcsolatot, ami jelenleg a privát virtuális szentélyem volt.

Bejelentkeztem, és elküldtem Wernernek az aktivációs kódot. A következő pillanatban belépett, és azonnal megjelent az első üzenete, mintha csak a billentyűzet felett várt volna rám.

[Wern] Na végre.

Az a tudat, hogy nem csak én vártam ezt a beszélgetést, kellemes érzéssel töltött el.

[Wern] Előbb nem tudtál volna jelentkezni?

[Kasandra] Nem.

Úgy véltem, jobb lesz nem belemenni a részletekbe. Damian nem a gyóntatom, neki teljesen más a szerepe. Ő szabadít ki a kínzó mindennapjaimból.

[Wern] Sikerült meggyőznöd Klizát?

[Kasandra] Sajnos nem.

Éreztem, hogy a „sajnos” nem tűnik őszintének, ezért gyorsan hozzátettem:

[Kasandra] Sok mindennel próbálkoztam, de hiába. Elutazik a városból, és valami egészen mással akar foglalkozni.

[Wern] Bassza meg.

[Kasandra] Wern, megkapod tőlem a szükséges segítséget.

Kis ideig nem írt, nekem pedig minden várakozással töltött másodperc túl hosszúnak tűnt. Az ajtó felé pillantottam, hallgatóztam. A billentyűzet csendes zajából arra következtettem, hogy Robert még a laptopja előtt ül.

Nem sok időm maradt, de úgy terveztem, ki fogom használni.

Mielőtt beírhattam volna saját üzenetemet, megjelent az övé:

[Wern] Werner.

Felhúztam a szemöldököm.

[Wern] És nem Wern. Mert az úgy hangzik, mintha egy különleges utazáson volnék.

[Kasandra] Bizonyos értelemben ez így van.

[Wern] Én azért nem hívnám annak. Inkább egy soha véget nem érő drámának tűnik.

Bólogattam, mert jól tudtam, mire gondol.

[Kasandra] Mire van szükséged?

[Wern] A képességre, hogy küldhessek egy sms-t a múltba. Írnék magamnak egy üzenetet, hogy az a lepattant folyópart rossz hely a leánykéréshez. És hogy vegyek Netflix részvényt, amint jegyezni kezdik a tőzsdén.

Kissé elmosolyodtam, mert értékeltem, hogy pozitívabb hangulatot próbál teremteni.

[Wern] Esetleg azt még megüzenném magamnak, hogy Brazília hét-egyre kikap Németországtól a 2014-es VB döntőjében. Egy vagyont kaszálhattam volna a fogadóirodáknál.

Nem tudtam, mit reagáljak erre. Végül a lehető legrosszabb megoldást választottam:

[Kasandra] :)

Az emotikon szerencsére gyorsan eltűnt – de csak a képernyőről. Talán ez a hülye jel sokkal többet jelent neki a szavaknál. Azzal vigasztaltam magam, hogy az ókori egyiptomiak is hieroglifákat használtak – erre ittam egy korty proseccot.

[Kasandra] Ezenkívül mire van még szükséged?

[Wern] Egyelőre semmire. Anyám hozott szendvicset.

Ez egy poén volt? – futott át a kérdés az agyamon.

[Wern] De nemsokára szükségem lehet valamire.

[Kasandra] Mire?

[Wern] Időben megtudod.

Nem bízott bennem, és ebben nem volt semmi meglepő. Nem elég, hogy úgy léptem színre, mit rugós bohóc a dobozból, hideg válaszaim kétkedésre, ellenszenvre utalhattak.

[Kasandra] Jobban örülnék, ha most tudnám meg.

[Wern] Too bad.

Megforgattam a poharat, majd ittam egy kortyot. Úgy tűnt, a beszélgetést mindketten élvezzük. De az is lehet, hogy csak ezt szerettem volna érezni.

[Kasandra] Oké. Nézzük, mit sikerült kiderítened.

[Wern] Például azt, hogy a hangfájlokat feltöltő felhasználó neve PaulFrancis.

[Kasandra] Ez valami utalás a pápákra?

[Wern] Nem. Másra utal.

[Kasandra] Mire?

Egy kis ideig nem válaszolt.

[Wern] Tulajdonképpen sosem gondoltam volna rá, ha nincs az a dalba kódolt üzenet.

Hátrafésültem és összefogtam a hajamat. A monitort bámulva enyhén megbillentettem a fejemet. Ha Robert most belépne a dolgozószobába, biztosan megkérdezné, mi izgatott fel ennyire. Semmi kétség, hogy ez lenne az utolsó beszélgetésem Wernerrel. Óvatosnak kell lennem.

[Kasandra] Mit üzent?

[Wern] Webster.

[Kasandra] Ez nem mond semmit. Semmi konkrétat.

[Wern] Mert éppen az a célja, hogy másnak ne jelentsen semmit. Csak nekem. Ez és a PaulFrancis név. Tudom, mit kell keresnem.

[Kasandra] Pontosan mit?

Idegesen forgattam a poharat az asztalon.

[Wern] Kicsit bizonytalanságban tartalak, mi?

[Kasandra] Egy kicsit.

[Wern] De te is engem. Már ami a személyedet illeti.

[Kasandra] Nem értem.

[Wern] Csak remélni tudom, hogy nem űztök gúnyt ebből az ügyből a kis barátnőiddel. Szinte hallom, ahogy hangosan nevetnek a háttérben.

Halkan sóhajtottam, mintha attól tartanék, meghallja. Én, meg a kis barátnőim.

A legutóbbi alkalom után, amikor Robert megengedte, hogy egy kizárólag nőkből álló társaságba menjek, három éjszakán át bőgtem. Folyton felhozta, és olyan képtelenségekkel vádolt, hogy kibeszéltük, a barátnőim új pasast kerestek nekem, és így tovább. Ezek után soha többé nem találkoztam velük egyedül, ha pedig partit szerveztünk, mindig párokat hívtunk meg.

Az ujjaim a billentyűzetre helyeztem, és elgondolkoztam. Úgy éreztem, tökéletesen objektívnek kell maradnom.

[Kasandra] PaulFrancis, Webster. Ez mit jelent?

[Wern] Sosem voltál Pókember-rajongó, ugye?

[Kasandra] Nem.

[Wern] Én viszont igen. Ezt nagyon jól tudja Ewa.

Jelen idő. Damian tényleg azt hiszi, hogy a lány él.

[Kasandra] Akkor miről van szó?

[Wern] Egy amerikai szövegíróról, aki azt a kultikus dalt szerezte a Pókszabásúról. Ha eldúdolnám, biztosan felismernéd. Ha másért nem, hát azért, mert négy filmben is szólt. A Sam Raimi rendezte az eredetiben. A második részben Michael Buble játssza el, a harmadikban pedig egy utcai felvonuláson hallatszik. Megszólal az Andrew Garfield-játszotta remake-ben is.

Hitetlenkedve néztem a képernyőre.

[Kasandra] És ez mit jelent?

[Wern] Azt, hogy már tudom, hol keressem az újabb

nyomokat.

[Kasandra] Ne tarts bizonytalanságban!

[Wern] Elég volt a SoundClound-on beírnom, hogy „Spider-Man theme”, és már meg is találtam a megfelelő fájlt.

Új ablakot nyitottam meg és rákerestem. Rengeteg találat jött fel. Volt eredeti verzió, végtelen számú másolat, ehhez jöttek a coverek, a Pókember-rajongók alkotásai, és egy csomó más fájl, ami többé vagy kevésbé kapcsolódott Webster kultikus számához.

[Kasandra] Túl sok a találat.

[Wern] Nem probléma, ha tudod, mit kell keresni.

[Kasandra] Te tudtad?

[Wern] Természetesen. Másként Ewa nem hagyott volna üzenetet.

[Kasandra] Akkor melyik fájlt nyissam meg?

[Wern] Amelyiket a Tygrys nevű felhasználó töltött fel.

[Kasandra] Tygrys?

[Wern] Néha így szólított.

[Kasandra] Nem hangzik túl jól.

[Wem] Ez a mi… mi kis szokásunk volt. Pont olyan, mint amikor versenyeztünk, ki húzza át előbb az ágyneműt. Vagy mint az Ikeá-ban, amikor… azt játszottuk, hogy van egy házunk. Vagy mint a várépítés fotelből és plédből.

[Kasandra] Várépítés?

[Wern] Ez nagyon régen volt. Körbeépítettük a tévét, pont úgy, mint a moziban. Mindegy, nem fontos.

Halványan elmosolyodtam és bólogattam.

[Kasandra] Ebben a számban is morzekóddal írta az üzenetet?

[Wern] Igen.

Elképzeltem, mennyire élvezheti, hogy csupán csöpögteti az információit. Bizonytalanul az ajtó felé pillantottam. Nem hallottam semmilyen neszt lentről, és ez nyugtalanított.

[Kasandra] Mi volt az üzenet?

[Wern] Egy cím a bit.ly-n.

[Kasandra] Az meg mi?

[Wern] URL-rövidítő.

Egy pillanatig nem válaszoltam.

[Wern] Ez egy olyan weblap, ami a hosszú internetes címeket rövid, könnyen megjegyezhető hivatkozássá alakítja.

[Kasandra] És a hivatkozás hová vezet?

[Wern] Egy weboldalra, ami a SoundCloud másolatának néz ki. A gond csak az, hogy nem lehet hozzáférni.

[Kasandra] Mégis milyen módon lehet?

[Wern] Jelszót kell megadni.

[Kasandra] És azt nem ismered?

[Wern] Még nem.

Bólintottam, mintha csak látna.

[Wern] Nem tudom, mi vár rám, ha belépek. Csak egy biztos.

[Kasandra] Mi?

[Wern] Vége a bizonytalanságnak. Ewa konkrét üzenettel vár.

3

Kasandra Reimann pontosan olyan volt, mint amilyennek elképzeltem. Titokzatos, szűkszavú, hűvös. Talán még közömbös is. De éppen ez a távolságtartás adott neki egyfajta vonzerőt. Különös, hogy ezt a képet kizárólag a képernyőn megjelenő betűkből raktam össze. Bár, amióta az emberiség könyvet olvas, mindig szavakból formálta meg a valóságot.

Blitzer nem volt a bölcs mondások embere, de egyszer kicsúszott a száján egy találó igazság. A zene formálja a valóságot! Mély gondolat. A szavak is így öntik formába az embert, hiszen a nyelvet az elme irányítja.

És Kasandra értett a szavakhoz. Kissé szűkszavú, távolságtartó volt és időnként azt a benyomást keltette, mintha nem különösebben érdekelné az aktuális téma. Vagy ez túlzás? Csak azért teremtettem ezt a ravasz és precíz nőt, hogy úgy érezhessem, a legjobb játékosokkal játszom egy csapatban? Inkább nem mentem ebbe bele. Csak a nyom számított, amire rátaláltam.

Biztos voltam abban, hogy ha beírom a jelszót, meglátom Ewa üzenetét. Abban is biztos voltam, hogy még él. Egy vőlegény ezt egész egyszerűen tudja. Még akkor is, ha a lánykérés óta eltelt tíz év.

De mi lehet a jelszó? Olyasminek kellett lennie, amit csak én ismerek. Ewa tudta, hogy amint meglátom a Foo Fighters-koncerten készült képet, rátalálok a „Better Days” című dalra, megtalálom azt a bizonyos pókemberes fájlt, és végül rábukkanok erre a weblapra. Más nem juthatott el ide, mert azt akarta, hogy kizárólag én nyissam ki ezt az ajtót.

Mi a jelszó? Egészen biztosan nem utalt erre a korábbi üzeneteiben. Akkor más is megfejthetné a feladványt.

A jelszón gondolkodva köröztem a szobában. Semmi ötletem nem volt. Vagyis épp ellenkezőleg: túl sok ötlet kavargott a fejemben. A kapcsolatunk annyira gazdag múlttal rendelkezett, hogy bármit kiválaszthattam abból. A hülyéskedés az Ikeában és a huzatcsere verseny csak csepp a tengerben.

Az ablakhoz álltam, és bámészkodni kezdtem. A szüleim autója a szálloda őrzött parkolójában állt. Otthagyták nekem, ők pedig autóbusszal mentek haza. A régi Skoda Felicia múzeumi darab volt, de működött. Most már csak ki kell deríteni az úticélomat.

Nekidőltem az ablaknak és a gondolataimba merültem. Talán az egyszerű próba-szerencse módszer beválhat – morfondíroztam.

Leültem a kopott Asus elé, és bevittem az első szót. AMZBG-MAN. Ez volt a Pókemberes játék egyik kódja. Az egyetlen játék, amire Ewát rá tudtam venni. Csak azzal a feltétellel volt hajlandó játszani, ha ezt a cheat-kódot használom. A kód által a főhős Zsákemberré változott – a szereplő nem maszkot viselt, hanem zsák volt a fejére húzva. Úgy tűnt, ez a jelszó épp olyan jó, mint bármely másik. Valamivel el kellett kezdeni.

A képernyőn sorban jelentek meg a csillagok, és amikor megnyomtam az entert, a szívem majd' kiugrott.

Az oldal megnyílt. A képernyő elsötétült, és egy koponya jelent meg rajta. A következő pillanatban villogni kezdett alatta egy üzenet, amitől ledermedtem.

„1/3”.

Egy lehetőség elveszett a háromból.

Csendben szidtam magamat, mivel számíthattam volna erre. Az egészet olyan precízen megtervezte, hogy egy biztonsági kaput is beiktatott. Nem volt kétségem afelől, hogy

a harmadik rontott próbálkozásnál a weboldal örökre elvész. Biztosan volt benne egy kill-switch vagy valami önmegsemmisítő mechanizmus.

Felálltam, majd ismét az ablakhoz mentem. Megpróbáltam lerázni a terhet, de nem volt könnyű.

Még két próbálkozásom maradt, csak egyszer tévedhetek.

Figyeltem az étterembe és a sportpályákra érkező embereket – irigyeltem az életüket. A legnagyobb gondjuk az, hogy a hétvégén többet kell várni a pályára, mint egyébként. Átfutott az agyamon, hogy a jelenlegi helyzetben legalább emiatt nem kell aggódnom. A „SpiceX" már biztosan lemondott rólam, mivel nem tudott elérni.

Nincs több csirke-felszolgálás. A csirke volt ugyanis az étlap koronázatlan királya. A főnököm szerint a baromfi különleges állat, mivel ez az egyetlen, amit a születése előtt, és a halála után egyaránt elfogyasztunk. Volt ebben valami költői, de nem nagyon vitt előbbre a megoldásban.

Felsóhajtottam, és igyekeztem visszaterelni a gondolataimat a helyes mederbe. A tarkómat vakargatva keringtem a szobában, de semmi konkrét nem ugrott be. Aztán megálltam a laptop előtt, és a képernyőre néztem.

Földbe gyökerezett a lábam. A képernyőről eltűnt a koponya, és a helyén egy digitális óra jelent meg. Nem tudtam, mikor kezdte a visszaszámlálást, de abban a pillanatban nyolc percem maradt.

Időzár. Ewa gondoskodott róla, hogy a weboldalra belépő számára korlátozva legyen a próbálkozások száma és a rendelkezésre álló idő.

Úgy éreztem, mintha életem hátralévő perceit számlálná.

Leültem az asztalhoz és megráztam a fejem. Legfőbb ideje összeszedni magam. De a jelszó helyett azon törtem a fejem, hogyan kerülhetném meg a biztonsági protokollt. Az IP- és MAC-címet megváltoztatva újra felmehetek az oldalra. Ezzel lenulláznám a számlálót és az időzárat.

Nem, ez így nem fog menni. Túl sebezhető lenne a rendszer, az első jöttment romba döntené Ewa tervét. Csakhogy Ewa oldalát nem indexelték, a címe pedig olyan bonyolult volt, hogy nem lehetett rátalálni véletlenül. Az egyetlen megoldás a morzejelekkel kódolt link megfejtése volt.

Ami egyedül nekem sikerült.

Megtöröltem a homlokom, és csak most vettem észre, mennyire kimelegedtem. Az időzár folyamatosan rabolta az értékes pillanatokat, én pedig úgy éreztem, mintha minden egyes másodperc kis darabokat tépne ki belőlem.

A helyzet azonban hirtelen még rosszabbra fordult.

Amikor a visszaszámláló hat percet mutatott, a koponya megremegett. A képernyőn megjelent egy hosszú zsinór, rajta temérdek tűvel. A koponya állkapcsa kinyílt, és elkezdte felfalni a zsinórt és a tűket. Az óra felgyorsult, a maradék öt perc pár másodperc alatt elillant.

A billentyűzetre vetettem magam, mert ráeszméltem, hogy inkább próbálkozom, mint elengedek egy lehetőséget. De elbizonytalanodtam.

Közben lejárt az idő.

„2/3” – jelent meg a fekete képernyőn.

A koponya és a zsinór eltűntek. Ismét megjelent a digitális óra, de ezúttal tizenöt percről indult a visszaszámlálás. Tudtam, hogy a végén ezúttal is felgyorsít.

Megdermedtem, mintha a legkisebb moccanás is siettetné az időt. Lassú izzadságcseppek szánkáztak a tarkómon.

Nem véletlen, amit láttam. Ez is egy útmutató. Egy nekem szánt segítség. Megráztam magamat. Egy zsinór tűkkel? Mit jelenthet?

Végül beugrott. Harry Houdini. Ez volt az egyik leghíresebb mutatványa. A hosszú zsinórra ötven-száz tűt helyezett, majd az egészet lenyelte, végül az üres száj üregét mutogatta a közönségnek. Aztán a torkába nyúlt, és kihúzta

onnan az egészet.

Ismerős trükk, mert néhány jól sikerült mozifilm miatt elmerültünk ebben a műfajban. Megnéztük a Tökéletes trükköt, amiben Hugh Jackman és Christian Bale játszott. Azután A mágust, Edward Norton főszereplésével. Végül a YouTube-on futottunk át néhány dokumentumfilmet az illuzionistákról. Természetesen Harry Houdini jelent meg a leggyakrabban, és a tűkkel bemutatott trükkje tetszett a legjobban.

A látszat ellenére ez nem tartozott a veszélyes mutatványok közé. Houdini általában sokat kockáztatott, de nem ebben az esetben. Fellépés előtt az ajkai és az ínye közé rejtette a tompa végű tűkkel telerakott zsinórt, a hegyes tűket pedig az ingujjba vagy a gallérja alá dugta. Utána, amikor az üres száját mutatta a közönségnek, elég volt a tompa végűeket eltakarni.

Harry Houdini.

Találó, hogy Ewa éppen őt választotta. Tudta, hogy azonnal veszem a lapot, és rájövök a jelszóra.

Ránéztem az időzárra, de már nem volt jelentősége. Tisztában voltam vele, hogy ha fel is gyorsít, be tudom írni a megfelelő szót. Minden a zenével kezdődött. A Foo Fighters koncerttel.

Minden a zenéről szólt.

Minden a zenével zárult.

Mosolyogva csóváltam a fejemet. Értékeltem azt az óriási erőfeszítést, amit Ewa belefektetett. Szemmel láthatóan megvolt benne a tehetség, hogy korunk női Houdinije váljék belőle. Vagy ez több volt puszta útmutatásnál? Azt sugallta, az ő döntése volt, hogy aznap ott, a folyónál, örökre eltűnik? Nem fűztem tovább a gondolatmenetet, mert a valódi válaszok ott vártak a weblapon.

Harry Houdini nem csak illuzionistaként volt híres, hanem mítoszrombolóként is. Különösen érdekelte a szellemidézés.

Spiritiszta szeánszokon fedte fel azokat a trükköket, amiket a médiumok használtak a túlvilági szellemek megidézéséhez. Ezzel sok ellenséget szerzett magának, sőt, még Arthur Conan Doyle rokonszenvét is elvesztette. Ő maga ugyanakkor nem volt meggyőződve arról, hogy a kapcsolatfelvétel lehetetlen. Ellenkezőleg. Úgy vélte, hogy ha ez valakinek sikerül, az ő lesz. Végül szerződést kötött a feleségével. Ebben úgy rendelkezett, hogy a halála után megpróbálja felvenni a feleségével a kapcsolatot…

Ijesztő a hasonlóság. Igyekeztem távol tartani magam attól a hirtelen támadt felismeréstől, hogy mennyire hasonlít Hudiniék helyzete a miénkhez. Mert ebben a pillanatban csak ez az üzenet számított.

Gondolataimat visszatereltem Houdinihez. Feleségével megállapodtak, hogy ha Houdini meghal, meglátogat minden valódi médiumot. Ha pedig a földöntúli kapcsolat valóban létrejön, Harry átadja Bessnek a jelszót, amit csak ők ketten ismernek. A jelszó állítólag ez volt: „Rosabelle higgy”. A „Rosabelle” volt a kedvenc daluk, és Bess énekelte neki, amikor Cony Island-en megismerkedtek.

Beírtam a szövegmezőbe, majd megnyomtam az Entert.

Az óra eltűnt.

Az oldal megnyílt.

4

A csend annak a jele, hogy gyorsan be kell fejeznem a beszélgetést Wernerrel. Csalódottan zártam be a RIC-et, mivel tudtam, hogy aznap este nem kapok választ a kérdéseimre. Várnom kellett holnapig. Bár napközben megpróbálhattam volna felvenni a kapcsolatot, de valamelyik alkalmazott jelentette volna Robertnek.

Néha az volt az érzésem, hogy mindenre van egy emberünk. A takarításra, a kertgondozásra, a mosásra, a szárításra és a biztonságunkra. Többségük keleti szomszédainktól jött, lengyel vízum nélkül. Sokkal jobb fizetést kaptak tőlünk, mint bármelyik más legális munkahelytől. Én viszont egész nap úgy éreztem, megfigyelés alatt állok. Legalábbis nappal. Éjjel magunkra maradtunk.

Csak mi, egyedül.

Lementem a földszintre, Robertet a konyhában találtam. Az evőeszközök kihúzott fiókja fölött állt, és a fejét csóválta.

– Ezerszer kértelek, a kurva életbe is.

Megálltam a nappali és a konyha között.

– Tényleg olyan nehéz megérteni, hogy az én késeimet a jobb oldalra rakd, a magadét meg balra?

Ez a semmiség tökéletesen elég volt ahhoz, hogy felhúzza magát. Külön evőkészlete volt mindkettőnknek. Az enyém főleg szupermarketből származott, ő az interneten vette. A Gerlach-étkészlet majdnem egy ezresbe került, de könnyű kézzel nyúlt a zsebébe érte.

Rám is hasonló könnyedséggel emelte a kezét.

Amikor megfordult, tudtam, hogy ez következik.

– Miért nem vagy képes megtenni, amire kérlek?

Nem válaszoltam. Nem fordítottam el a tekintetemet. Mozdulatlan maradtam, és igyekeztem érzelmek nélkül nézni rá. Arra gondoltam, hogy nem érdekel. Egy vagy két órát kell csak kibírnom, azután mindennek vége. Reggel felkelek, iszom egy kis proseccot, és valahogy kihúzom estig.

Akkor majd megtudom, mit derített ki Werner.

– Olyan kibaszottul nehéz ez?

Robert egy gyors és határozott lépéssel közelebb jött. Mielőtt reagálni tudtam volna, megmarkolta a galléromat és a konyha felé húzott. A konyhapulthoz lökött, mint egy szemeteszsákot. Megragadta a tarkómat, majd a kihúzott fiók felé húzott.

– Nézd meg! – fröcsögte. – A jobb oldalon az enyém, baszd meg, a bal oldalon meg a tiéd!

Egy pillanatra megijedtem, hogy a szabályos sorokba rendezett evőeszközökhöz fogja ütni a fejemet. Ehelyett inkább megfordított, az egyik kézzel a konyhaszekrényhez nyomott, a másikkal pedig a késért nyúlt. Egy saját készletéből való Gerlach márkájú késért. Rozsdamentes, tükörfényű acélpenge.

Az arcomhoz tartotta a pengét, mintha ki akarná szúrni a szemem.

– Így már látod? Felismered az én készletemet?

– Robert…

– Fogd be a kurva pofád!

Elengedett, de meg sem mozdultam. Tudtam, hogy a menekülési kísérlet nem jó ötlet. Robert lendületet vett és nyitott tenyérnél pofon ütött. Azután ismét megragadott a blúzomnál fogva, és nekem szegezte a kést.

– Muszáj valamit csinálnom veled, hogy valahogy beleverjem abba az ostoba fejedbe?!

– Nem.

– Mégis, mióta mondogatom neked? Amióta az eszemet

tudom, baszd meg, azóta! De te még mindig ezt csinálod! Még mindig szarsz az egészre!

A fiókba dobta a kést, megfogott két kézzel, majd olyan erősen megrázott, hogy bevertem a fejemet a szekrénybe. Ezt csinálta egy darabig, és közben mondott valamit. Elnyomta őket a fülzúgás, amit az ütések okoztak.

Imádkoztam. Nem azért, hogy abbahagyja, hanem azért, hogy Wojtek meg ne hallja. És azért, hogy Robert soha ne csináljon ilyet vele. Ez volt a fő ok, amiért elviseltem az egészet. Mélységesen meg voltam győződve arról, hogy ezzel valamiképp megóvom a fiam. Hogy minden ütés, amit Robert rám mér, érhetné akár Wojteket is. Úgy éreztem, a fiamért hozom meg ezt az áldozatot.

– Egyszer még megöllek, felfogtad?!

A földre taszított, majd nagy lendülettel bevágta a fiókot. Lehajolt értem, felállított és bevezetett a hálószobába.

Abból, ahogy az ajtót bezárta, már tudtam, hogy a szenvedésem nem egy vagy két óráig fog tartani.

Az erőszak fesztiválja reggel négyig tartott.

Azután a megbánás következett. Az esedező, szánalmas könyörgés a megbocsátásért. És a segítségért.

Reggel felmértem a keletkezett károkat, és megint nem tudtam szabadulni a gondolattól, hogy egyre profibb vagyok a sebek elrejtésében. Illetve hogy a sminkelés egyre hosszabb időt vesz igénybe.

Robert reggelivel várt, és újságot olvasott az iPadjén. Wojtek is az asztalnál ült, és a neten böngészett. Időnként váltottak néhány szót, és az egész úgy nézett ki, mintha egy boldog család reggelizne.

Megálltam az evőeszközöket tároló fióknál, és egy pillanatra behunytam a szememet. Azután egy mosolyt erőltettem az arcomra. Kizárólag magamnak szántam. Már rég felfedeztem, hogy a hétköznapi apróságok is alkalmasak arra, hogy megőrizzük a látszatot.

Kihúztam a fiókot, és láttam, hogy nincs benne egyetlen villa vagy kés sem a Gerlach étkészletből. Megfordultam és felhúztam a szemöldökömet. Robert kerülte a tekintetemet.

– Kihajítottam – mondta. – A tied határozottan jobb.

– Az enyém alig 15 euróba került.

– Nagyon helyes. Ez csak szimpla evőeszköz, minek költsünk rá ennél többet?

A fejemet csóváltam. Nem tetszett – és nem azért, mert majdnem kétszáz eurót dobott ki az ablakon. Azt akartam, hogy lássa őket. Azt akartam, hogy emlékeztessék őt arra, mivé változik éjjelente.

– Hol vannak?

– Kihajítottam őket.

Kinyitottam a szemetest, de nem voltak ott. Kissé hangosan csaptam be a szekrényajtót, mire Wojtek bizonytalanul felnézett. Egy meleg mosolyt küldtem neki, és elengedtem a dolgot. Nem volt értelme harcolni pár darab acél miatt. Különben is, előbb vagy utóbb úgyis visszatér. Ugyanúgy, mint minden más.

Asztalhoz ültem, és elkezdtem enni a házi granolát, amit Robert készített. Tudtam, hogy nincs oda az efféle reggeliért. Nekem készítette, mintha ezzel el tudná törölni a pár órával korábban történtek fájdalmas emlékét.

Ránéztem a férjem szeme alatt éktelenkedő árnyékra. A katarzisa után végül mindig mély álomba merült. De nem tudta elrejteni azt, ami nekem könnyedén sikerült.

Bezárta az iPad tokját és felnézett rám.

Valaki egyszer azt mondta, hogy a szerelem nem más, mint az a képesség, hogy felismerjük magunkat a másik szemében. Én azonban egy teljesen idegen, tőlem nagyon különböző embert láttam ott.

– A Reimann Investigations sorsán gondolkodom – vetette oda.

– Vagyis?

– Fel kell venni valakit Glazur és Kliza helyére, vagy végig kell gondolni, kell-e nekünk egyáltalán ez az üzlet.

– Természetesen kell.

– Mihez?

– Tudod, hogy van pár ügyem.

Nehezemre esett lenyelni a napraforgómagot és a manduladarabkákat. Megrémített, hogy elveszíthetem az egyetlen dolgot, ami képes kiszakítani ebből a valóságból. Pedig nem sok kellett ahhoz, hogy Robert elvegye tőlem. Sokszor elvette tőlem és csak ritkán adott némi szabadságot. Például belement abba, hogy dolgozószobát rendezzek be magamnak a tetőtérben vagy hogy átvegyem az irányítást az RI-ben. De eltelt egy kis idő, és meggondolta magát. Arra jutott, hogy túlságosan függetlenné váltam, mintha ez veszélyt jelentene rá. Meg volt győződve arról, hogy ha belekezdek valamibe, annak az lesz az eredménye, hogy eltávolodom tőle.

A legrosszabb időket a várandósságom alatt éltem meg. De ezt nem akartam felemlegetni. A legfontosabb az volt, hogy Wojtek születése után úgy tekintett a kisfiúnkra, mint aki összeköt minket.

– Az opolei lány ügye már véget ért – mondta. – A többit meg gyorsan lezárod.

– De…

– Csak néhány kisebb ügy és egy családi fotózás fut jelenleg.

Családi fotózásnak hívtuk a legundorítóbb feladatot, amivel az RI foglalkozott: a házastárs nyomon követése, és a kapcsolati szenny begyűjtése a válóper előtt.

– De ott van még…

– Egy igazgatótanács leendő tagjának leinformálása – szakított félbe. – Tudom.

Természetesen mindenről tudott. Szenvedélye volt az irányítás. Nem, több annál. Fanatikus volt. Olyan, mint egy

kíméletlen diktátor, aki minden új földre úgy tekintett, mint leendő felségterületére.

– Mindent le lehet zárni egy, legfeljebb két hét alatt. Azután elgondolkozunk a cég felszámolásán.

Azon tűnődtem, hogyan feleljek, hogy ne korbácsoljam fel a hangulatot Wojtek jelenlétében.

– Az RI nem nyereséges – tette hozzá Robert.

Ez nem volt igaz, de nem akadhattam fenn ezen a témán. Tudtam, mivel jár, ha kétségbe vonom a szavait. Igaz, hogy nappal nem emelt rám kezet, de Wojtek biztosan megérezte volna a feszültséget. A gyerekek többet látnak annál, mint amit a szüleik beismernek.

– De nem igényel nagy ráfordítást – mondtam.

– Olyan nagyokat tényleg nem…

– Gondold még át.

– Jó – biztosított, majd elmosolyodott.

Kicsit később egy puszit nyomtam a fiam fejére, és hátba veregettem. Tekintetemmel követtem őket egy darabig, majd elővettem a behűtött proseccot, és leültem az asztalhoz. Kint sürgött-forgott az ukrán, aki a gyepet gondozta. Időnként felnézett rám – bizonyára Robert utasítására.

Öntöttem magamnak, de nem ittam. Egy ideig mozdulatlanul ültem az asztalnál, és a semmibe bámultam. Robert felszámolja a Reimann Investigations-t, én pedig nem tehetek semmit. Mint mindig, döntése végleges volt. Senki és semmi nem tántoríthatta el ettől.

Nem sok időm maradt, ki kellett használnom.

Fogtam a poharamat és felmentem az emeletre. Ha a megfigyelőrendszer aktív, vagy az alkalmazottak valóban megfigyeltek, Robert azonnal utánajár, miért töltök annyi időt a dolgozószobámban. Ebben a helyzetben azonban kockáztatnom kellett.

Sms-ben elküldtem Wernernek az aktivációs kódot, és vártam. Végre bejelentkezett. Azonnal megjegyezte, hogy

tetszik neki a nick, amit ezúttal beállítottam neki.

[J. Verne] Látom, ma jó kedved van.

[Kas] Kivételesen.

[J.Verne] És imádod a beceneveket.

[Kas] Mindenkinek van valami ferde hajlama.

[J. Verne] És mindenkinek van saját terve, amíg egyszer jól szét nem verik a pofáját.

Felhúztam a szemöldököm. Nem tudhatta, mennyire fájón betalált ezzel a nem igazán bölcs gondolattal.

[J.Verne] Egy Mike Tyson-idézet. Tulajdonképpen igaza volt – egy esetet kivéve. Ewa minden lehetséges módon bebiztosította a saját tervét. Felkészült minden eshetőségre.

[Kas] Kitaláltad a jelszót?

[J.Verne] Az utolsó próbálkozásnál. Mint kiderült, csak három lehetőségem volt.

Ittam egy kortyot, és azonnal jobban lettem. Nem tudtam, hogy az alkohol miatt-e vagy azért, mert Damian talált némi konkrétumot.

[J.Verne] Houdini büszke lenne rá.

[Kas] Micsoda?

[J.Verne] Ewára. Olyan trükköt csinált, hogy…

Nem fejezte be, az üzenet pedig a következő pillanatban eltűnt.

[J.Verne] Mindegy. A lényeg, hogy felvette velem a kapcsolatot.

Azonnal billentyűzetet ragadtam.

[Kas] Mi? Hogyan?

Gépeltem be lázasan, gondolkodás nélkül. Ha lett volna egy pillanatnyi időm, hogy elgondolkodjak, biztosan valami szebb választ írtam volna.

[J.Verne] Mikor bejelentkeztem, egy másik oldal nyílt meg. Először azt hittem, az oldal ugyanaz, csak frissült, de tévedtem. Teljesen máshová irányított.

[Kas] Hová?

[J.Veme] A láthatatlan webre.

[Kas] Ez mit jelent?

A kurzor idegesen villogott a fekete képernyőn, válasz azonban nem jött. Nyugtalan gondolatok futottak át az agyamon; az optimizmusom törékenynek bizonyult. Könnyen el tudtam képzelni, hogy valaki Damian nyomára bukkant. Beméri őt az Opole környéki szállodában, majd kiküldi az embereit, hogy vegyék kezelésbe. Éppen úgy, ahogy a barátját.

Megborzongtam. Wernert és engem összekötött a valós életveszély. Őt vadidegen emberek fenyegették, engem nem, de mindkét fenyegetés reális volt.

Végül a képernyőn megjelent a válasz:

[J.Verne] Te melyik világban nőttél fel?

[Kas] Nem vagyok naprakész a technológiai újdonságokban.

[J.Verne] A láthatatlan web egyáltalán nem újdonság.

[Kas] De neked is ki kellett gugliznod egyet s mást; ezért késlekedtél a válasszal.

[J.Verne] A szünetet a természet rendelte el.

[Kas] Nem hinném. Az nem megy olyan gyorsan.

[J.Verne] Honnan tudod, hogy éppen nem a vécén ülök, egy laptoppal az ölemben?

Elmosolyodtam és megcsóváltam a fejemet.

[Kas] Nem tudom.

[J.Verne] Na látod, éppen ebben áll az internetes kommunikáció valódi szépsége.

Nem. A szépsége abban áll, hogy Robert nem tiltja meg. Legalábbis nem most. Az ajtó felé pillantottam, mert attól tartottam, hogy kinyílik.

[Kas] Mi az a láthatatlan web?

Rémlett, hogy Kliza többször említette. Egyszer még magyarázta is nekem.

[J.Verne] A láthatatlan web.

[Kas] Igen, ezt még értem.

[J.Verne] Ahhoz, hogy jobban megértsd, tudnod kell, hogy a böngésződ szintjéről a teljes internet nagyjából négy százalékához férhetsz hozzá.

Elkezdte magyarázni, hogy körülbelül négy és fél milliárd weboldalt indexelnek. Az összes többi a felszín alatt marad, és csak akkor érhető el, ha pontosan tudod, hol keresd. A láthatatlan weben legális és illegális dolgok is vannak: a biztonságos szervereken tárolt állami dokumentációktól kezdve az egyszerű honlapokon át egészen a feketepiacig, ahol bármi megvásárolható, és minden megtalálható. Wern ezt az utolsó szintet hívta darknetnek.

[J.Verne] Van ott minden. Vásárolhatsz pár Netflix-fiókot vagy fegyvert, hamis amerikai útlevelet és kábítószert. Mindenféle pornó van, amit csak akarsz, ráadásul ott biztonságosan kommunikálhatsz, nem kell attól tartani, hogy lenyomoznak.

[Kas] Akárcsak a RIC-en.

[J.Verne] Mi is éppen a láthatatlan webben vagyunk, de nem a darkneten.

[Kas] Mindegy.

[J. Verne] Az egész arról szól, hogy az adott weboldalt senki sem látogathatja meg véletlenül. Vagy hívatlanul. Ewa csak így lehetett biztos abban, hogy én fogok hozzáférni a fájlokhoz.

[Kas] És mit hagyott neked?

[J.Verne] MP3-fájlokat.

Ujjaimmal mérgesen kopogtam az asztalon. Mennyi időm lehet még? Robertnek nem kellett bemennie az irodába, tehát valószínűleg hazajön, miután elvitte Wojteket az iskolába. Nem. Útközben megáll valahol, hogy virágot vegyen. A virágüzletben pedig már előkészített csokrok várják. Szinte elnevettem magam, amikor belegondoltam, hogyan festhet mindez az ő szemszögükből. Robert, a szerető

férj, aki tenyerén hordozza a feleségét.

[Kas] Mi van ezekben a fájlokban?

[J.Verne] Minden.

[Kas] Vagyis? Elég a titokzatoskodásból.

[J. Verne] Bocs. Tőled tanulom.

Talán most jött-e el a pillanat, hogy bőbeszédűbb legyek? Nem. Semmi jelentősége, hogy Damian mit gondol rólam.

[Kas] Akkor?

[J.Verne] A fájlok felvételeket tartalmaznak. Ewa hagyta őket.

[Kas] De mi van rajtuk?

[J.Verne] Minden. Tényleg minden.

Halkan elkáromkodtam magam.

[Kas] Nincsen sok időm.

[J.Verne] Az nagy baj, mert a felvételek hosszúak. Ewa elmeséli bennük, mi történt vele. Mindent. Attól kezdve, hogy a folyóparton elvesztettem az eszméletem.

A szívverésem felgyorsult. Éreztem, amint ereimben dupla sebességgel áramlik a vér. Mintha a szervezetem addig csak csökkentett üzemmódban működött volna. Ismét a pohár után nyúltam, és egyetlen húzásra megittam a tartalmát. A kezemet a billentyűzetre helyeztem, és mély levegőt vettem.

Mielőtt azonban bármit válaszolhattam volna, meghallottam, hogy lent nyílik a bejárati ajtó.

5

Kérdések véget nem érő özönére számítottam. Az üres képernyőn pislogó kurzor azonban azt sugallta, semmit nem akar kérdezni. Gondoltam, arra vár, hogy linket küldjék neki az első felvételhez, de még mielőtt elkezdtem volna, a RIC kikapcsolt.

Bizonytalan pillantást vetettem az öreg laptopra, mintha az tehetne róla. A hiba azonban a másik oldalon volt. Kas bontotta a kapcsolatot, a rendszer pedig automatikusan kidobott mindenkit a honlapról. El kellett ismernem, a sors furcsa szövetségest adott mellém. Nem értettem őt, de ez nem is kellett ahhoz, hogy elfogadjam a segítségét. Nem tudtam kapcsolatba lépni vele. Feltételeztem, hogy előbb-utóbb megkapom sms-ben a következő aktivációs kódot. Csak fel kell vérteznem magamat némi türelemmel.

Bezártam a RIC weblapját, és az üres monitorra néztem. Ewa egész végig ott rejtőzött valahol az internet felszíne alatt, és rám várt. Megbújt a sötétben, karnyújtásnyira tőlem – csak a hozzá vezető utat kellett megtalálni.

A fehér háttéren megjelent a hangszínszabályozó oszlopaiból álló pókháló. Mint a pókember ruháján. De ez a pókháló most egészen másról szólt. Ewa életéről. Arról az életről, amit nem ismertem, amit elrejtett előlem.

A fájl címe ez volt: „Mielőtt megismertelek”.

Amikor megnyomtam a „play” gombot, úgy éreztem, átlépem a valóság és az álom határát.

Ewa visszajött az életembe!

Csakhogy nem ugyanaz a nő volt, akivel időm nagy részét

töltöttem. Sőt. Úgy tűnt, csak most fedi fel előttem a valódi arcát. Feltárulkozott, és megmutatta minden titkát. Végül azt is elárulta, mi történt vele a tragikus éjszaka után.

A pókhálót alkotó oszlopocskák megremegtek, és egy hang szólalt meg a hangszóróból. Mintha a túlvilágból beszélt volna.

Mielőtt megismertelek

Úgy érezted, mindig is ismertél? Én is így éreztem. Ha tükörbe néztem, ugyanazt láttam, mint te. De egyikünk sem sejtette, hogy ez csak egy álarc. Most már látom, hogy mindent el kellett volna mondanom neked, mielőtt túl késő. De honnan tudhattam volna, mikor jön el az a perc? Azt hittem, sok boldog pillanat vár ránk addig, és nem akartam elrontani.

Azzal hitegettem magam és mások is azt sugallták, hogy biztonságban vagyunk.

Egyre csak halogattam ezt a beszélgetést, és inkább magam cipeltem ezt a hatalmas terhet. Olyan volt ez, mint amikor a szíved mélyén már tudod, hogy súlyos beteg vagy, de nem akarod hallani azt a diagnózist, ami megerősíti.

Amikor megkérted a kezemet, éreztem, hogy nem halogathatom tovább. Mielőtt összeházasodunk, tudnod kellett, hogy pontosan kit veszel el és mire vállalkozol.

De megtörtént Az.

Túléltem ugyan, de azután az este után többé nem voltam önmagam. Évek teltek el, mire úgy határoztam, hogy elkészítem neked ezt a felvételt. De, Tigrisem, szükségem van a segítségedre. Tudom, hogy ha valakire számíthatok, az csak te lehetsz. Mindent meg fogsz érteni, az elejétől a végéig. Mielőtt azonban megválaszolnám őket, engem kell megismerned. A kezdetektől ismerned kell a valódi történetet. Másként nem fogod megérteni, miért hoztam ezt a döntést. Hogy miért tűntem el az életedből. Hogy miért

nem küldtem életjelet ennyi éven át.

Az elején kezdem.

Keresed a csúszkát a lejátszón? Nincs ilyen funkció. A fájlt sem tudod letölteni a gépedre. A történetet az én feltételeimmel kell meghallgatnod. Mert amit el akarok mondani, az a valódi életem. Hallgasd hát meg…

Biztosan emlékszel arra, hogy a szüleim sosem találták meg a közös hangot a te szüleiddel. Ezt mindig elintéztük egy nevetéssel, viccelődtünk rajtuk, és képtelen ötleteket gyártottunk, hogyan hozzuk őket össze. Azzal magyaráztuk, hogy két teljesen különböző világból származnak.

Az én szüleim évente új kocsit vettek, és a legjobb márkák közül válogattak. A te szüleidnek viszont egy Skoda Feliciára tellett, és valószínűleg nem is vágytak másra. Logikusnak tűnt, hogy nehezen fognak szót érteni. De nem ez volt az igazi ok. Nem a pénzről és a karrierről volt szó.

A te szüleid jó emberek.

Az én szüleim viszont nem tartoztak a jó emberek közé. Gondoskodtak rólam, megadtak mindent, amire szükségem volt, de ennyi.

Azt hitted, hogy az apám egyszerű ügyvédi irodát vezetett? Tévedtél. Huszonnégy órás támogatást nyújtott azoknak, akik a legtöbbet fizettek. Gátlások nélkül, a törvényt semmire sem becsülve élt és dolgozott. Mint egy vérbeli jogász. Ennyi év távlatából még azt is valószínűnek tartom, hogy szándékosan kereste az alvilági ügyfeleket. Tudta, hogy ebben van a legtöbb pénz, és az ő élete erről szólt. Ékes példája volt annak a szabálynak, hogy minél többet birtokolsz, annál többre vágysz. A pénzszerzés megszállottjává vált, noha a hatóságok miatt nem tudott szabadon költekezni. Ha anyámnak más értékrendje van, talán meg tudta volna fékezni. De ebből a szempontból hasonlítottak egymásra. Mindkettőjüket a pénz hajtotta.

Megfeledkeztek arról, hogy a pénz csak eszköz a cél

eléréséhez, nem pedig maga a cél. Meggyőződésük volt, hogy a gazdagság az az állapot, amikor mindent megkaphatsz, amire vágysz.

Éveken át én is így gondolkodtam, hisz a lányuk voltam. Gondosan titkoltam előled, de a szívem mélyén féltem, hogy ha az általad választott úton haladunk, szürke és jelentéktelen élet vár rám. Időnként megszállottan rettegtem ettől.

De azután rájöttem valamire. Rájöttem, hogy a legnagyobb félelmem valami egészen másból ered. Attól rettegtem, hogy meglátod azt a lányt, amilyennek én látom önmagam. Ekkor ébredtem rá, hogy te vagy a legfontosabb. És hogy el kell kezdenem dolgozni magamon.

Megtettem mindent, hogy levetkőzzem azt a neveltetést, ami kizárólag a pénz tiszteletére tanított. Neked köszönhetem, hogy ez sikerült, mert megmutattad azt, ami igazán fontos. Kár, hogy a szüleim sosem találkoztak ilyen emberrel. Akkor talán elkerülhető lett volna az a tragédia, ami egy évvel azelőtt történt, hogy megkérted a kezem.

Autóbaleset? Nem, nem baleset volt. És nem a véletlen műve. Meggyilkolták őket. De erről a következő felvételen fogok beszélni. Most csak annyit kell tudnod, hogy minden a szüleim „balesetével” kezdődött. A haláluk olyan események sorozatát indította el, amelyek engem is magával sodortak. Én pedig téged rántottalak magammal.

Ugyanúgy bűnös vagyok, mint ők. Jót akartam, de csak szomorúságot és szenvedést hoztam a fejünkre. Azt szeretném, ha megértenéd, miért történt mindez. Azt szeretném, ha látnád, milyen aljas emberek társaságát keresték a szüleim. És rajtuk keresztül milyen alakokkal kerültem kapcsolatba.

Jól gondolkozz el mindezen.

Ha ezzel végeztél, utazz el Wroclawba. Arra a helyre, ahol először ittad le magad annyira, hogy hazáig támogattalak. Ott

vár rád a következő felvétel, egy pendrive-on. Ugyanaz a jelszó védi, amivel ide bejutottál.

Ne haragudj, hogy megváratlak. De tudnom kell, hogy a felvétel csakis a te kezedbe jut. Ki tudja, talán még meg is találsz ott.

A felvétel véget ért, én pedig most vettem csak észre, hogy visszatartottam a lélegzetemet. Mindaz, amit hallottam, sehogyan sem állt össze. Ewának tehát megvolt mindene, de sosem úszott a luxusban, és folyamatosan őrlődött, miközben az egészből nem éreztem semmit. Úgy tűnik, rengeteg dolgot nem tudtam a szerelmemről.

Megmasszíroztam a homlokomat, és igyekeztem elszakadni a hallottaktól. A felvételt hallgatva úgy éreztem, hogy Ewa a közelben van. Rám vár, és semmi baja. De nem tudtam, mikor készítette a felvételeket vagy mi történt vele később. És fogalmam sem volt, hogy kinek a holttestét találta meg a rendőrség. Most viszont, hogy beszámolt az alvilági kapcsolatairól, tulajdonképpen bármilyen ördögi forgatókönyv lehetségessé vált. Elgyötört elmém ezeket a borúlátó, sötét verziókat pörgette.

Elhatároztam, hogy azonnal útra kelek – mintha ezzel a hátam mögött hagyhatnék minden sötét kérdést és kínzó kételyt.

Elraktam a laptopot, az ablakhoz mentem és ránéztem az órámra. Apámnak már itt kell lennie. Megbeszéltük, hogy hoz némi ruhát, egy utazótáskát és készpénzt. Sejtettem, hogy egyhamar nem térek vissza Opolébe. Fel kellett készülnöm. De apámnak nyoma sem volt, pedig sohasem késett. A torkom elszorult, amikor arra gondoltam, hogy valaki gyanút fogott.

Nem, az lehetetlen. Akárki is állt az egész mögött, nem szerezhetett tudomást a virtuális térben zajló eseményekről. Ewa gondoskodott arról, hogy kizárólag én hallgassam meg a fájlt. Elrejtett minket a láthatatlan weben.

Az ablakkeretnek támaszkodva bámultam a távoli mezőket. Az járt a fejemben, mi történik most a menyasszonyommal. És hogy továbbra is menyasszonyomnak nevezhetem-e egyáltalán. Ez a gondolat termonukleáris robbanást idézett elő az agyamban. Az egymás után felmerülő kérdések atomfelhőként árnyékolták be a józan eszemet.

Mi történt a támadás után? Miért tűnt el évekre Ewa?

Ki az a Phil Braddy? Mi okból kellett Blitzernek meghalnia?

Ki ölte meg?

Mi titkolt előttem még Ewa, amíg együtt voltunk?

Úgy éreztem magamat, mint a hosszú elvonóról érkezett drogos, akinek kitépték a kezéből a hőn vágyott anyagot. A mentális káosz átterjedt a testemre is, remegett a kezem. Egy pillanatra lehunytam a szemem, mély levegőt vettem, és megdörzsöltem a halántékomat. Mikor ismét kinyitottam a szememet, felfigyeltem a taxira, ami a szálloda előtti parkolóban állt. Apám fizetett a taxisnak, és úgy tűnt, arra kéri, várjon rá. Kiszállt a kocsiból, én pedig megfordultam és a táskámért nyúltam. Útra készen álltam.

Mielőtt azonban kinyitottam volna az ajtót, újra kinéztem az ablakon. Ekkor figyeltem fel a fekete Vectrára, ami egy kissé odébb parkolt le. Nem ismertem a civil rendőrségi autók rendszámát, de tudtam, hogy gyakran használják ezt a típust. A benne ülő két férfi apámat figyelte.

Felfogtam, hogy bajban vagyok.

6

Robert és Wojtek a házifeladaton dolgoztak, én csendben figyeltem őket. A matek nem az erősségem, így nem avatkoztam a munkába.

Az iskola túlzásokba esett az otthoni feladatokat illetően. Ehhez elég volt ránéznem a férjemre és a fiamra. Még az ebédjüket is elrontotta. Kutatások igazolják, hogy napi hetven percnyi házifeladat érezhetően rombolja a gyerek pszichéjét; krónikus depresszióhoz vezet. A Duke Egyetem házifeladat-kutató guruja szerint semmi sem igazolja, hogy ez az oktatási fonna pozitív hatással van a diákokra. Ennek ellenére úgy ragaszkodtunk hozzá, mintha ezen múlna gyermekeink karrierje.

Wojtekre néztem, és igyekeztem Robert helyett rá figyelni. A gondolataim azonban elkalandoztak. Vajon Wojtek felnőttként ugyanolyan lesz, mint az apja? Vajon benne is ott szunnyad az a szadizmus, amit annyira jól ismertem? Csak a megfelelő pillanatra vár, hogy kitörhessen?

Ittam egy korty proseccot, mintha ezzel megtalálhatnám a válaszokat. Mikor félretettem a poharat, észrevettem, hogy bekapcsolt a telefonom kijelzője. Lehalkítottam és kikapcsoltam a rezgő módot is, mert nem akartam, hogy félbeszakítsák az ebédünket.

Különben sem vártam hívást. A legkevésbé Klizától.

Összevontam a szemöldököm, majd a telefon után nyúltam. Felálltam az asztaltól és rápillantottam a férjemre. Annyira lekötötte a feladat, hogy alig vette észre a távozásomat.

– Meggondoltad magad? – üdvözöltem Klizát.

– Nem. De ez nem jelenti azt, hogy teszek az egészre.

Megálltam az üveg teraszajtó előtt, és kinéztem a tengerre. Felhők gyülekeztek az égen, rossz időnek néztünk elébe. Erős szél fújt, a távolban habzó hullámok nyugtalansággal töltöttek el. Valójában örültem Kliza válaszának. Nehéz helyzetbe kerültem volna, ha kijelenti, hogy szeretne visszatérni a Reimann Investigations-be. Ezzel feldühítette volna a férjem, én pedig nem akartam rontani a helyzetemen.

Szerencsére nem kellett választani.

– Akkor miért hívsz? – kérdeztem.

– Mint tudod, kapcsolatba léptem a helyiekkel.

– Milyen helyiekkel?

– Pár emberrel Opolében, akik információval szolgáltak.

– Úgy beszélsz róluk, mint egy afrikai törzsről.

– Mindegy – bökte vissza. – Nekem mindenki idegen.

Halványan elmosolyodtam, de nem szóltam semmit.

– Egyikük épp az imént hívott – mondta.

– Ki?

– ASZIF.

– Hogy mi?

– A Személyes Információ Forrásom.

– Kliza…

– Nem árulhatom el, kivel dolgozom – felelte határozottan. – Különösen most, amikor élni szeretnél ezekkel a kapcsolatokkal.

Ez részben gyerekesen hangzott, részben ellenségesen, de nem csodálkoztam ezen. Volt elég időm, hogy megismerjem Klizát, így tudtam, hogy fel sem fogja a társas érintkezés finomságait.

– Annyit elmondhatok, hogy a SZIF-em a kapitányságon van.

– Egy rendőr?

– Nem. A rendőrök nincsenek oda értem.

– Mindegy – szakítottam félbe. – Megtudtál valamit Ewa ügyében?

– Nem. Wernről van szó.

– Konkrétan?

– Nem indítottak ellene eljárást.

A férjem felé pillantottam. Még mindig lekötötte a számolgatás, de nagyon jól tudtam, hogy egyetlen szót sem engedett el a füle mellett. De még csak rám sem nézett.

– Ez talán jó jel – mondtam.

– Azt lehet mondani… – felelte meggyőződés nélkül Kliza. – Elgondolkodtató viszont, hogy miért keresik az egyenruhások. Méghozzá elég lázasan, ha lehet hinni a SZIF-emnek.

– Miért?

– Nem tudom. Ő sem tudja.

– Talán mindössze annyit akarnak, hogy tegyen vallomást.

– A SZIF szerint nem úgy tűnik. Mintha vadásznának rá. A törvényi kereteken kívül.

– Hogyan?

– Hivatalosan nem folyik ellene eljárás, de úgy viselkednek, mintha folyna. Ez neked nem mond semmit?

– Az efféle ügyekben igyekszem nem találgatni.

Kliza egy kis időre elhallgatott, én pedig a fekete felhőkre meredtem. Az egész eget beborították, és csak a horizonton tűntek el.

– Akkor ebben az ügyben könnyű dolgod lesz.

– Tényleg?

– Elindultak érte.

– Hogy mi?

– Megtalálták abban a külvárosi szállodában. Nagyon úgy tűnik, hogy elkövette a menekülők alapvető hibáját. Kapcsolatba lépett valamelyik ismerősével.

Gondolatban elkáromkodtam magam.

– Hívd fel – vetettem oda gondolkodás nélkül.

Este magyarázkodnom kell majd Robert előtt, az pedig semmi jóra nem vezet. Ráadásul a Reimann Investigations sem viheti majd tovább az ügyet.

– Figyelmeztetned kell őt – tettem hozzá.

– Megőrültél?

– Ha most lecsukják…

– Akkor mi lesz?

Fogalma sem volt arról, mit talált Damian. Nem tudta, milyen közel volt az áttöréshez. Nekem meg sem időm, sem jogom nem volt ahhoz, hogy erről beszéljek.

– Tudom, hogy nem bízol bennem eléggé – mondtam.

– Ez így elég homályos.

– De tedd félre egy időre. Nem rólam, hanem róla van szó.

Bár háttal álltam az asztalnak, éreztem, hogy Robert már figyel.

– Most az egyszer bízz bennem, és értesítsd őt.

– Nem.

– Kliza, ez nem vicc.

– Tudom – ismerte be. – Éppen ezért nem teszem. Ha letartóztatják, biztosan átnézik a telefonját és meglátják, hogy próbáltam… Hogy is mondják ezt hivatali nyelven? Akadályozni a bűnüldöző hatóság munkáját?

Legszívesebben az ablaküvegre csaptam volna.

– Nem engedhetem meg magamnak – tette hozzá. – Nem most, amikor tiszta CV-re van szükségem.

Mielőtt bármit mondhattam volna, letette.

Úgy tűnt, ez volt a búcsúajándéka.

Azt azért értékeltem, hogy átadta nekem ezt az információt. Csak egy probléma volt: hogyan továbbítsam ezt Wernernek? Úgy éreztem, a legapróbb lépés is felkelti Robert mindenre kiterjedő figyelmét. A telefont nem használhattam, de amúgy sem ismertem Damian számát. Azt csak a RIC automata rendszere tárolta. Annyit tehetek, hogy

rendszergazdaként bejelentkezem a RIC-be, és elküldöm neki az aktivációs kódot. Aztán várok, amíg Wern megjelenik. Már, ha egyáltalán volt még erre ideje.

Meg kellett kockáztatnom.

Töltöttem még egy kis proseccot, majd megálltam Wojtek és Robert mögött. Föléjük hajoltam, és a kezemet a férjem hátára tettem. A látszat a legfontosabb. Ebben pedig sokéves tapasztalatom volt.

Bedobtam néhány jelentéktelen megjegyzést, miszerint a matek nekem kínai, majd megcsókoltam Robertet, és lassan eltávolodtam. A lényeg, hogy ne tűnjek idegesnek. Mint egy kötéltáncos a szakadék fölött.

Bementem a dolgozószobámba és a gépre vetettem magam. Bevittem a megfelelő címet, felhasználónevet, a jelszót, majd a lehető leggyorsabban kiküldtem Wernernek az aktivációs kódot. Ujjaimmal idegesen doboltam az asztalon. Vártam.

Időnként a nyitott ajtóra pillantottam, aztán vissza a képernyőre.

Egy örökkévalóságnak tűnt.

Damian még mindig nem jelentkezett be. A csendes neszek lentről arra utaltak, van még egy kis időm. De nem sok. Mivel nyugodt maradtam, Robert nem figyelt fel rögtön arra, mit csinálok – de ez csak percek kérdése volt.

Wern végül megjelent. Fellélegeztem.

Legalábbis egy pillanatra.

[Werner] Nincsen sok időm. Itt a rendőrség.

– Bassza meg… – dünnyögtem.

Már épp vissza akartam írni, amikor közeledő léptek zaját hallottam meg. Még egyet káromkodtam, de ezúttal halkabban.

Robert már az utolsó lépcsőfoknál járt.

[Kasandra] Menekülj.

Több üzenetre nem jutott időm. Kikapcsoltam a RIC-et,

majd rámosolyogtam a küszöbön álló férjemre.

7

Lecsaptam a laptopot, és visszatettem a táskába. Kasandra figyelmeztetett, de talán már későn.

– Fiam, mi van veled? – kérdezte apám nyugtalanul.

Valószínűleg meglepte a viselkedésem, mert amikor bejött, becsaptam utána az ajtót, és még mielőtt válaszolhattam volna neki, megjött az sms, az aktivációs kóddal.

– Mi az, mi történt? – faggatott tovább.

– Követtek téged.

Határozottan megcsóválta a fejét.

– Senki sem követett. Erre végig figyeltem.

Nem akartam belemenni. Az előbb még volt némi kétely bennem a kocsiban ülő két férfivel kapcsolatban, de Kasandra révén most már biztos voltam benne.

Rámutattam a laptopra.

– Éppen most bizonyosodtam meg róla.

Apám elsápadt, és az ablak felé fordult. Mondani akart valamit, de félbeszakítottam.

– Ez most nem fontos – mondtam. – Minél hamarabb el kell tűnni innen, mielőtt megjön az erősítés.

Hitetlenkedve nézett rám.

– Tudom, hogy furcsán hangzik – folytattam. – De ebben az ügyben sokkal többről van szó, mint hittük.

– Fiam, biztos vagyok benne, hogy senki nem fog itt hajtóvadászatot tartani.

– Nem, hajtóvadászatot, azt nem. Viszont néhány rendőr hamarosan beállít ide.

– A médiában nem volt hír rólad.

– Annál rosszabb – feleltem halkan. – Így szabadabb a kezük.

– Kiknek?

– A rendőrségnek, ezeknek a gyanús alakoknak… nem tudom. A válaszok Wroclawban várnak rám, egy pendrive-on.

– Hol?

– Nem fontos. Mindenképp el kell jutnom a kocsiig úgy, hogy ne vegyenek észre.

A fejét csóválta. Tudtam, hogy ez nem fog menni. Még a jegyellenőrök elől sem sikerült meglépnem, nem hogy a rendőrök elől. Mi maradt nálam? Készpénz és egy kevés ruha, hogy átöltözhessek. Végső esetben autó nélkül is boldogulok. Csak észrevétlenül el kellett hagyni a szállodát. Ha a rendőrök először jártak itt, talán nem tudják, hogy a szálloda lobbijának két kijárata van. Elöl és hátul; hátul volt az uszoda, mögötte a teniszpályák, majd az erdő. Egyedül jöttek, más nem volt velük. Szerettem volna ezt hinni.

– Mit akarsz csinálni? – kérdezte apám.

– Nem tudom.

– Talán jobb lenne, ha odamennél…

– …és önként feladom magam? – szakítottam félbe az ablakhoz lépve. – Mert szerintem semmi másról nem akarnak beszélgetni.

Apám a saját bőrén tapasztalta meg a kommunista rendszer elnyomását. Ha valaki, hát ő némiképp átlátja a helyzetet.

Lenéztem a rendőrökre. Még mindig a kocsiban ültek, és úgy tűnt, mintha várnának valakit. Egy pillanatra abban reménykedtem, hogy kilép egy tenisztáskás gyerek, és a fekete Opel felé szalad.

De semmi ilyesmi nem történt. Azok ketten rám vártak. És a társaik, akik valószínűleg már úton voltak.

Dönteni kellett.

– Kimegyek a hátsó bejáraton – mondtam.

Apám mellém állt, és kinézett az ablakon.

– Biztos vagy benne, hogy jó ötlet?

– Biztos vagyok benne, hogy nem, de mi mást tehetnék?

Felém fordult.

– Akkor segítek neked.

– Nem – válaszoltam azonnal. – Csak felkelted a figyelmüket, hogy valami nem stimmel. Maradj a szobában.

Tulajdonképpen élhettem volna a lehetőséggel, hogy apám kicsit félrevezeti őket, de nem akartam, hogy kockáztasson. Már így is túl sokat tett értem. Nem tudtam, mi vár még rá és anyámra, ha elutazom Wroctawba.

Ha egyáltalán elutazom.

Még egy kis ideig figyeltem a rendőröket. Reméltem, hogy elkövetik a legjellemzőbb rendőrhibát: alábecsülik az ellenfelet. Teljesen amatőrnek néznek, aki semmit sem vesz észre. És nem is tévednének nagyot.

Fogtam a táskát és megöleltem apámat – jó tizenöt éve talán először. Megígértem neki, hogy vigyázok magamra, bár ez már nem rajtam múlott. Aztán elindultam a folyosón a hátsó kijárat felé. Az épületegyüttes mögött húzódó erdőt csak nagyjából ismertem. Valamikor errefelé bicikliztem, és emlékeztem rá, hogy még a környékbeliek is el tudnak tévedni a sűrűben. Talán ez segíthet a menekülésben. Az erdő túloldalán volt egy tó, ami nyaranta mágnesként vonzotta az üdülni vágyókat. Talán találok ott egy Wroclawba induló vonatot.

Csak ki kellett jutnom a szállodából.

Megálltam a kijárat előtt, kicsit kidugtam a fejemet és körülnéztem. Úgy tűnt, senki sem őrzi a hátsó kijáratot. Innen az uszoda épületébe, majd az étterem hátsó helyiségeibe juthatok. A területet kerítés vette körül, ami gondot jelentett. Tudtam, végig kell menni az erdőszélen, hogy túljussak a kerítésen.

Az épületből kilépve feszülten forgattam a fejem. A parkolóból csak egy pillanatra láthatták, amint a szállodától az uszodáig osonok. Fellélegeztem, mikor átjutottam, és megálltam az uszoda falánál. Senki sem látott meg. Senki sem várt rám. Legalábbis egy pillanatig úgy tűnt.

Mikor az erdő felé fordultam, meghallottam egy ismeretlen, rekedtes férfihangot:

– Csak nyugodtan, Werner.

Néhány méterre tőlem egy egyenruhás rendőr állt.

Tehát mégsem néztek zöldfülűnek.

Földbe gyökerezett a lábam; fogalmam sem volt, mit csináljak. A rendőr a felnyitott pisztolytáskán tartotta a kezét. Fenyegetően nézett rám, elöntött a forróság.

Képtelen helyzet, semmi értelme a menekülésnek. Talán a kenőpénz? A nálam lévő készpénz még a fele sem volt annak, amit ennek az embernek fizetnem kellene. Kétségbeesett letámadás? Esélytelen. A rendőr idejében előrántaná a fegyvert.

Fürkészőn, bizonytalanul nézett, mintha csak arra számítana, hogy valami meggondolatlanságot fogok elkövetni. Minden oka megvolt rá. Pontosan ezt csináltam a kezdetektől.

– Csak semmi ideges mozdulat – mondta.

Összesűrűsödött a nyál a torkomban, ahogy bénultan megálltam.

Sem nyelni, sem moccanni nem tudtam. Ekkor tudatosult bennem, hogy ez már tényleg a vég. Kicsi, ablaktalan szobába visznek, kihallgatnak, majd jön a vizsgálati fogság. Ha nem menekültem volna el a városból, szabadlábon védekezhetnék. De ebben a helyzetben a rendőrség ideiglenes letartóztatást kér, a bíróság pedig nem sokat gondolkodik rajta. A helyzet egyértelmű. Minden bizonyíték ellenem szól, mindezt pedig alátámasztja a tény, hogy egy külvárosi szállodában húztam meg magam.

Egyetlen dolgot tehettem. Letettem a táskát a földre és felemeltem a kezem.

– Ez az egész egy félreértés – mondtam.

A férfi megrezzent, és idegesen körülnézett. Nem nagyon értettem a rendőri rendfokozatokhoz, de a váll-lapon lévő két csík nem jelenthetett magas rangot. Ennek ellenére öreg rókának tűnt.

A táskára nézett, majd rám.

– Vedd fel – szólalt meg.

Egy pillanatra azt hittem, rosszul értettem. Aztán rájöttem, hogy valami nem stimmel. Mert a rendőr nem nyúlt a rádiója után, és nem hívott erősítést.

– Vedd fel és menekülj.

Nem tudtam, mit feleljek, azt meg végképp, hogy mit csináljak.

Az agresszív hangnem világosan értésemre adta, hogy a fegyvere után nyúl, ha megteszem, amit mond.

– Nem akarom – szólaltam meg. – Mindent megteszek…

– Nem érted.

Közelebb jött egy lépéssel, és körülnézett.

– Le kell lécelned innen. Azonnal.

– Hogy mi? – fakadtam ki.

– A parancsnok a másik oldalon vár, mindjárt idejön.

Idegesen az erdő irányába nézett.

– Húzzál innen, a kurva életbe! Ereszd le a kezed és tűnés!

– De…

– Nincs sok idődd – vágott közbe, mialatt még egy lépéssel közelebb jött. Ekkor vettem észre, hogy levette a kezét a pisztolyról.

– Nem értem…

– Werner, mindent meg fogsz érteni a maga idejében – sziszegte felém a rendőr. – De egyelőre le kell lépned innen.

Épp azt akartam kibökni, hogy azt sem tudom, hová meneküljek, de a rendőr gyorsabb volt.

– Arra van a legközelebbi vasútállomás. Tudod, merre?

Ránéztem az azonosítójára. J. Falkow. Bármi is történik, tudtam, hogy meg kell jegyeznem ezt a nevet.

– Azt hiszem, tudom – dadogtam. – De a tervem az volt, hogy…

– Mi? Az, hogy a másik irányba indulj és eltévedj az erdőben?

A fejét csóválta. Ennyi elég volt, hogy meggyőzzön, az ötletem csapnivaló. Arra emlékeztem, hogy az erdőt vasúti sínek szelik át, de az állomás nem rémlett. Talán tényleg a túlsó oldalon lévő állomások valamelyikét kellene elérnem.

De mi a fene folyik itt?

Falkowra néztem, ő meg ideges mozdulattal mutatta az irányt.

– Fuss, Werner. Fuss, amíg még futhatsz.

Nem állt szándékomban csak úgy, annyiban hagyni. Nem akkor, amikor egy olyan emberre találtam, akinek nyilvánvalóan köze volt az eseményekhez. Tudtam, hogy sürget az idő, de nem engedhettem meg magamnak, hogy elszalasszak egy ilyen alkalmat.

– Előbb magyarázd el, mi folyik itt, és ki vagy te?

– Erre nincs idő.

– Az most nem érdekes.

– Vagy most lelépsz innen, vagy…

A távolból hangok hallatszottak, félbeszakította a mondanivalóját.

– A parancsnok – mondta Falkow. – Tudod mi lesz, ha ideér?

– Nem érdekel, mi lesz. A kurva életbe is, tudni akarom, mi folyik itt! Ki ölte meg Blitzert? Mi van Ewával?

A rendőr elkáromkodta magát az orra alatt, és a homlokát ráncolta. Ellenségesen, szinte gyűlölködve nézett rám.

– Megmondtam, hogy mindent meg fogsz tudni.

– Nem akarok várni.

Hangok közeledtek. Tudtam, hogy Falkow végül rákényszerül arra, hogy feleljen a hívásra, mert nem akart gyanúba keveredni. Meg is tette. Megmutatta a parancsnokának, hol vagyok.

Elöntött a forróság. Felfogtam, hogy egy lépésre vagyok attól, hogy elkapjanak.

– El kell tűnnöd.

Igaza volt. Bár elszalasztottam egy lehetőséget, hogy megtudjak valami konkrétat, de megőriztem az esélyét annak, hogy meghallgathassam azt a bizonyos felvételt Wroctawban.

Nem húzhattam tovább az időt.

Fogtam a táskát és elfordultam.

– Nem bízz senkiben – tette hozzá Falkow, mikor elindultam.

Megálltam és visszanéztem.

– Senkiben – ismételte.

8

Az este megkönnyebbülést hozott – mintha hűs szellő érkezne egy fülledt nap után. Abban a tudatban ültem a számítógéphez, hogy Werner mindjárt magával visz a saját világába. Végre megfeledkezhetek a valóságról, a nyomasztó mindennapjaimról.

Megnéztem a híreket az Opole környéki hírportálokon. A portálok még véletlenül sem ejtettek szót az esetről, pedig egy zajos rendőrségi akciót már rég szétkürtöltek volna. Manapság már mindenki újságíró, és senki sem hagyná ki, hogy felvegye mobillal az akciót. Blicki meggyilkolása nagy port kavart a helyi médiában, és a rendőrségnek muszáj felmutatnia valamit.

De Wernnek sikerült elmenekülnie. Ebben biztos voltam.

Nem, nem voltam. De szerettem volna, ha sikerül neki. Különösen azután, hogy mennyi energiámba került meggyőzni Robertet: nem csináltam semmi helytelent, amíg a dolgozószobámban ültem, a nem erre kijelölt időben.

Nem emlékeztem pontosan, miket mondtam Klizának a telefonba, és azt sem tudtam, Robert mennyit hallott az egészből. Nem volt könnyű egy Robert számára is hihető mesét szőni. De végül sikerült. Meggyőztem a férjemet, hogy a beszélgetésnek semmi köze Wernerhez. Glazur ügyéről volt szó, akit Robert kirúgott. Az alibi mesém szerint annak a nőnek a férje fenyegette meg Glazurt, aki megbízott minket. Azzal magyaráztam, hogy felelősnek érzem magam. Mert ha nem bocsátottuk volna el, megvédjük őt. Az alkalmazottainknak semmitől sem kell tartaniuk. Végül azt

javasoltam, hívjuk fel Klizát, és ellenőrizzük le, igazat mondok-e. Robert hajlott rá, de tudtam, hogy esze ágában sincs felhívni sem Klizát, sem mást. Biztonságban érezhettem magam. Legalábbis egyelőre.

Miután a gyöngyöző borral a kezemben leültem a géphez, elküldtem az sms-t az aktivációs kóddal. Éreztem, ahogy elönt a melegség – és nem az alkohol hatására. Feszülten vártam az áhított egysornyi szövegre. Arra, hogy végre máshová kerüljek. A szavaknak ereje van, és valóban alakítják a valóságot. Különösen, mivel a világ, amiben éltem, nem bővelkedett szavakban. Ütésekben viszont annál inkább.

Lassan hintázva kortyoltam az italt, forgattam a poharat az asztalon, és csak most jutott el a tudatomig, hogy pont azt csinálom, mint a kiéhezett drogos. Ilyen gyorsan újabb függőségbe estem?

Mielőtt megválaszolhattam volna magamnak a kérdést, Damian jelentkezett be a RIC-en.

[Wern] Beálltunk erre az időre?

[Kas] Igen.

[Wern] Mikor is beszéltük meg?

[Kas] Az első beszélgetésünk alkalmával.

[Wern] Nem emlékszem, hogy bárki is megkérdezett volna erről.

[Kas] Mert nem voltál abban a helyzetben, hogy fontos legyen a véleményed.

Akárcsak én – tettem hozzá magamban. Robert megszabta nekem, mikor üljek a géphez, mikor nézzek vele sorozatot és mikor menjek ki vele a teraszra.

Mindig úgy gondoltam, hogy a nyelvünk sokkal gazdagabb, mint az angolok vagy amerikaiak nyelve, de a control freak kifejezés estében ők a nyerők. Sokkal kifejezőbb a mi mániákus, fanatikus vagy megszállott irányító kifejezésünknél. Ezek egyike sem fogja meg igazán a dolog esszenciáját. Még csak meg sem közelítette a probléma

lényegét, miszerint az illető tulajdonképpen egy őrült.

[Wern] Akárhogy is, értékelem, hogy beillesztettél a napirendbe.

[Kas] Köszi.

[Wern] Biztosan olyan vagy, mint minden menő vállalkozó. A nap huszonnégy órájában dolgozol. Most valószínűleg valami üvegfalú irodában ülsz zsakettben és szoknyában.

[Kas] Honnan tudod, hogy éppen nem a fürdőszobában ülök egy laptoppal az ölemben?

Csak az alkalomra vártam, hogy ezt leírhassam. Figyeltem a képernyőt, de nem jött válasz. Reméltem, hogy Damian elmosolyodik magában.

De csak egy kis idő elteltével válaszolt.

[Wern] Köszönöm.

[Kas] A válaszom képi világát?

[Wem] Nem, a tippet. Anélkül nem lennék teljesen biztos abban, hogy mennyire elcseszett helyzetben vagyok.

[Kas] És abban vagy?

[Wem] Nem is tudod, mennyire.

Gépies mozdulattal kortyoltam az italt. A mozdulat természetes volt, mint a légzés.

[Kas] Hogy sikerült elmenekülnöd?

[Wern] Az ügyességemnek, ravaszságomnak és briliáns lángelmémnek köszönhetően.

[Kas] Vagyis mázlid volt?

[Wern] Nem teljesen. Valaki segített.

[Kas] Ki?

Sokáig nem jött válasz. Éppen elég hosszú ideig ahhoz, hogy felfigyeljek rá. Valami nem stimmelt, vagy Werner azon gondolkodott, bízhat-e bennem. Kis idő múlva el kellett fogadnom, hogy hiába várok.

Vajon ki segített neki? Az információk, amiket Kliza összegyűjtött Wernerről, olyan emberre utaltak, aki csak magára számíthat. Begubózott a magányosságba – legalábbis

ő úgy képzelte. Ewa elvesztését követően senkit nem engedett közel magához. Nehéz volt elképzelnem bárkit, aki mellé áll a rendőrséggel szemben.

Egy ideig még bámultam az üres képernyőt.

[Kas] Ott vagy?

[Wern] Igen.

[Kas] Azt kérdeztem, ki segített.

[Wern] Magam sem tudom.

[Kas] Nem értem.

[Wern] Ez teljesen normális az olyanok esetében, mint te.

Felhúztam a szemöldököm.

[Kas] Ez meg mit jelent?

[Wern] Gazdag családban nevelkedtél, és úgy indult az életed, hogy már borítékolva volt a siker. Nekünk, többieknek végig kellett játszani az egészet, az elejétől a végéig.

Nem igazán tudtam, mire akar kilyukadni. Vártam, hogy kifejtse, de nem írt többet.

[Kas] Ezzel valami konkrét dolgot szeretnél mondani?

[Wern] Csak azt, hogy bizonyos dolgokat nem fogsz megérteni.

[Kas] Vagyis témát váltasz?

[Wern] Tulajdonképpen igen.

Halkan elkáromkodtam magam.

[Kas] Werner, ha valakiben megbízhatsz, az én vagyok. Ezzel tisztában vagy, ugye?

[Wern] A „Wern” nicknevet adtad nekem. Egy ilyesmi után ne várj bizalmat.

[Kas] Most komolyan beszélek.

[Wern] Én is.

Nyilvánvaló volt, hogy nem szedem ki belőle, ki segített neki. Egy kis ideig azon gondolkoztam, létezik-e más módja is annak, hogy ezt kiderítsem. Igénybe vehettem az Rí csapatát, de Robert biztosan felfigyelne erre. Előbb vagy utóbb

megtudom, summáztam magamban. Most azonban itt az ideje, hogy a konkrétumokról beszéljünk.

[Kas] Hol vagy?

[Wern] Úton Wroclaw felé.

[Kas] A laptopodról írsz? Hát nem hallottad, hogy minden negyedik balesetet az sms-ezés okozza?

[Wern] De hát nem is sms-ezek.

[Kas] Ja, igen, tényleg.

[Wern] Egyébként vonaton utazom. Nem is olyan rossz: van wifi, viszont nincs rántott májas szendvicset zabáló utas.

[Kas] Minek utazol Wroclawba?

[Wern] Ott várnak rám a válaszok.

Közelebb hajoltam a képernyőhöz.

[Kas] És mit csinálsz, ha megkapod a válaszokat?

[Wern] Megtalálom azt, aki otthagyta nekem őket.

[Kas] Még mindig azt feltételezed, hogy életben van.

[Wern] Te is.

[Kas] Miért vagy ilyen biztos ebben?

[Wern] Mert ellenkező esetben nem segítenél nekem. Úgy vennéd, hogy az ügy lezárult, a Reimann Investigations pedig teljesítette a megbízatását.

[Kas] Te azt gondolod rólam, hogy kizárólag szakmai okok vezérelnek?

[Wern] Miért, vannak más indítékaid is?

[Kas] És ha ez a hobbim?

[Wern] Meglehet. Vagy csak megkedveltél.

[Kas] Ennyire messze azért nem mennék.

Csak most fogtam fel, hogy mosolygok a fekete képernyőn előbukkanó karakterláncokra. Úgy éreztem magam, mint az elsős gimis lány, akire felfigyelt a végzős diák.

[Wern] Most be kell fejeznem. Majd szólok, ha többet tudok.

[Kas] Rendben. Vigyázz magadra.

[Wern] Naná.

Miután kijelentkezett, egy darabig mozdulatlanul ültem. A terveimen tűnődtem, azután pedig az övéin. Ezen a szinten még nem volt rám szüksége. Talán az, aki megsegítette, azt tanácsolta neki, tartsa távol tőlem magát. A külvilág számára én egy hűvös sznob vagyok, akiről minden lepereg, és aki csak azért jótékonykodik, hogy javítson az imidzsén. Simán el tudtam képzelni, hogy valakinek a fülébe jutott, hogy a Reimann Investigations vezeti a lány felkutatását. Ő figyelmeztethette Damiant, hogy jobb lesz elkerülni minket.

Mély lélegzetet vettem, és a telefonom után nyúltam. Úgy ítéltem meg, hogy legfőbb ideje megtudni valamit.

A második csörgés után felvette Kliza.

– Látom – vetette oda.

– Mit látsz?

– Azt, hogy mi történik az opolei médiában.

Fogalmam sem volt, mire gondol. Gyorsan megnyitottam az egyik helyi portál kezdőlapját.

A rendőrség hivatalos közleményt adott ki a holttest ügyében, amelyet állítólag a Bolko-szigeten találtak. Kizárták az idegenkezűséget, öngyilkosság volt. További részleteket nem adtak meg, de a helyi kapitányság szóvivője elmondta, hogy semmi kétség, az áldozat önkezével vetett véget az életének.

– A meglepett hangod alapján nem ezért hívtál – szólalt meg Kliza.

– Nem – ismertem el.

– Akkor jó. Mert nincs kedvem beszélni erről.

Nem csodálkoztam rajta. Azon tűnődtem, Werner olvasta-e már a híreket. De nem számít, mert az egészet félrevezetésnek tekintené, ami köszönőviszonyban sincs a valósággal.

– Kapcsolatba kell lépnem a SZIF-eddel – mondtam.

– Szó sem lehet róla.

– Senkinek sem…

– Nem érdekel, hogy csak te fogsz róla tudni. Ilyen dolgokat nem fedek fel, és kész.

Éreztem, amint a harag gyűlni kezd bennem, és összeszorítom a számat. Talán eljött az a pillanat, hogy megmutassam azt az oldalam, amelyet az egész világ látni akart.

– Akkor máshogyan fogsz nekem segíteni. Felhívod azt az embert, és megtudod, hogyan sikerült Wernernek meglógnia a rendőrök elől.

Kliza nem szólt.

– Addig nyaggatod, amíg ki nem deríted – tettem hozzá, mintha még mindig a felettese volnék. – Világos?

Bizonytalanul köhintett.

– Már megtettem – jelentette ki.

– Annál jobb.

– De a SZIF-nek fogalma sincs arról, hogyan történt. Azt állítja, hogy minden kijáratnál volt emberük. Kihallgatták az öreg Wernert, de váltig állítja, hogy nem találkozott a fiával. Amikor a szállodába ért, ő már nem volt ott.

Oldalra fésültem egy arcomba hulló hajtincset. Összevont szemöldökkel tettem fel a kérdést.

– Kliza, mi történt ott?

– Nem tudom – felelte.

Hallgattunk, mert semmi sem jutott az eszünkbe.

– Az viszont világos, hogy mindaz, amit ebben az ügyben kiderítettünk, csak a jéghegy csúcsa – tette hozzá. – Ez sokkal bonyolultabb, mint hittük.

9

Ne bízz senkiben! Ez a rövid mondat visszhangzott a fejemben, amikor a wroclawi pályaudvaron leszálltam a vonatról. Úgy éreztem, mindenki engem figyel, így egyre inkább jogosnak tűntek J. Falkow szavai. Lehet, hogy igaza volt, de Kasandra kihúzott egy reménytelen helyzetből.

Vagy csak egy mögöttes szándék vezérelte?

Reméltem, hogy rövid időn belül mindent megtudok. A főtér felé haladva az opolei rendőrség közleményén gondolkoztam, ami megerősítette, hogy az ügyben a rendőrség is érintett.

Annak a nőnek, akinek a holttestét megtalálták, semmi köze nem volt Ewához. Az öngyilkosság kizárva, semmi értelme. Pár éve még bemesélhettem volna magamnak a hibát, de manapság a bűnügyi nyomszakértőket szinte lehetetlen átverni. Senki sem vezette félre a nyomozókat. Sőt, úgy tűnik, hogy sokan benne vannak, és egy ártatlan lány öngyilkosságával akartak félrevezetni.

A térre nem egész fél óra alatt jutottam el. Nagyon jól tudtam, hogy a Guinness pubba kell mennem. Ezt említette Ewa. Ez volt az a kocsma, ahonnan Ewa annak idején kitámogatott.

Bementem a pubba, aminek angolos hangulata a Highlandert juttatta eszembe. Úgy éreztem, a történelem ismétli önmagát, bár nem feltételeztem Ewáról, hogy direkt ezért választotta a helyet. Mosollyal köszöntöttem egy alkalmazottat, majd a bárpulthoz mentem. Azon törtem a fejemet, hogyan kezdjem a beszélgetést. Kezembe vettem az

étlapot, végigfutottam a koktélokon. Blitzer itt a mennyországban érezhetné magát. Come As You Are, Du Hast, Ace Of Spades, Highway To Hell…

– Zöld sört kérek – szóltam.

– Melyikből?

– Az mindegy.

A pultos hordóból csapolta a sört, belekeverte a zöld szörpöt, majd elém tette a gyöngyöző korsót. Nem akartam meginni az egészet, mert józan akartam maradni. Egy korty után meggondoltam magam. Figyeltem a férfit, amint felveszi a rendelést a vendégektől. Azon gondolkodtam, vajon Ewa őt választotta-e ki arra, hogy átadja nekem a pendrive-ot. És ha igen, akkor miért éppen őt? Nem, ahhoz túl sokan dolgoztak itt.

Köhintettem egyet, amivel magamra vontam a pincér figyelmét. Rám nézett, aztán a korsóra, majd elfordult, mert úgy gondolta, nem neki szól. Mikor újra köhintettem, odalépett hozzám.

– Valójában nem a sör miatt jöttem.

– Akkor mindenképp ajánlom a „Shepherd's pie"-t. Bárányhússal töltött pásztorpite.

– Nem is enni jöttem.

Kérdőn felvonta szemöldökét.

– Állítólag valaki itt hagyott nekem egy pendrive-ot.

Bár a hangszórókból dőlt a zene, hirtelen úgy éreztem, mintha minden hang elnémult volna. Néztük egymást a pincérrel. Úgy méregettük egymást, mintha egy összecsapásra készülnénk.

– Damian úr? – kérdezte meg végre.

Melegség futott végig a hátamon.

– Igen.

– Nem siette el az úr.

Úgy véltem, bele kell mennem a játékba.

– Nem tudtam hamarabb jönni.

– No, mindenesetre a pendrive él és virul. Önre vár.

– Remek.

A pultos rövid időre eltűnt, majd megállt a bárpult túloldalán, és lehajolt, hogy kivegyen valamit. Néhányan türelmetlenkedtek, mert rendelni szerettek volna. Nekem pedig eszembe jutott, hogy a Highlanderben mennyire idegesítettek azok a vendégek, akik a hétvégi estéken csak azért jöttek oda hozzám, hogy töltőre rakjam a telefonjukat. Merthogy vészhelyzet van, meg mindjárt kipurcan. Eközben néhány vendég türelmetlenül az italát várta. Most én voltam az a tolakodó pasas, és nem állt szándékomban feladni.

A pincér visszatért a pendrive-val, rajta egy pókember jellel.

Egy kicsit elmosolyodtam, nem tudtam visszatartani.

– Ennyire fontos? – kérdezte a férfi a reakcióm láttán.

Letette az eszközt az asztalra, én pedig képtelen voltam levenni a szemem róla. Féltem kézbe venni, mintha csak attól tartottam volna, hogy letörlöm a tartalmát, ha hozzáérek. Felnéztem.

– Nagyon.

Nem tett rá megjegyzést, amiből arra következtettem, hogy nem nézték meg, és nem tudják, hogy jelszóvédett. Jól döntöttek. Elvégre a pendrive vírusfészek is lehetett.

A pincér el akart menni, de a tekintetemmel visszatartottam.

– Ki hagyta itt? – kérdeztem.

– Egy férfi.

– Férfi?

Igen ostobának éreztem magam amiatt, hogy így visszakérdeztem; ő viszont csak bólintott, mint aki hozzá van szokva a csökkent mentális képességű emberekhez.

– Hogy nézett ki? – kérdeztem.

– Nem tudom, aznap nem voltam bent.

– Valami törzsvendég?

– Nem. Azt hiszem, sosem jött ide többet. Akkor bizonyára ő maga vitte volna el a pendrive-ot, nem igaz? Most pedig, bocsásson meg, de mennem kell…

– Nem zavarom sokáig – vágtam közbe szinte könyörögve.

Ránézett a türelmetlenkedő vendégekre, én pedig arra gondoltam, hogy a szakmai szolidaritással kell rásegítenem a helyzetre. Nagyon jól tudtam, mit kell mondanom.

– Bocs, hogy nem tartozom azok közé, akik tiszta vodkát rendelnek nagy pohárban, jég nélkül, és hozzá csupán egy ásványvizet – tettem hozzá.

Homlokát ráncolta.

– Én is dolgoztam pincérként – mondtam. – Ez a kombó mindig azt jelentette, hogy vendégünk egy alkoholista, aki évek óta nem ivott, de aznap este végül megtört. Egész éjjel csöndben üríti mindkét poharát, egyik kört a másik után.

A férfi kissé elmosolyodott, láthatólag megértette, hogy nem azzal az idegesítő pasassal van dolga, akinek először tűntem.

– Várj egy pillanatot – mondta, majd elment, és felvette a rendelést néhány vendégtől.

Tekintetem a pendrive-ra tapadt. Szerettem volna bedugni a laptopba, beírni a jelszót és meghallgatni, mit üzen Ewa. De nem mulaszthattam el az alkalmat, hogy megtudjak valamit arról, aki ezt itt hagyta nekem.

A pincér kisvártatva visszatért. Az asztalra támaszkodott, és gyanakvón végigmért.

– Mi ez az ügy a pendrive-val? – szólalt meg.

– Jó kérdés.

Kissé zavartnak tűnt, úgyhogy gyorsan elmosolyodtam, és egy legyintéssel lezártam a témát.

– Ez egy üzenet egy lánytól – világosítottam fel. – A gond az, hogy nem tudom, ki hagyta itt nekem.

– Ez kissé furcsa.

– De ártalmatlan. Csak egyfajta játék.

Messzebb nem is lehettem volna az igazságtól, de a pincér nem vette észre. Szerencsére nem ment bele a kérdezősködésbe, nyilván azért, mert tudta, hogy csak rövid beszélgetésre van ideje.

– Egy kis előnyre szeretnék szert tenni – tettem hozzá. – Ezért kérdeztem, ki hagyta itt nekem.

– Aha.

– Hogy nézett ki?

– Nem tudom, nem láttam.

Szétnéztem más pincér után kutatva, de azok távolabb nyüzsögtek a spicces fiatalok között. Wroclaw minden bizonnyal Lengyelország legnagyobb egyetemi városa. Rögtön egyértelművé válik, ha szombat este betér valaki az egyik pubba.

– Nem dolgozik ma este az, akire a pendrive-ot rábízták?

– Nem – felelte a pincér.

– Megadnád az elérhetőségét?

– Ide hallgass...

– Ez tényleg nagyon fontos. Igaz, hogy ez csak játék, de fontos nekem ez a lány.

Mélyet sóhajtott.

– Hát, nem tudom.

– Hatalmas segítség lenne.

Egy kissé mérlegelte a dolgot, de végül beleegyezett. Egész biztosan csak azért, mert egy másik férfi pincérről volt szó, és nem pincérnőről. Jóval nehezebb lett volna megszerezni egy nő számát.

Megköszöntem neki, majd ittam egy korty zöld sört. Valami enyhe, szintetikus utóízt éreztem a számban, de lehet, hogy csak képzelődtem. Azután az asztalra tettem egy húszast.

– Kösz – ismételtem meg, miközben elraktam a pendrive-ot és a papírlapot a telefonszámmal.

– Nincs mit.

– Csak annyit mondj még meg nekem… mikor hagyta itt az a pasas a pendrive-ot?

A pincér elgondolkodott, és úgy grimaszolt, mintha nagyon nehéz lenne ennek a felidézése. Nem is csodálkoztam. Olyan sokan megfordulnak itt és annyi minden történik, hogy minden összemosódik.

Ennek ellenére vannak olyanok, akik negyedévente egyszer betérnek, és „a szokásos” rendelés után elvárják, hogy a személyzet tudja, mire gondolnak.

– Nem tudom – mondta végül. – Talán egy vagy két hete. Nyeltem egyet. Bárkit is küldött Ewa, azt nem túl rég tehette. Az a csalóka érzésem támadt, hogy karnyújtásnyira vagyok tőle. Visszagyalogoltam a központba, kerestem egy szállodát. Az „Incepció” egy nem túl nagy, de jól felszerelt hosztel volt a belvárosban. Bezárkóztam a szobámba, elhelyezkedtem az ágyon, az öreg laptoppal az ölemben. Bedugtam a helyére a pendrive-ot és mély lélegzetet vettem.

Megjelent egy ablak, ahová a jelszót kellett beírni. Beírtam, hogy „Rosabelle”.

Olyan érzés kerített hatalmába, hogy most tárul elém a világegyetem legnagyobb titka. Néztem az AAC-fájlt, amin a válaszok vártak rám.

A fájl neve: „Nejlonzacskók a mosogató alatt”.

Egy kis ügyeskedést igényelt, hogy meg tudjam nyitni a régi számítógépen. De végül sikerült. A laptop hangszóróiból Ewa hangja szólalt meg.

Nejlonzacskók a mosogató alatt

A gyerekek egy része elmondhatja, hogy az egyetlen dolog, amit megtanultak a szüleiktől, az a nejlonzacskók gyűjtése a konyhai mosogató alatt. Irigylem azokat, akikre ez igaz.

Az én szüleim sok mindenre megtanítottak. Olyan dolgokra, amit nem szeretnék tudni. Tőlük tudom, hogyan

kell legálisan adót csalni, hogyan indítsunk el egy pénzügyi piramist, miként titkoljuk el a pénz származását, és miben különbözik ez a Ponzi-rendszertől. Megtanultam, hogyan tüntessük el a nyomokat, hogyan mossunk tisztára pénzt, és hogyan kaszáljak az áfa-visszaigénylésekkel…

Sokáig sorolhatnám.

Ezt tanították nekem, függetlenül attól, hogy mit akartam. De tudnod kell, hogy attól a perctől kezdve, hogy mi ketten a jövőnket kezdtük tervezni, világosan közöltem, hogyan szeretném eltölteni az életem hátralevő részét. Veled, távol tőlük.

De végül az enyémek lettek az ő bűneik, és sajnos a tiéd is, bár mindent megtettem, hogy ez ne következzék be.

Jóval a baleset előtt elvágtam magam tőlük. Megmondtam apámnak, hogy nem szállok be a családi üzletbe. Nem akartam, hogy bánni közöm legyen az irodához vagy hozzájuk. Csak a látszat számított. Miattad. Bizonyos fokig talán magam miatt is. Nem is tudom, mi vezérelt. Talán az, hogy egész életemben ezt a szerepet játszottam, és elképzelni sem tudtam, hogy egy napon csak úgy lehullik a díszlet.

Azt akartam, hogy mások legyünk, mint a szüleim. Azt akartam, hogy egy normális, boldog párkapcsolatban élhessünk. Hogy legyenek gyermekeink, élvezzük a nyugalmat, az állandóságot, a kényelmet. Nem tudom, miért hitegettem magam, hogy ez lehetséges. Talán azért, mert a szüleim végül kijózanodtak. Túl későn.

Apám főleg az Alsó-Sziléziában működő alvilágnak dolgozott. A szervezetet egy Kajmán becenevű ember irányította. Egész találó név, mert ez az ember egy hatalmas hüllőre emlékeztetett. Nem kevés pénzt fizetett az ügyvédi irodánknak, a nagy részét feketén.

Apámnak évekig nem volt oka a panaszra. Többet keresett, mint amennyit el tudott költeni, nem került kapcsolatba Kajmán környezetével, néhány megkent

hivatalnok pedig garancia volt a nyugalomra. Legalábbis mindenkinek úgy tűnt.

Meggyőződésem, ha a KKH, a Központi Korrupcióellenes Hivatal nem akad a nyomukra, apám a mai napig ugyanazt csinálná, mint Kajmán fénykorában. Én még mindig Opolében lennék, sosem történt volna meg velünk az a folyóparton, és mára biztosan már egy csapat gyerkőc tépné az idegeinket.

De haladjunk sorjában.

A Központi Korrupcióellenes Hivatal ügynökei felfigyeltek az egyik hivatalnokra, aki kicsit óvatlanná vált. Alacsony fizetése ellenére akkora bevásárlásokat csinált, amire elvileg nem tellett neki. A munkatársai irigyelték ezért, az irigység pedig gyanakvást szült. Az egyik „jóakarója" jelentést tett róla, a KKH pedig ellenőrizni kezdte, és csapdát állítottak neki. Mikor belement abba, hogy egy apró szabálytalanság felett szemet hunyjon, és ezért egy kisebb összeget kapott ajándékba, megjelentek nála az ügynökök.

A fickó hamar összeomlott. Azonnal Kajmánra mutatott, akit a hatóság már nagyon jól ismert. Megvizsgáltak minden szálat Kajmán és a hivatalnok között, és egy ügyvédi irodára bukkantak.

Mondanom sem kell, hogy az iroda az apámé volt.

A KKH ügynökei hajnalban vitték el otthonról. Nem foglalkoztak kishalakkal, azt akarták elfogni, aki a csalit a vízbe dobta. Megtehették, hogy megszorongatják az apámat, de az eljárás azon szakaszában voltak, amikor nem engedhettek meg maguknak formai szabálytalanságot. Törvényesen kellett eljárniuk. De az ügy sokkal szerteágazóbbnak bizonyult, mint gondolták. Így lett az ártalmatlan szabálytalanságból, a szervezett bűnözés elleni hadművelet.

Ennek fényében küldtek egy ajánlatot apámnak. Tájékoztatták, hogy Kajmán ellen folytatnak eljárást, de elég terhelő bizonyítékuk van ellene is.

Tudta, hogy ez mit jelent. Nem csak rács mögé kerül, de elveszíthet mindent, amiért eddig dolgozott. Függetlenül attól, hogy törvényes vagy törvénytelen úton szerezte. Nem sokat gondolkodott, a második találkozás után belement az együttműködésbe. A botrányokba keveredett jogászoknál mindig érdemes volt előállni egy ilyen ajánlattal. Elég tájékozottak voltak a törvények és eljárások világában ahhoz, hogy tudják, mikor kell elhagyni a süllyedő hajót.

De valaki észrevette, hogy apám mentőcsónakot épít. Talán Kajmánnak volt egy embere a rendőrségen, vagy az tűnt fel nekik, hogy apám egyre nagyobb összegeket utalt át külföldi számlákra. Így próbálta elrejteni a piszkos pénzt. Akárhogy is, Kajmán mindenről értesült. És megtette azt, amihez a legjobban értett.

A történet végét te is jól tudod, ott voltál a temetésen. Mert hosszú heteken át vigasztaltál, hogy átvészeljem a nehéz időszakot. Nem álltunk közel egymáshoz, de mégis a szüleim voltak. Ráadásul tudtam, hogy igazából mi történt. Éreztem a veszélyt, mégsem oszthattam meg veled semmit. Ismerlek, és nagyon jól tudom, hogy mit mondtál volna, és mire próbáltál volna rábeszélni. Nem engedted volna, hogy a szőnyeg alá söpörjék az igazságot.

Most talán megengednéd?

Ma már más ember vagy, az élet alaposan megleckéztetett. Főleg miattam, nagyon jól tudom. Tudom, hogy hibáztam, de nem kérek bocsánatot. Csak azt szeretném, ha megértenél.

Már említettem, hogy a szüleim sokkal több mindenre megtanítottak, mint a zacskók előrelátó gyűjtögetése. Éppen ezzel kezdődött minden problémám. És a te problémáid. Mindenről tudtam. Részletesen ismertem apám dolgait, de esküdöztem, hogy ezt a tudást sosem fogom felhasználni. Makacsul állítottam, hogy teljesen el akarok szakadni az apám életétől. Megígértem magamnak, és részben meg is

tartottam a szavam.

Sajnos csak részben.

Azt hiszed, sejted a történet végét? Akkor gondold végig még egyszer. Ha minden ilyen egyszerű lett volna, nem fektettem volna bele ennyi energiát.

De mindezt majd a következő felvételről tudhatod meg. Hidd el, jó okom van rá, hogy most ne mondjak többet. Még egy kicsit légy türelemmel. A következő felvétel máshol vár rád. Ott, ahová én nem szándékoztam járni, neked viszont kötelező programpont volt. Nem messze onnan, ahová Blitzer hívott el egyszer. Biztosan emlékszel arra, hogy nem dezertáltam és nem is estem kómába. Húztam utánatok, mint a szélvész. De siess, mert a rád váró fájl tizenkét óra múlva megsemmisül.

A felvétel véget ért, és pedig mozdulatlanul ültem tovább. Képtelen voltam megfejteni, miről szól Ewa újabb feladványa. Nem tudom, mennyi idő telt el, mire a megfelelő fogaskerekek újra működésbe léptek. Ránéztem az órára, és megjegyeztem, mikor jár le a tizenkét órás időtartam.

Nem, ez lehetetlen. Nem tudhatta, mikor játszom le ezt a felvételt. A következő ott vár rám, ahol hagyta. De akkor miért így mondta? Bár nyilvánvaló volt, hogy az egész életét eltitkolta előlem, bíztam benne. Az eltelt évek semmit sem számítottak, változatlan erővel éltek iránta az érzéseim. Vagy még jobban. Mégis, mi célja lenne azzal, hogy becsap? Mindezek után? Minden erőfeszítés ellenére, amit a felvételek elkészítésére fordított?

Csak arra gondolhattam, hogy tényleg tizenkét órám van a fájl felkutatására. Ez az a fájl, amelyben választ kapok az egy évtizede gyötrő kérdéseimre.

10

A vacsora alatt bizonyosodott be, hogy Robert ellenőrzi a híváslistámat. Wojteknek ezúttal nem volt házifeladata, ezért a figyelmét csak mi, illetve a tempurás csicseriborsó-falatok kötötték le. Ha tehetné, csak ezzel tömné magát, de Robert csak ritkán készítette el.

A férjem minden apró rezdülésemet figyelte, amióta az asztalhoz ültünk. Egy külső szemlélő számára ez biztosan nem tűnt volna fel. Mint egy konyhafőnök, aki a reakciókat fürkészi. Számomra azonban ez egy újabb átvirrasztott éjszakát jósolt.

– Sokat beszélgetsz mostanában Klizával – vetette oda félvállról.

Ennyi elég is volt, hogy tudjam, ellenőrizte a híváslistámat. Áldottam magamat, hogy nem hívtam fel Wernert, mert akkor sokkal nagyobb bajban lennék.

– Pedig már nem is dolgozik nálunk – tette hozzá.

Bólintottam, és úgy tettem, mintha a téma teljesen jelentéktelen lenne, és a falatkákra koncentráltam.

– Összebarátkoztatok?

– Nem igazán.

– Akkor mi ez a rengeteg hívás?

– Mondtam, besegítünk Glazurnak.

– Ja, igen, igen…

Bár a feszültség egyre nőtt, Wojtek miatt meleg és barátságos hangnemben beszélgettünk. Volt ebben valami beteges, ugyanakkor elégedettséggel töltött el. Ez is egy újabb áldozat. Sokkal nagyobb megaláztatást is elviseltem

volna azért, hogy ne okozzak sérülést Wojtekben.

– De megnézed azt is, mi van Glazurral – szólalt meg Robert.

Egy pillanatra felnéztem.

– Ugye, azt mondtad, hogy megfenyegette őt annak a nőnek a férje, akinek a kompromittáló anyagot gyűjtöttük.

Ez az eufémizmus a legkevésbé sem adta vissza azt, milyen bizonyítékokat kerestünk a hasonló válóperes ügyekben. Ilyenkor a fellelhető legundorítóbb szennyest gyűjtöttük.

Ebben az esetben nem volt belőle sok. Bár a férj nem volt makulátlan, ügyfelünk sokkal mozgalmasabb házasságon kívüli életet élt. A bűn, mint mindig, mindkét félnek felróható volt.

Rám és Robertre is igaz lenne ugyanez? Talán az vezetett ide, hogy szép lassan egyre többet engedtem meg neki? Jobbnak láttam nem keresni a válaszokat ezekre a kérdésekre. Különösen most.

– Nem ezt mondtad? – folytatta. – Vagy rosszul emlékszem?

– Nem. Tényleg így volt.

– De Glazur nincs a városban.

Hozzá kellett volna adnia, hogy: „Leellenőriztem.” De Wojtek miatt nem tette.

– Úgy ítéltük meg, hogy legjobb lesz, ha elutazik.

– Hová?

– Nem tudom, Kliza intézte.

Veszélyes irányt vett a beszélgetés, ingoványos terepre léptem. A Klizával folytatott telefonbeszélgetés után előkészítettem ugyan egy mesét, de csak eddig. Nem voltam elég előrelátó.

– A férjnek is utánajártam – tette hozzá Robert.

– És?

– Nem az a fajta, aki ártana Glazurnak.

Újabb eufémizmus. Robert legalább olyan jól használta, mint a brutálisan megfogalmazott verbális ökölcsapásait, miután bezárta maga mögött a hálószoba ajtaját.

– Hát… – kezdtem bele, miközben igyekeztem odafigyelni az evésre. – Tudod, milyen Glazur. Mindentől fél.

– Nem tudom, nem ismerem.

– Ijedős a srác, azonkívül…

– Szívesen megismerném.

– Tényleg?

– Talán ha meghívnád hozzánk.

Ez volt az utolsó dolog, amit Robert kívánhatott magának. Most már tudtam, hogy innentől minden egyes szó fenyegetés. A felszín alatt egy merőben más párbeszédet folytattunk.

– Nem tudom, jó ötlet-e – mondtam. – Elvégre elbocsátottuk.

– Talán igazad van.

Ezzel véget is ért. Már ami a színjátékot illeti.

Pár órával később Wojtek elaludt, én pedig tudtam, hogy a valódi vádakra csak most kell felelnem. Felkészültem, ahogy tudtam. Felvettem azt a ruhámat, amelyiket Robert a legjobban szeretett. A kedvenc parfümjéből a combom belső oldalára és a melleim közé permeteztem. A hajam is úgy fésültem, ahogy ő szerette. Nem áltattam magamat azzal, hogy túl sokra megyek vele.

Robertet már szétvetette a düh, amikor a hálószobába lépett. Becsapta az ajtót, és nem is érdekelte, hogy felébresztheti a fiunkat. Szemmel láthatóan többet ivott a szokásosnál.

Fogalmam sincs, mennyi ideig próbálkozhatott meggyőzni saját magát, hogy ezúttal sikerül úrrá lennie az indulatain. Egész biztosan igyekezett, de minél többet ivott, annál kevésbé sikerült.

Szó nélkül a földre vetette a takarót, majd egy heves

kézmozdulattal intett, hogy keljek fel. Nem szólt egy szót sem.

Bizonytalanul felálltam, majd tettem egy lépést a fal felé. Az ágy két oldalán álltunk, mint ellenfelek a ringben.

Ezekben a helyzetekben két vagy három éve még azon agyaltam, hogyan tudnék menekülni. Ám azóta sok idő telt el. Sok véraláfutás, horzsolás és zúzódás. Mindegyik sérülés azt igazolta, hogy semmit sem tehetek Robert őrjöngése ellen. Némasága már csak egy pillanatig tartott.

– Azt hiszed, baszd meg, hogy engem csak úgy átverhetsz?

– Nem.

– Azt hiszed, a szemembe hazudhatsz?

– Robert…

– Kinek nézel te engem? Mi? Egy kibaszott idiótának?

– Ez nem így van.

Tagadhattam. Próbálkozhattam kedveskedéssel. Könyöröghettem neki, bókolhattam szerelmesen, teljes odaadással. Az csupán késleltette az elkerülhetetlent.

– Kivel csalsz meg, te szajha?

– Sosem tennék…

– Kivel?! – üvöltötte, miközben megkerülte az ágyat.

– Sosem csalnálak meg.

A szavak teljesen önmaguktól hagyták el a számat, bár tudtam, hogy nem segítenek. Amikor az ember szakadékba zuhan, mindenbe kapaszkodni próbál, még akkor is, ha tudja, hasztalan.

– Nem hiszem el, hogy azt gondoltad… – félbeszakította a mondatot, és elnevette magát. De most tényleg, a kurva életbe is. Hogyan gondolhattad, hogy bármit eltitkolhatsz előlem? Neked teljesen elment az eszed, te idióta. De ennek most vége, érted? Egyszer és mindenkorra vésd az eszedbe, hogy előttem soha semmit nem titkolhatsz el. Mindenkit átbaszhatsz, még saját magadat is. De engem soha, te mocskos kurva.

Arra számítottam, hogy most kapom az első ütést nyitott tenyérrel. Ez általában kevésbé volt határozott; mintha Robert igyekezett volna kipuhatolni, mennyit engedhet meg magának. Azt követően egyre jobban belelendült.

Azon az estén ez másként volt.

Mielőtt feleszméltem, lendületből térden rúgott. Néma nyögéssel zuhantam a padlóra, és automatikusan eltakartam az arcomat. Robert megragadott a karomnál fogva és a szoba közepére taszított. Hanyagul, ahogy a repülőtéri dolgozók dobálják a poggyászt. Azonnal közelebb lépett, és a bordáim közé rúgott, majd megtoldotta egy újabb rúgással a csípőmbe. Nem volt időm reagálni. A csapások gyorsan jöttek, határozottan és vak dühvel.

Rám ugrott, és tenyérrel arcul csapott.

– Te ribanc…

Teljesen elvesztette az irányítást önmaga fölött.

Általában legalább egy kissé fékezni szokta magát. Ebben a tekintetben úgy állt ezzel, mint én az ivással. Tudtam, ha egyszer túlzásba viszem, annak olyan hatása lesz, hogy teljesen le kell állnom vele. Neki is vigyáznia kellett, nehogy kiderüljön róla valami.

Általában.

Ezúttal azonban torkon ragadott, és erősen összeszorította. Lélegezni és nyelni sem tudtam..

– Hogy merészelted…

Képtelen voltam megszólalni.

– Te ócska szajha, hogy merészelted ezt? Mindazok után, amit érted tettem!

Úgy éreztem, még erősebben szorítja a torkomat. Marka akár a satu. Törékenynek és védtelennek éreztem magam, de védekeztem. De ez csak további olaj volt a benne őrjöngő tűzre.

– Mindig mindent el kell basznod! Nem csak az én életemet, hanem az egész családunk életét is.

Minden alkalommal felhozott vádakat – hol ilyet, hol másfajtát. Engem hibáztatott, nem csak minden sikertelenségéért, hanem Wojtek botlásaiért, és tőlünk teljesen független dolgokért is. Ezekben a pillanatokban én voltam minden eredendő rossz forrása.

Rettegéssel töltött el a gondolat, hogy Robert eltávolít az egyenletből. Csak azért, hogy a végeredmény pozitív legyen. A torkomat markoló kezek is ezt látszottak igazolni.

Fuldokoltam, és tudtam, hogy egyre rosszabb lesz. Még soha nem ment el ilyen messzire. Nem attól féltem, hogy megöl. A halálra sokszor úgy tekintettem, mint az egyetlen kiútra. Arra a gondolatra omlottam össze, hogy mi lesz Wojtekkel. Biztos voltam benne, hogy később Robert minden agresszióját rajta vezeti le.

Küzdöttem, de csak rontottam a helyzetemen. Egyre erősebben szorított, rángatott és üvöltött. A vér már nem jutott el az agyamba, a szavakat sem értettem. Mikor éreztem, hogy a szemhéjam elnehezül, néhányszor a padlónak verte a fejem, mintha csak ezzel az abszurd módszerrel igyekezett volna magamhoz téríteni.

Egy pillanattal azelőtt, hogy elsötétült volna előttem a világ, abbahagyta. Mintha megállt volna az idő. Pánikszerűen levegőt vettem és megpróbáltam elfordulni, de Robert továbbra is lefogva tartott. Mozdulatlan maradt. Néhány pillanat múlva megrázta a fejét, felugrott és kirohant a hálószobából.

Aggódva a nyitott szobaajtó felé pillantottam, mert attól féltem, a fiam áll az ajtóban. Hogy a hangos zajok felébresztették és megnézi, mi történik.

De senki nem állt ott. Fellélegeztem, mintha az lenne a legfontosabb, hogy Wojtek semmit se tudjon az egészről.

Fájdalmak közepette tápászkodtam fel.

Minden, ami ezt követően történt, Robert szokásos vezeklése volt, csak meggyőzőbb változatban. Hosszabb ideig

sírt, mint máskor. Fogadkozott, hogy reggel elmegy a rendőrségre, feljelentést tesz önmaga ellen, és kérelmezni fogja, hogy családvédelmi eljárás alá helyezzék. Vég nélkül ment az ígérgetés és a fogadkozás.

Aznap éjjel nem akart egy ágyban aludni velem. Azt mondta, hogy nem érdemli meg. Egy pléddel takarózott a nappaliban. Egy ideig még hallottam, amint szipog és szitkozódik. Aztán elaludt.

Én pedig csendesen az emeleti dolgozószobámba mentem. Bekapcsoltam a számítógépet, elküldtem az aktivációs kódot Wernernek. Nem tudtam, hogy bekapcsolta-e az értesítéseket, vagy hogy internetközeiben van-e.

De egy perc sem telt bele, és megjelent.

Mikor megláttam az IP-címét, majd beállítottam a nicknevét, úgy éreztem, mintha egy jó nagy korty proseccot ittam volna. Megkönnyebbültem.

[Damian] Nem tudsz aludni?

[Kasandra] Nehéz éjszakám van.

[Damian] Nem csak neked.

[Kasandra] Megtudtál valamit?

[Damian] Többet is, mint szerettem volna.

Éles fájdalom nyilallt az oldalamba.

[Kasandra] Feltételezem, hogy ezt csak úgy mondod.

[Damian] Feltételezem, igazad van.

[Kasandra] Segíthetek valamiben?

[Damian] Egyelőre nem.

A nyelés ismét nehezemre esett, de ezúttal nem a lezajlott események miatt. Felfogtam, hogy miért tettem fel ezt a kérdést. Hogy mi a szándékom vele. Át akartam lépni a határt, aminél legutóbb visszafordultam.

[Kasandra] Akkor talán tudsz nekem segíteni.

[Damian] Hogyan?

Mély lélegzetet vettem, és egy pillanatig a dolgozószoba nyitott ajtaját néztem.

[Damian] Ott vagy?

[Kasandra] Igen.

[Damian] Minden rendben?

[Kasandra] A legkevésbé. De a segítségeddel ez megváltozhat.

Feszülten vártam a választ. Végül megérkezett.

[Damian] Számíthatsz rám.

Erre volt szükségem. Csak ennyi kellett ahhoz, hogy elhatározzam: legfőbb ideje cselekedni. Werner volt az egyetlen, aki segíthetett nekem. Valaki, aki kívülről jön, független Robert pénzétől, és névtelen. Akit egyáltalán nem ismer. Azonkívül Damian kész volt mindenre. Előbb vagy utóbb ő is segítségre fog szorulni. Legrosszabb esetben csereügyletnek tekinti majd az egészet, és a segítségért segítséggel fizet.

Vele megteszem azt, amit már rég meg kellett volna.

Kiszabadulok.

11

Sok évvel ezelőtt érzéketlenné váltam az emberi szenvedésre. Nem emlékszem rá, mikor történt, de úgy döntöttem, segítek Kasandra Reimannak, mert ez nekem is megéri.

Eddig csupán azért érdeklődött az ügyem iránt, mert ez volt az ő újgazdag szeszélye. Talán egyfajta hobbi. Most azonban megváltozott valami. Nem tudtam pontosan, mit vár tőlem, de egy dologban biztos voltam: bármit akar, értékes csereáruvá válik számomra. Mert szükség lesz a segítségére. Bárki is állt Ewa eltűnése és az utána történtek mögött, kategóriákkal nagyobb erőforrásokkal rendelkezett, mint én, ezért Kasandra Reimann szövetsége aranyat érthet.

Aludtam két órát, mielőtt útnak indultam a gyorsvonattal. Sokkal kimerültebb voltam, mint hittem.

Biztos voltam abban, hogy jó helyen járok. Ewa rejtvénye szerint nem messze van attól, ahová Blitzer rángatott el minket. Csak a jarocini rockfesztiválról lehetett szó. Nem szívesen jártunk el koncertekre, de egyszer beadtuk a derekunkat, és nem bántuk meg.

Azonnal tudtam, hogy a megfelelő helyen vagyok, mert minden a Foo Fighters koncerttel kezdődött, és ott is ért véget. Ráadásul azt is említette, hogy nem dezertált. – Nem esett kómába. Hanem utánunk jött, mint a szélvész. Ez megerősítette, hogy Jarocinról lehet szó, mert akkor játszottak ott a Dezertőr, a Kóma és a Szélvész nevű bandák is.

De a cél egy másik hely volt. Csak egyre gondolhatott. A

koncert előtt volt egy kis időnk, úgyhogy Blitzer gyorsan megnézte, mit lehet csinálni a környéken. Mikor rátalált a Csillagok Háborúja Múzeumra, nem akarta kihagyni. Darth Maul 1:1 méretarányban? Egy óriási Jár Jár Binks, akinek jól beolvashattam? Semmi sem tarthatott vissza, hogy meglátogassam. Ewa még eltűrte a Pókember-rajongásomat, de nem értette, miért vagyok oda a Csillagok Háborújáért. Sosem tudtam rábeszélni, hogy tíz percnél tovább nézze velem az „Új remény”-t. A prequel trilógiáról nem is beszélve…

Tudtam tehát, merre menjek. De azt nem, hogy mi vár ott rám. Azt sem tudtam, milyen csoda folytán tűnhet el tizenkét órával azután, hogy meghallgattam Ewa második üzenetét. Rögtön azután további kétségek támadtak bennem, miután megvettem a belépőjegyet. Megálltam a rohamosztagosok előtt, és a folytatáson törtem a fejemet, amikor egy harminc körüli férfi tűnt fel. A bal szeme alatt jól kivehető heg volt, de nem tűnt veszélyesnek. Sőt. Eleinte úgy gondoltam, hogy egy alkalmazott, de hozzám hasonlóan érdeklődéssel nézelődött. Csak ketten voltunk a teremben.

Talán túl feltűnően figyeltem. Rám nézett.

– Valami gond van? – kérdezte bizonytalanul.

– Nem, csak várok valakit. Legalábbis azt hiszem.

Méregetni kezdett. Nem tudtam, hogy vár-e rám itt valaki, de logikusnak tűnt. Másként hogyan kapnám meg a felvételt? Nem kockáztatta, hogy Obi-Wan köpenyébe rejti, arra pedig nem volt ideje, hogy ideküldjön valakit. Ennek ellenére hatalmába kerített az érzés, hogy a mellettem álló férfi nem véletlenül van itt.

– Szerintem rád várok – szólaltam meg.

Őrültnek tűnhettem, de már nem érdekelt. Néztem a férfit, és nem tudtam, hogyan fog reagálni. Arckifejezése nem változott, ami bármit jelenthetett.

– Mire gondolsz? – kérdezte a férfi.

Nem lepődött meg. Inkább úgy tűnt, mint aki szeretné megtudni, nem történt-e tévedés. Vagy csak azt látom, amit látni szeretnék? Akárhogy is, nem volt más választásom. Még kevesebb vesztenivalóm.

– Ewa küldött valamit – mondtam.

– Konkrétan mit?

Bizseregni kezdett a tarkóm. Ez a válasz arra utalt, hogy mégsem tévedtem. A férfi felé fordultam, és ismét a szemébe néztem.

– Egy pendrive-ot.

– Eltaláltad.

Felhúztam a szemöldököm, de meg sem tudtam szólalni.

– Tudnod kell, hogy kizárólag ennek az átadásába egyeztem bele.

– Értem.

– Semmi többre ne számíts.

Bólintottam.

– Semmi kérdés, semmi tapogatódzás, semmi ilyesmi. Amúgy sem tudok semmiről.

– Világos – erősítettem meg.

Ám a legkevésbé sem akartam annyiban hagyni. Úgy döntöttem, hogy amikor átadja a pendrive-ot, mindent kiszedek belőle.

Kicsoda valójában? Honnan ismeri Ewát? Honnan tudta, hogy épp most érek ide?

Ez utóbbira talán ismertem a választ. Az első pendrive megfertőzhette a gépet valami féregvírussal. A programot úgy írhatták, hogy a laptopom jelet küldjön a megfelelő helyre, amikor megnyitom a fájlt. Elég egy rövid ping a megfelelő IP-címre, és kész.

A férfi átadta a következő pókra emlékeztető pendrive-ot, én pedig olyan gyorsan a markomba zártam, mint a legértékesebb ereklyét. Zsebre tettem, és a férfi felé fordultam.

– Honnan ismered Ewát? – kérdeztem.

Nem felelt, elfordult. Mielőtt azonban elindult volna a kijárat felé, megragadtam a kaiját. Nem tűnt meglepettnek, Ewa felkészíthette erre.

Dühös pillantást vetett rám, majd a kezemre nézett.

– Mondtam: semmi kérdés.

– Leszarom, mit mondtál – feleltem határozottan, még jobban megszorítva a kezét.

Azt hittem, lerázza a kezemet, és agresszívvá válik, de tévedtem. A férfi továbbra sem tűnt ingerültnek, holott ebben a helyzetben ez várható lett volna.

– Engedj – vetette oda.

Majdnem elnevettem magam. Ha csak egy kicsit is ismeri az ügyet, tudnia kellett, hogy nem hagyom annyiban. Lehet, hogy semmit sem tud, de pár infót ki akartam szedni: ki ő, honnan ismeri a menyasszonyomat, és miért bízta rá Ewa a pendrive-ot.

– Ember, engedj el…

– Szó sem lehet róla.

Ki akarta magát rángatni a fogásból, de nem hagytam. Átfutott az agyamon, hogy ha dulakodásig fajul a helyzet, nem tudni, ki lesz az erősebb. Egyikünk sem volt túlságosan izmos.

De én voltam a kétségbeesettebb.

– Na, akkor? – kérdezte és idegesen körülnézett. – Meg akarsz kínozni, baszd meg?

– Csak azt akarom tudni, ki…

– Semmit sem mondok, érted?

– Valamit biztosan tudsz. Másként nem lennél itt.

– Csak a flashdrive-ot kellet átadnom neked, ez minden.

– Tényleg? És honnan tudtad, mikor kell idejönni?

– Információt kaptam.

– Mifélét? Kitől? – kérdeztem összeszorított szájjal. – Hogyan? Mi lesz? Valamit mégis csak tudsz.

Csak most láttam meg a szemében a mélységes aggodalmat. Körülnézett, majd kissé kinyitotta a száját. Éreztem, hogy valakit meglátott a hátam mögött. Abban az irracionális és ostoba reményben fordultam meg, hogy Ewa tűnt fel. Hogy mindent úgy tervezett, hogy akkor és ott összetalálkozzunk. Hogy minden itt érjen véget.

Helyette azonban egy teremőr figyelt feszülten minket. Csak pár pillanat múlva fogtam fel, hogy még mindig szorítom a karját.

Mielőtt azonban belekezdhettem volna a reménytelen magyarázkodásba, a férfi kihasználta, hogy nem figyelek, és kitépte magát. Azonnal a kijárat felé sietett, én pedig utána.

– Egy pillanat – szólt rám a teremőr, elállva az utamat.

A férfi még egyszer visszanézett rám, majd kiszaladt a folyosóra.

Nem akartam vitatkozni a teremőrrel, ellöktem az útból, és a menekülő küldönc után rohantam. Kifutottam az épületből és körbenéztem. A férfi már a kastély bejáratánál járt. Utánaeredtem, de nem volt esélyem. Nem tűnt kisportoltnak, de szemmel láthatóan jobb formában volt.

A túloldalon lévő aprócska tér irányába futott, de az utolsó pillanatban lekanyarodott, és eltűnt az egyik lepusztult épület mögött. Mire a sarokhoz értem, már elvesztettem a nyomát. Még ha meg is látom, már biztosan nem érem utol.

Leguggoltam, a karom a térdemen pihent. Igazán futhatnék néhány kört, ahelyett, hogy a FIFA-val meccselek. Akkor talán elkapom, és kiderülne, ki ő, illetve miért segít Ewának. Biztosan jól ismerték egymást, ha Ewa megbízott benne. Közel állhatták egymáshoz, mert máskülönben nem kockáztatott volna.

Becsuktam a szemem, egy pillanatra mozdulatlan maradtam. Ezután letöröltem a homlokomról a verejtéket, és felegyenesedtem. Nem maradt más, mint kibérelni egy szobát, leülni a laptoppal és meghallgatni Ewa üzenetét. Talán

az utolsót. A helyszínt illetően túl sok választásom nem volt. Amennyire tudtam, csak egyetlen helyen éjszakázhattam. A szálló a kastélyban volt, ahonnan az imént kirohantam.

Abban a reményben mentem be a recepcióra, hogy nem futok össze ismét a teremőrrel. Alig fizettem többet egy húszasnál az egyágyas szobáért, de minden volt benne, ami kellett: fürdőszoba és wifi.

Leültem a kicsi íróasztalhoz, és felnyitottam a laptopomat. Mikor behelyeztem a pendrive-ot az USB-portba, egy hangjelzés értesített arról, hogy sms-t kaptam. De most nem volt időm Kasandrára. Bármit is akar, várnia kell. Beírtam a jelszót, amely minden kaptu megnyit, majd megláttam a mappában árválkodó egyetlen fájlt. Ewa ezt a nevet adta neki: „Azok sírja felett, akik megmutatták”.

Azok sírja felett, akik megmutatták

A legtöbb könnyet nem azok sírja felett hullajtjuk, akiket a legjobban megismertünk, hanem azoké felett, akiknek jóvoltából megismertük önmagunkat. Akik megmutatták, kik vagyunk valójában. Ezért hiányoznak annyira a zenészek és írók, amikor eltávoznak. Ők mind ablakot nyitnak a saját lelkünk mélyére. De persze ez nem csak az ismert emberekre vonatkozik. Az én esetemben a szüleimre – még akkor is, ha a kapcsolatunk egyáltalán nem volt példaértékű.

A haláluk miatt ismertem meg önmagam.

Átértékeltem mindent, amit eddig hittem a világról. Te voltál az egyetlen kivétel. Rád mindig támaszkodhattam, és ez az érzés tartotta össze az életem. Ne feledd ezt, amikor rám gondolsz.

Te voltál az a szikla, amin meg tudtam vetni a lábam.

Pontosan tudtam, mi történt a szüleimmel, noha sem az ügyészség, sem a rendőrség nem árult el semmit. Kajmán mondta ki a szüleimre a halálos ítéletet. Érezte, hogy apám

miatt mindenét elveszítheti. Túl sokat tudott, és olyan bizonyítékokkal rendelkezett, amelyekkel az egész szervezetet le lehetett volna csukni.

Ezek a bizonyítékok természetesen eltűntek a baleset után. Állítólag a szüleim kocsijában voltak, amely – mint tudod – leégett a balesetben. Ez nyilvánvaló hazugság.

Volt valaki, aki ismerte a teljes anyagot. Valaki, aki átlátta az iroda ügyeit. Valaki, aki vallomást tehet a bíróságon, és bemárthatja Kajmánt és a társait.

Ez én voltam.

De volt még valami, amiről nem tudott a rendőrség.

Apám nemcsak arra tanított meg, hova tegyem a nejlonzacskókat, hanem arra is, hol keressek olyan anyagot, amely vészhelyzetben segíthet. A legfontosabb iratokról másolatot készített, és biztonságba helyezte. Mindent elmondott, amit tudnom kellett arra az esetre, ha őt vagy anyámat zsarolnák, esetleg elrabolnák. De nem számolt azzal, hogy Kajmán a legegyszerűbb módon szabadul meg tőlük.

A rendőrség már akkor próbálkozott nálam, amikor még éltek a szüleim. Igyekeztek meggyőzni, hogy a vallomásom fényt deríthet arra, hogy mi történik az ügyvédi irodában. Később alkut ígértek. Nemet mondtam. Távol akartam tartani magamat apámtól, a rendőrségtől és az alvilágtól. Makacsul állítottam, hogy nem tudok semmiről, míg végül leráztam ő két azzal, hogy panaszt teszek zaklatásért. Kétlem, hogy megijedtek, de legalább békén hagytak.

Egy időre.

A szüleim halálát követően újra feltűntek. Talán azt gondolták, hogy a haláluk mindent megváltoztatott. Ismét nemet mondtam. Nem voltam tekintettel Kajmán áldozataira és azokra sem, akiknek Kajmán emberei tették tönkre az életét. Mert szemernyi gátlás sem volt bennük. Kihasználták az ukrán lányokat, gyerekeket raboltak el, váltságdíjat követeltek, tönkretették a helyi cégeket, családokat

szakítottak szét.

Némi időbe telt, amíg megértettem, hogy módomban áll változtatni ezen.

A szüleim halála után ismertem meg igazán önmagam. Megváltoztam, de ebből semmit sem vettél észre, mert a gondolataimat a gyász köntösébe rejtettem, te pedig mindent a szüleim elvesztésével magyaráztál. Pedig akkor már a következő lépést terveztem. Sokszor el akartam mondani mindent, de nem tudtam, mikor és hogyan. Mégis, soha, semmit sem tudtál meg. Most biztosan azon töröd a fejed, hogyan volt ez lehetséges.

Mindent meg fogsz tudni. Remélem, még nincs túl késő.

Amikor végül eldöntöttem, hogy segítek Kajmán és bandájának kézre kerítésében, minden megváltozott. Eleinte alábecsültek, azt gondolták, nincsenek valódi bizonyítékaim. Ám amikor megtudták, hogy az elégettnek hitt iratok másolatai nálam vannak, a nyomozók a mennyben érezték magukat. Megkezdődött a vádirat előkészítése, átadtam az összes bizonyítékot.

Tudták, hogy aranybányára leltek – méghozzá gazdagabbra, mint hitték. Az anyag ugyanis nem csak Kajmán bűnszervezetét érintette, hanem a segítőit is. Egy kis szerencsével a nyomozók több bandát is felszámolhattak. A legrosszabb esetben elítélik Kajmánt, a többiek ellen pedig eljárást indítanak.

Hamar világossá vált azonban, hogy ez nem lesz egyszerű, hiszen gyorsan napvilágra került a nyomozás. Nem Kajmán jelentett veszélyt, hisz a rendőrség védelmével a hátam mögött, a rács mögül nem tudott ártani. A robbanás lökéshullámai azonban túl messzire értek, és szinte biztosnak tűnt, hogy hamarosan a nyomomra bukkannak.

Kiderült, hogy a temetésen Kajmán körei is megjelentek, és attól kezdve megfigyeltek. Téged is. Nem tudták, hogy bevontak-e a nyomozásba, de a legrosszabbat feltételezték.

Egy ideig követtek, ám néhányszor megvezettem őket, így végül békén hagytak. De ez csak látszat volt, továbbra is tartottak tőlem. Egy újabb autóbaleset túl gyanús lett volna, de sok más módja is létezett annak, hogy elhallgattassanak. Ilyen volt például az emberrablás.

De nem tették meg. Sokkal rosszabb történt. Máig nem tudom megmondani, hogyan alakult így.

Ezért olyan fontos, hogy vigyázz magadra. Mozgásban kell maradnod, Tigrisem.

A felvételeket nem azért helyezem el új helyekre, mert meg akarom nehezíteni a dolgodat. Ellenkezőleg, meg akarlak védeni. Olyan helyekre menj, ahová alapesetben nem mennél. Így senki sem tudja, merre keressen.

Rajtam kívül.

Ígérem, a következő felvétel lesz az utolsó. Abból megtudod, mi történt velem. Egy másik helyen vár rád, és ezúttal is el fog tűnni tizenkét óra elteltével. Remélem, megérted, hogy miért teszem mindezt. Magadtól sosem csinálnád. Engem keresnél, vagy bevackolnád magad egy látszólag biztonságos helyre. De sehol sem lennél biztonságban! Semmi kétségem afelől, hogy valaki mindig a nyomodban lesz.

Bízz bennem, és menj el oda, ahová sosem jutottunk el.

Amikor befejeződött a felvétel, lélegzetvisszafojtva ültem egy kis ideig. Aztán hangosan kifújtam a levegőt. Ewa nem mondott többet ennél az egyszerű mondatnál:

„Menj el oda, ahová sosem jutottunk el”?

Fogalmam sem volt, mire gondol.

12

A kódot tartalmazó sms után hiába vártam Wernerre. Egy órával később kihasználtam, hogy Robert nincs itthon, és újra próbálkoztam.

Reggel óta fogadkozott, hogy mindent megtesz, ami csak szükséges. Hogy sosem emel rám kezet, és önként jelentkezik a rendőrségen. Nekem kellett megakadályozni ebben.

Ám mindez csupán színjáték volt.

Hogy hittem-e neki? Nem, természetesen nem.

Régen más volt, mert a körülmények is mások voltak. Amit velem csinált, az fokozatosan alakult ki, nem robbant váratlanul, mint egy rejtett bomba. Fokozatosan, évről évre vált egyre veszélyesebbé. Ezeket a jeleket már a legelején észre kellett volna vennem, de a szerelem teljesen elvakított.

Már az első randevúnkon felismertem, hogy egy túlgondoskodó pasival van dolgom. Alám tolta a széket, folyton kérdezgetett, nem kérek-e még bort, ízlik-e az étel, szükségem van-e még valamire, minden rendben van-e. Mivel ezek kedves dolgok, ilyenekre nem figyel úgy az ember.

Az sem aggasztott eléggé, hogy Robert minden baráti összejövetelre elkísért. Ilyenkor mindig arra törekedett, hogy ő kerüljön a figyelem középpontjába. Aztán ennél is többet akart; irányítani a beszélgetést, meghatározni a hangnemét, a témáját. Ha olyasmiről kezdtünk beszélgetni, ami nem érdekelte, mindig megtalálta a módját, hogy áttereljen egy őt érdeklő témára.

Ő választotta ki, mi kerülhet a bevásárlókosárba; ő döntött

arról, hol fogunk nyaralni. Mindig ő vezetett, sosem engedte, hogy a volán mögé üljek.

Control Freak.

Jóval később vettem észre, mint az ismerőseim, hogy megszállottan a kezében akarja tartani az irányítást. De ez általában így működik: az érzések miatt elmosódottá válik a valóságról alkotott képünk. Én pedig szerettem Robertet. Ezt nem tagadhatom.

Ez a tudat adott némi komfortérzetet, mert így képes vagyok megbocsájtani magamnak. Végtére is, a szerelem kábítószer. Ha pedig ez így van, akkor az emberek azért élnek párkapcsolatban, mert drogosok.

Az én függőségem azonban már rég elmúlt, és az elvonási szakaszt is évekkel ezelőtt letudtam. Jelenleg csupán a büntetésemet töltöttem.

De nem vagyok hajlandó folytatni ezt.

Egy órával az sms elküldése után felmentem a dolgozószobámba. Az egész testem sajgott, minden lépcsőfok óriási erőfeszítést követelt. Tudtam, hogy Robert összes hangzatos ígérete ellenére a megfigyelőrendszer továbbra is működik, és az egyik alkalmazottunk folyamatosan szemmel tart.

A férjem figyelt, hogy tényleg fel akarom-e jelenteni őt.

Nem terveztem. Valami sokkal fájóbbat szántam neki.

A lépcsőn felfelé menet hosszú pillantást vetettem a kint dolgozó alkalmazottra. Az ő jelenlétét használtam arra, hogy bezárkózhassak a dolgozószobámba. Majd azt mondom Robertnek, hogy zavaró a figyelme. És attól tartok, hogy észreveszi a verés nyomait. Bármely más napon ez nem lett volna elég jó ürügy. A tegnapi verés után azonban több mindent megtehettem. Legalábbis egy ideig.

Elküldtem az újabb kódot, és bekapcsoltam a RIC-et. Várakozás közben azon tűnődtem, Wern miért nem jelentkezik. Talán nem volt internetközelben vagy elkapták.

Aztán eszembe jutott egy még nyugtalanítóbb lehetőség. Damian úgy döntött, hogy nem érdemes segíteni. Azzal, hogy a segítségét kértem, elriaszthattam magamtól.

Talán arra jutott, hogy többet veszíthet, mint nyerhet velem.

Amikor végre bejelentkezett, fellélegeztem. Először jelentéktelen dolgokról beszélgettünk, mintha ez kellene ahhoz, hogy belelendüljünk. Ez már szokásunkká vált.

Damian hosszabb időre elhallgatott.

[Kas] Élsz még?

[Werner] Inkább csak úgy teszek. Fő a látszat.

Nem is sejtette, mennyire fején találta a szöget.

[Werner] De muszáj őszintének lennem valakivel.

[Kas] Mire gondolsz?

Újabb hallgatás.

[Werner] Van pár dolog, amit el szeretnék mondani.

[Kas] Ki vele.

Lassan kezdte, határozatlanul; kis adagokban. Mindent előadott, és ezúttal nem hagyott ki semmit. Kezdetben nagyon meglepett, később viszont egyre kevésbé. Végül megértettem, miért döntött úgy, hogy mindent elmond.

[Werner] Mint látod, van egy kis gondom.

[Kas] Nem is kicsi.

[Werner] Ráadásul az imént hívtam fel azt a pincért.

Elgondolkodva meredtem a képernyőre.

[Werner] Azt, akit akkor nem találtam a Guiness-ben. Akinek valaki otthagyta a pendrive-ot.

[Kas] Igen, sejtettem kiről beszélsz. Nem vette fel?

[Werner] De felvette.

[Kas] Akkor miért gond ez?

[Werner] Mert leírta az illetőt, akitől azt a pókos pendrive-ot kapta. A leírás illett arra a férfire, akivel a múzeumban találkoztam. Ennek is heg volt a szeme alatt. Most már egészen biztos, hogy Ewa megbízott benne.

Hitetlenkedve csóváltam a fejemet.

[Kas] Féltékeny vagy?

[Werner] Inkább csak nyugtalan, mert a jelek szerint nem sok segítő közül válogathatott. Ez sem tűnik túl megbízhatónak.

[Kas] De azzal, hogy megjelent, igazolja, hogy Ewa életben van.

[Werner] Úgy gondolod?

[Kas] Természetesen. Abban igazad van, hogy valószínűleg jóban voltak. Máskülönben nem bízott volna meg benne ennyire. Ha Ewa nem élne, ez az ember tudna róla. És nem folytatná a... küldetését.

[Werner] Igazad lehet.

[Kas] Biztosan igazam van.

Egy pillanatra levettem a kezemet a billentyűzetről, és dobolni kezdtem az asztalon. Azon törtem a fejemet, eljött-e a pillanat, hogy bizonyos kételyeket végleg eloszlassak. Végül úgy ítéltem meg, hogy eljött.

[Kas] De miért épp nekem beszélsz minderről? Különösen azután, hogy J. Falkow arra utasított, ne bízz meg senkiben?

[Werner] Mert a gyanúsítottak körén kívül állsz.

[Kas] Kösz.

[Werner] Ez nem bók. Tény. Mindenki más, akit ismerek, valami módon Ewához köthető, és a városhoz vagy a régióhoz. Ha pedig nem tudom, ki az ellenfelem, nem tudom, kitől kell óvakodnom. Téged kivéve.

[Kas] Akkor mégis bizalmat szavaztál nekem.

[Werner] Lehet. Akárhogy is, szükségem van a segítségedre, neked meg az enyémre.

[Werner] De mindenekelőtt ki kell derítenem, melyik helyről van szó a felvételen.

[Kas] Hogy is írta le? Oda, ahová sosem jutottunk el?

[Werner] Aha.

[Kas] Halvány fogalmad sincs róla, mit jelenthet?

[Wemer] Nincs.

[Kas] De azt azért tudod, hogy nagyon személyes dologról van szó? Valami, aminek azonnal eszedbe kellene jutnia, nem?

[Wemer] Ezzel nem segítettél.

[Kas] Gondolkozz.

[Werner] Mást sem teszek.

[Kas] Akkor nem ez a megfelelő megközelítés. Próbáld tárgyilagosan megközelíteni.

[Werner] Na, hát abban nagymester vagyok. Ez segíthet.

Szemmel láthatóan nem segített, mert Damian elhallgatott. Tekintetem a villogó kurzorra tapadt, és azon gondolkodtam, hogyan sülne el egy kis brainstorming.

[Kas] Elromlott valaha az autótok, amikor nyaralni mentetek? Vagy történt valami hasonló?

[Wemer] Nem.

[Kas] Vagy nem tudtatok megmászni egy csúcsot, mert hirtelen vihar támadt?

[Wemer] Ilyen sem volt.

[Kas] Nem lehet, hogy átvitt értelemben értendő?

Megint szünet egy kis ideig. Azután olyan szöveg jelent meg, ami megmosolyogtatott.

[Werner] Azt hiszem, tudom, mire gondolt.

[Kas] Bravó. Mire?

[Werner] Ewa egyetlen mániájára, ami valamennyire megközelítette a Pókember iránti rajongásomat.

[Kas] Ezt nem igazán értem.

[Werner] Lengyelország első települései.

[Kas] Valóban?

[Wemer] Mindenkinek van valami bogara.

[Kas] Nem hinném, de hogy jön ez ide?

[Werner] Amikor Jarocinban voltunk, Ewa erősködött, hogy használjuk ki az alkalmat, és menjünk el Biskupinba.

[Kas] Az nincs túl közel.

[Werner] Opoléből nem olyan hosszú az út. Amúgy is jókora utat megtettünk már, Biskupinban meg ott volt ez az egész régészeti felfordulás. Valami történelem előtti telep, egy falu a Piast-kor első időszakából. Kunyhók, hidak, védművek…

[Kas] Tehát el akart menni, de te és Blicki nem hagytátok magatokat rábeszélni.

[Werner] Semmi pénzért. Ám megígértem neki, hogy egyszer elmegyünk.

[Kas] Csakhogy sosem jutottatok el oda.

[Werner] Nem bizony.

Bólogattam, majd gépies mozdulattal a proseccos pohárért nyúltam. Aztán elszomorodtam arra a gondolatra, hogy mennyire természetessé vált számomra az ivás. Mikor voltam józan utoljára? Semmi értelme ezen elgondolkozni. Most nem. Minden segítségre szükségem volt. Legalább addig, amíg kiszabadulok ebből a pokolból.

[Kas] Most már tudod, hová kell menned az utolsó felvételért?

[Werner] Igen.

[Kas] Messze vagy?

[Werner] Nem tudom.

Gyorsan megnyitottam a Google Térképet, és beírtam az útvonalat. Ha lenne egy autója és egy kicsit belehúzna, másfél órán belül odaérne. Biskupin légvonalban nem egész száz kilométer. Vonattal már nehezebben számítható ki a menetidő.

[Werner] Ha odaérek, minden kérdésemre választ kapok.

[Kas] Biztos vagy ebben?

[Werner] Abszolút biztos. Megígérte.

Bólintottam, mintha csak látna.

[Werner] Akkor fogom majd a segítségedet kérni.

[Kas] Ó.

[Werner] Ezt hogy értsem?

[Kas] Most értettem meg, miért mondtál el nekem mindent. Annyi önzetlenség sem volt benned, mint egy krokodilban.

[Werner] Hmm…

[Kas] Most te kezdesz titokzatoskodni?

[Werner] Elhiheted nekem, hogy nevetek közben.

[Kas] Akkor semmi akadálya annak, hogy szmájlival jelezd, ahelyett, hogy leírnád.

[Werner] Hát, nem is tudom. Ez nekem itt valahogy nem OK. Ez a fekete képernyő meg a villogó kurzor; olyan érzésem van, mintha egy programmal beszélgetnék. Vagy egy szkript nélküli BitchX-ben.

[Kas] Nem tudom, miről beszélsz.

[Werner] Mindegy. Térjünk vissza ahhoz, hogy a múltkor egy cserében egyeztünk meg.

[Kas] Igen, így volt.

Úgy véltem, legfőbb ideje a lényegre térni. Ha azt akarom, hogy Damian segítsen, cselekednem kell.

[Werner] Így nem beszélhetünk önzetlenségről. Valamit valamiért.

[Kas] Csak ne szemet szemért.

[Werner] Igen, csak azt ne.

[Kas] Akkor lássunk hozzá, Wern. Van a környéken valami bank? [Werner] Itt? Viccelsz?

Gyorsan ellenőriztem, van-e ott bármilyen bankfiók. Kiderült, hogy csak egy fiók van arrafelé, ami nem igazán jó nekem.

[Kas] Akkor utazz Jarocinba. Ott több bank közül is választhatsz. Nyitsz egy fiókot, majd elküldöd az összes adatot.

[Werner] Milyen adatokat?

[Kas] Természetesen az átutaláshoz szükséges adatokat.

Nem válaszolt. Arra gondoltam, hogy mindenre számított, csak arra nem, hogy pénzt kap tőlem. Nekem egy ilyen

összeg semmi. Sokkal nagyobb költségeim voltak ennél, teljesen más okból.

[Kas] Csinálunk néhány átutalást. Az egyikből veszel magadnak egy használt autót, majd miután megszerezted az utolsó felvételt, elutazol hozzám, a tengerpartra.

[Werner] Érted?

[Kas] Értem és a fiamért.

Ismét kis szünet. Azután Damian kért még pár dolgot. Meg is adtam neki.

13

A számlanyitás nem tartott sokáig, bár valószínűleg egyelőre nem sok haszna lesz, mivel a bankkártyára vámom kell. Kasandra szerint viszont az üldözőim megtévesztése miatt fontos, hogy még itt, Jarocinban megnyissam. De üldöztek egyáltalán? Feltételeztem, hogy igen. Ha nem a rendőrség, akkor azok az emberek, akikről – úgy véltem – Ewa többet fog mondani a következő felvételen.

Egy szó, mint száz, úgy tettem, ahogyan Kas javasolta, azután pedig Biskupinba mentem. Tudtam, hogy a következő pókmintás pendrive a múzeumban vár rám, de fogalmam sem volt, hogy hová rejtette. Olyan helyet kellett választania, amire könnyen rájövök. A gond az volt, hogy mivel sosem jutottunk el ide, nem rémlett, hogy leginkább mi érdekelhette őt.

Beléptem a Régészeti Múzeumba, és körülnéztem. A távolban egy csoport hangos fiatalt láttam idegenvezetővel, jobb oldalt pedig egy tenyérnyi, fűvel borított föld volt, amelybe egy sokatmondó táblát szúrtak: „Mocsár”. Talán itt kellene kezdeni. Ez jó párhuzam a helyzetemmel.

Tovább indultam a deszkákkal kirakott ösvényen. Bóklásztam egy ideig a múzeumban, és olyan dolog után kutattam, amiről valami eszembe juthatott. Meglátogattam a Piast-kor elejéről származó falut, mert emlékeztem, hogy a legjobban ez a korszak érdekli Ewát. Azután bementem a múzeumi kiállításnak helyet adó pavilonba. Ha eljutunk ide, ezen a ponton már szenvedtem volna. Nem voltam egy múzeumlátogató típus. Tulajdonképpen csak az állati

csontvázak keltették fel az érdeklődésemet – az edények, a díszek és a szerszámok a legkevésbé sem tudtak lekötni. Már-már elvesztettem a reményt, amikor megláttam egy teremőrt. Úgy gondoltam, nem árt, ha kérdezősködöm egy kicsit.

A teremőr kissé meglepődött, amikor feltettem neki a kérdést.

– Ha jól értem, ön valami… pókokkal kapcsolatos dolgot keres?

– Aha – erősítettem meg. – Még ha lazán is kapcsolódik.

– De milyen értelemben?

– Nem tudom.

Úgy nézett rám, mint egy hülyére. Nem is alaptalanul.

– Lehet az egy pókháló is, vagy… – szóltam és körülnéztem. – Nincs itt semmi ilyesmi?

– Mármint pókokkal kapcsolatos dolog?

– Igen, de ezt már az előbb is kérdezte.

– Hát igen, csak…

– Hagyjuk – szakítottam félbe és legyintettem.

Továbbhaladtam a többi kiállítási tárgy irányába, bár úgy gondoltam, hogy a lausitzi kultúra településének makettje nem lesz igazán hasznomra. Egy idő után észrevettem, hogy a teremőr engem figyel. A tekintetében volt valami más is azon túl, hogy találkozott egy kreténnel.

– De miért kérdezi? – fogott bele, mellém lépve.

– Mert valaki hagyott itt nekem valamit.

– Egy pókháló mintázatú pendrive-ot?

Idegesen megrezzentem. Tehát ezen a helyen hagyta Ewa a pendrive-ot. Kellemetlenül borsódzott a hátam, amikor tudatosult bennem, hogy valaki rátalált, és elvitte.

Hosszan fürkésztem a tekintetét.

– Igen, egy pendrive-ról van szó. Megtalálták?

Bólintott, majd az egyik makettre mutatott. Ebből a távolságból nem tudtam elolvasni a tábláján látható feliratot,

de valószínűleg nem mondana semmit. Ewa valamiért ehhez a maketthez szeretett volna elvezetni.

– Ezt az egyik időszaki kiállításon találtuk, amely azt a címet viseli, hogy…

– Nem kellenek a részletek – szakítottam félbe. Úgy tűnik, Ewa túlságosan is megbízott a memóriámban. Még azt sem tudtam, melyik téma érdekli őt a legjobban. Valószínűleg beszélt róla valamikor, de nem figyeltem rá eléggé.

– Megvan a pendrive? – szegeztem neki a kérdést.

– Igen, a pénztárnál. Azt hittük, valaki elvesztette és…

– Köszönöm – szakítottam félbe, majd elfordultam, és a kijárat felé vettem az irányt. Éreztem, hogy a teremőr zavartan néz, de nem gondoltam, hogy valami egészen más oka van a zavarodottságának.

– Valaki már kereste – szólalt meg.

Dermedten álltam meg.

– Hogy, mi?

– Egy harminc körüli fickó. Sovány, magas és…

– Volt sebhelye?

A srác a homlokát ráncolva bólogatott.

– A bal szeme alatt – mondta.

Ledöbbentem, mint aki egy elhagyatott város sötét utcáján hirtelen észreveszi, hogy nincs egyedül.

– Mikor járt itt? – kérdeztem.

– Ma reggel.

Körülnéztem, mintha még lenne esély rá, hogy valahol meglátom.

– Ugyanazt a kérdést tette fel, mint maga, de amikor megmondtam neki, hogy a pókhálós pendrive még mindig a pénztárnál van, egyszerűen elsétált.

Idegesen pislogtam.

– Nem, várjunk csak – tette hozzá. – Azt is kérdezte az illető, hogy érdeklődött-e még valaki a pendrive felöl.

Megvakartam a fejemet, és elgondolkodtam. Talán nincs

miért aggódnom, mert a sebhelyes csak azért járt itt, hogy ellenőrizze, minden Ewa tervei szerint halad-e.

Legalábbis ebben reménykedtem.

Megköszöntem az infót, majd gyors léptekkel a pénztár felé vettem az irányt. A pendrive-ot gond nélkül átvettem, és elnézést kértem a pénztáros hölgyektől a kellemetlenség miatt.

– Hol találok a közelben szállodát? – kérdeztem.

– Szálloda, szálloda… – gondolkozott el az egyikük.

– Bármilyen szállás megteszi.

– Ja. Akkor a legközelebbi egy szálló lesz. De azt hiszem, ott csak csoportoknak adnak ki szobát.

– Vannak egyágyas szobáik is – jegyezte meg a kolléganője.

– Akkor ott megpróbálhatja.

Újra megköszöntem, majd kiléptem a múzeumból, zsebemben a pendrive-val. Ez volt a megoldókulcs minden kínzó kérdésemre. Már csak csatlakoztatni kell az eszközt a laptopba, és meghallgatni Ewa üzenetét. Legszívesebben még ott, a múzeum tövében megtettem volna, de az öreg Asus leharcolt akkumulátora csak rövidke ideig bírta.

Bő negyedóra alatt értem a szállóhoz. Egy éjszaka reggelivel csak egy ötvenesbe került, de Kasandra segítsége miatt ez most nem okozott gondot. Nem tudtam, hogy az általa előadott történetből mennyi igaz, de eddig azt hittem, hogy ő irányítja a Reimann házaspár életét. Ezek szerint azonban nem így volt. Akárhogy is, ha azt akarom, hogy segítsen, előbb segítenem neki kell. Persze miután kiderítem, hogy hol találom a menyasszonyomat.

Bezárkóztam a szobámba, felhajtottam a laptopot, és leültem az ágyra. A rendszer végre felállt, és a wifi is gond nélkül működött. Felsóhajtottam. Szükségem volt a netre, mert este Kasandrával kell egyeztetni a részleteket.

Mielőtt bezártam a böngészőt, észrevettem, hogy frissült

az NSI távirati iroda kezdőlapja. Összevontam a szemöldököm, mert a legfrissebb hírekben a szülővárosom nevét láttam. A cikk nem a főhasábban jelent meg, hanem az egyik oldalsóban, ahol a helyi híreket közölték. A címe így hangzott: „Új tények az opolei gyilkosság ügyében”.

A képernyőre néztem, aztán a pendrive-ra, és automatikusan a linkre klikkeltem. Blitzről esett szó. Az NSI jelentése szerint azonosították a személyt, aki összefüggésbe hozható a gyilkosság elkövetésével. A nyomozók feltételezése szerint a gyanúsított már elhagyta a várost. A cikk alatt közölték az illető fényképét is.

Én voltam rajta.

Minden lényeges adatot közzétettek, részletes személyleírást adtak, és kiemelték, hogy gyilkosságért keresnek. Hitetlenkedve néztem a monitorra. Valamiért azt gondoltam, hogy nem mennek ilyen messzire. Kiszáradt a torkom, amikor megértettem, hogy mennyire elszánt ellenfelekről van szó. Ez ugyanakkor arra utalt, hogy egyre közeledek az ügy megoldásához.

A pendrive-ra néztem, és elsápadtam a félelemtől. Nem azért, mert hajtóvadászat indult ellenem, vagy mert börtön fenyeget. Attól féltem, hogy nem tudom meg, mi történt a menyasszonyommal. Mert minden percben elkaphatnak a rendőrök. Már sokan láttak, bár szerencsére különböző helyeken. Ewa tudatosan gondoskodott arról, hogy az egyik városból a másikba küldözgessen.

Csak a múzeumi alkalmazottak okozhattak problémát. A teremőr a kiállítási pavilonban talán nem nézett meg alaposan, de a két pénztárosnő biztosan emlékezni fog rám.

A közvetlen veszély megbénított, mintha a nyomozók már a folyosón várnának rám. A szívem a torkomban dobogott, a kezem remegni kezdett. Kellett egy kis idő, mire végre lenyugodtam. Aztán átgondoltam, mit kellene tennem. Szerettem volna meghallgatni a felvételt. Semmi mást nem

akartam jobban. Vagy bölcsebb lenne minél hamarabb eltűnni, amíg még megtehetem?

Ez lenne a legjobb.

De az életemet már rég nem a bölcs döntések irányították. Bedugtam hát a pókhálós pendrive-ot az USB-portba, és az ágy végének támasztottam a hátamat. Az ölemben fekvő laptopra tapadt a tekintetem, és a fájlhoz navigáltam a kurzort.

A fájlnév ez volt: „Fagyi kánikulában". Duplán rákattintottam, és arra gondoltam, hogy ez az ártatlan cím hogyan lehet ennyire nyugtalanító.

Mély lélegzetet vettem, kihúztam magam. Készen álltam arra, hogy megismerjem azt a történetet, amely már tíz éve várt rám.

Ewa történetét.

Fagyi kánikulában

A nap, amikor végül engedtem a rábeszélésnek, és vallomást tettem Kajmán ellen, a legrosszabbak közé tartozott. Óriási hibát követtem el. Mentségemre csak annyit tudok felhozni, hogy abban a hitben tettem, hogy ezzel teljesítem be apám akaratát.

Nem, Tigrisem, ez sem teljesen így van.

De szeretném ezt hinni. A dolog lényege valami egészen más volt. A bosszú. Bosszút akartam állni a szüleimért, és ennek egyetlen módja volt: átadni minden anyagot a rendőrségnek, és beülni a tanúk padjába.

Belementem, és elkezdtem kitálalni, még mielőtt felfogtam volna, milyen szerteágazó ügyről van szó. Mert minden újabb bizonyítékkal tovább bővült Kajmán felderített hálózata. De ez sem volt elég. A banda egy részét a nyomozók sohasem tudták azonosítani, hiszen az iratok sokszor túl zavarosak voltak. Őket nem csukták le. A Kajmán elleni bosszúm terve

ekkor kezdett egyre bonyolultabbá válni, sőt, visszaütni.

Te is tudod, milyen édes a bosszú, ugye? Hát persze, hogy tudod. Nem kell ehhez Mario Puzo-t olvasni vagy a Keresztapát nézni. Kezdetben enyhülést hoz, szinte eufórikus a hangulat, aztán viszont jön a hidegzuhany.

Az eljárás során a bíróság különösen védett tanú státuszba helyezett. Mindenki tudta, hogy ha az adataim kiszivárognak, annak fájdalmas következményei lesznek. Nem csak rám, hanem rád nézve is. Sőt, ha Kajmán emberei téged találnának meg, az még jobban fájt volna. De gondoskodtam arról, hogy soha senki ne találjon rád. Pedig nagy erőkkel keresték a téglát. Minél jobban elhúzódott az eljárás és minél több embert vettek őrizetbe, annál elszántabban nyomoztak a titokzatos tanú után, aki miatt az egész bandát felszámolják.

Ez még abban az időben történt, amikor a rendőrség nem garantálta a védett tanú biztonságát. Csak később, 2015-ben lépett életbe a törvény, amely szerint a védett tanú a nap huszonnégy órájában számíthat rendőri védelemre. Az állam felajánlja a lakhelyváltoztatás lehetőségét, sőt, anyagi támogatást nyújt a megélhetéshez. Nem aranyélet, de egyre többen élnek ezzel az eshetőséggel.

Nekem az ügy elején erre még nem volt lehetőségem, így sejthető volt, hogy Kajmán emberei előbb-utóbb elkapnak. Kiderítették, hogy a koronatanú nem a köreikből származik, úgyhogy elkezdték ellenőrizni a külső embereket. Végül a nyomomra bukkantak. Ez már a per vége felé volt, amiről semmit sem tudtál, és ami árnyékot vetett az egész közös életünkre.

Amikor megtaláltak, nem húzták az időt.

Azok a férfiak a Highlander-ben Alsó-Sziléziából jöttek. Kajmán így látta jónak. Először jártak Opolében, és sosem tértek oda vissza.

Ha tudták volna, mennyit tudok, kétszer is meggondolják, megtámadjanak-e minket ott, a Vagányok Páholya előtt. De

fogalmuk sem volt erről. Azzal sem voltak tisztában, hogy kizárólag tőlem függ a per sikere. Csak feltételezték, hogy köptem valamit, és rám akartak ijeszteni. Megmutatják, ki itt a főnök.

Mi lehetne nagyobb megaláztatás egy nő számára, mint megerőszakolni őt a vőlegénye előtt?

Ezt csak figyelmeztetésnek szánták, de jóval több lett belőle. Átértelmezte az életünket, mindkettőnket megváltoztatott. Még ennyi év után is kísértenek a folyó partján történtek, hiába igyekszem elnyomni őket. Sokféle gyógyszert kipróbáltam, de csak azok hatottak, amiket nem lehet kapni receptre. Mint a menekülés az égő házból a fagyos vízbe. Tudom, hogy képtelen leszek kimászni belőle, de egy kicsit segít.

Úgy éreztem, vég nélkül erőszakolnak. Az elején elképzelhetetlen volt a fájdalom, de nem a testem szenvedett legjobban. Többről volt szó. Rólam. Az egész lényemet tönkretették egy szempillantás alatt.

Nem akarok erről beszélni, neked pedig nem kellene hallgatnod. Nincsenek kételyeim afelől, hogy az utóbbi évtizedben ezerszer átgondoltad mindezt. Elvégre ott voltál. Láttad, mi történik. Azt, aki akkor voltál, az első pillanatban elpusztították.

Láttam, ahogy harcoltál értem, és minden erőddel meg akartad őket állítani. Nem is tudom, melyik fájt jobban: az, amit velem tesznek, vagy az, hogy nem tudsz segíteni nekem.

Egyik pillanatban elvesztetted az eszméletedet. Bizonyos értelemben én is. Bár a szemem nyitva volt, és az éjszakai eget bámultam, már nem voltam a saját testemben. Úgy vertek, mint egy üres bábot, miközben a mellemet és a fenekemet markolászták, aztán fojtogattak. A végén már semmi sem jutott el hozzám a világból.

Úgy éreztem, már nem vagyok más, csak egy hulla.

Miután végeztek, megfenyegettek. Ismét elkapnak, ha

tovább köpök Kajmánról. Valamit még hozzátettek, de arra már képtelen voltam odafigyelni.

Ekkor kezdett megfogalmazódni bennem a bosszú. Akkor még nem tudatosult, de ennyi idő távlatából már tudom, hogy ott döntöttem el. Lecsukatom őket.

Fogalmam sincs, mennyi idő telt el, amíg végre felhúztam a nadrágomat, és odakúsztam hozzád. Fel akartalak kelteni, de nem tértél magadhoz. Megnéztem a pulzusodat, és fellélegeztem. Azután a kezembe vettem a telefonomat, és hívtam a mentőket, de elbizonytalanodtam. Abban a pillanatban rájöttem, hogy ha ezt teszem, a dolgok a jól ismert forgatókönyv szerint fognak alakulni. Elfogják és elítélik az erőszakolókat, nekünk pedig életünk végéig azzal az érzéssel kell élnünk, hogy bármelyik pillanatban újra megtámadhatnak. Ezt nem engedhettem. Nem szolgáltál rá.

A mentők helyett az ügyemet jól ismerő nyomozót hívtam. Amikor elmondtam, mi történt, azonnal oda akarták küldeni a környék összes rendőrét. Még időben leállítottam, sőt, meggyőztem, hogy ki kell használni az alkalmat. Tökéletes lehetőség egy merőben új történet számára, amivel egyszer s mindenkorra lezárhatjuk az ügyet.

Elhatároztam, hogy lelépek. A rendőrség segítségével új életet kezdek, új személyazonosságot veszek fel, és megrendezem az eltűnésemet. Csak így lehetett elérni, hogy Kajmán emberei békén hagyjanak. Engem és téged. Nem akartam tíz évig bujkálni, legfeljebb egy évre gondoltam. Tudtam, hogy hatalmas fájdalmat fogok neked okozni, de nem volt más kiút.

Illetve, egy másik okom is volt erre, Tigrisem. Valami, amit hosszú ideig nem tudtam bevallani magamnak. A szégyen erre túl enyhe kifejezés. Az örökös megalázottság és beszennyezettség érzése kísértett… Nagyon nehéz szavakat találnom arra, hogyan éreztem magamat. Legszívesebben lefejteném a testemet a lelkemről, és új életet kezdenék egy

teljesen más testben. Undorodtam magamtól, gyűlöltem a saját tükörképemet.

De tudtam, hogy ez el fog múlni, vagy legalábbis elviselhetőbbé válik. Eleinte még a gondolatát sem voltam képes elviselni, hogy rám nézel. Képtelenség elmagyarázni mindezt egy olyannak, aki nem élt át hasonlót. Soha, senkinek nem szabadna ezt megtapasztalni.

Úgy gondoltam, hogy néhány hónap különélés megmenti majd a kapcsolatunkat. Aztán találkozunk, és elkezdjük újjáépíteni a közös életünket. Meggyőződésem volt, hogy ez a jó út. Biztonságot teremteni és bosszút állni. Már nemcsak a szüleim miatt, de saját magam miatt is.

Bűnhődniük kell ezeknek az embereknek.

Előadtam a tervemet a nyomozónak. Nem hívott mentőt, se erősítést, mert jól tudta, mi a tét. Azzal, hogy Kajmánt és az embereit börtönbe küldjük, nem csak az egész bűnszervezetet számoljuk fel, hanem megmentjük sokak életét.

De csak ezután kezdődött az igazán nehéz szakasz.

Hogy miért nem tértem vissza pár hónap után?

Ha utánanéztél, biztosan tudod, hogy Kajmánt elítélték. Épp a közeli börtönben tölti a büntetését, az embereivel együtt. De sajnos nem az összessel.

A rendőrség új életet készített elő számomra, mintha koronatanú volnék. Nem tudom, hogyan sikerült ezt elintézni, de az egész ügyről csak néhány ember tudott. Gondolom, a minisztérium szívesen belement, mivel a pozitív médiamegjelenés volt a tét. És meg is kapták a jó sajtót. Kajmán bandájának szétverése komoly visszhangot váltott ki az egész országban, az új személyazonosság készítése pedig nem került sokba.

Mégsem sült el olyan jól, mint ahogy azt reméltük. Látnunk kellett volna, hogy vannak emberei a rendőrségen belül is. Erről azonban csak akkor győződhettünk meg,

amikor elkezdődtek a letartóztatások. Valaki súgott nekik, így még időben külföldre menekültek. Egy részüket mind a mai napig nem sikerült felkutatni. Soha sem derült ki, ki volt az informátoruk, egy azonban biztos: ha megtudja, hogy mi a szerepem az ügyben, nem fog tágítani. Mindent megtesz majd, hogy kézre kerítsen.

Az ideiglenesnek szánt tervemből így lett végleges. Nekem pedig meg kellett maradnom annak, aki mindörökre eltűnt.

Egy pillanatra megállítottam a felvételt, és kibámultam az ablakon. Eszembe jutott az a rendőr, aki segített elmenekülni. Aki azt mondta, hogy senkiben ne bízzak. Ő lenne Kajmán téglája? Nem, annak semmi értelme. A hallottak alapján át kellett értékelnem az opolei rendőrökhöz fűződő viszonyomat.

Minden jel szerint egy oldalon álltunk. J. Falkow tehát velem volt, és így akart nekem segíteni.

De akkor miért köröznek?

Megráztam a fejemet, hisz a válaszok ott voltak a felvétel hátralevő részében. Már nem volt sok vissza a felvételből, ami azért volt furcsa, mert még rengeteg dolgot nem tudtam.

Vagy személyesen szeretné elmondani? Lehet, hogy a felvétel hátralévő része olyan utasításokat tartalmaz, amelyek elvezetnek hozzá? Feltételeztem, hogy igen. Ez a gondolat legalább annyira biztató volt, mint amennyire rémisztő.

Tulajdonképpen kivel fogok találkozni? A menyasszonyommal, akit jól ismertem, vagy azzal a nővel, akivé az eltelt tíz év alatt változott? Egyáltalán, ismertem őt valaha igazán?

Túl sok volt a kérdés, és a válaszok csak egy karnyújtásnyira vártak rám. De bármelyik pillanatban jöhetett valaki.

Az ajtóra néztem, és azon gondolkodtam, mennyi időm

maradt. Ha azt vesszük, hogy Blitz meggyilkolásának híre nem túlzottan villanyozta fel a helyi közvéleményt, talán jut némi időm arra, hogy meghallgassam a felvétel végét.

A „Play”-re kattintottam.

A Vajdaságban húztam meg magam, bár én inkább a hegyeket választottam volna. Tudod, ez közelebb állt a lelkemhez. De a cél éppen az volt, hogy ne találjanak meg.

Nem is sikerült soha, senkinek.

Azt kérdezed, miért hallgatod most ezt a felvételt? Mi az oka annak, hogy ez az egész gépezet beindult?

Én határoztam így. Ha találkozunk, elmagyarázom a miérteket. Most elég annyit tudnod, hogy nem ok nélkül tűntem fel a koncerten. Jól tudtam, hogy Blitzer nem hagyja ki a kedvenc zenekarát. Bár sosem rajongtam túlságosan a Foo Fighters-ért, ez a banda változtatta meg az életemet.

Azzal, hogy megjelentem a koncerten, minden mozgásba lendült. Azt hittem, én irányítom a szálakat, de nem így volt. Pedig mindent megtettem, hogy Kajmán emberei ne tudják meg, mi történik. Ezen a ponton már sejtheted, hogy komplikációk léptek fel. A többit személyesen mondom el.

Készen állsz, Tigrisem? Ha igen, akkor várni fogok rád. Azon a helyen, amit csak te ismerhetsz. És abban az időpontban, amiről csak te tudhatsz.

Vártam a folytatást, mert fogalmam sem volt, hogy mire gondolhatott Ewa. Aggódva néztem a csúszkát, amely szerint a felvételből már csak három másodperc van hátra.

– Még, még – mondtam. – Mondj még valamit.

Számomra megállt az idő.

Újabb másodperc telt el.

– Gyerünk – könyörögtem.

A felvétel véget ért. Nem volt tovább. Dermedten ültem. Úgy éreztem, mintha Ewa arcon csapott volna. Azon a helyen, amit csak én ismerek? Abban az időpontban, amiről csak én

tudok? Mit jelentsen ez? Mindez semmit sem mondott. Abszolút semmit. Ráadásul túl általános volt. Nehezen hittem, hogy bármi is eszembe fog jutni. Béna mozdulatlanságban lázasan agyaltam. Mi kerülte el a figyelmem? Végül megráztam a fejemet, és arra jutottam, hogy legjobb lesz, ha ismét meghallgatom a felvételt. Már nem törődtem azzal, hogy sürget az idő, és minél előbb el kell hagynom a környéket.

Meg akartam nyitni a fájlt, de miután rákattintottam, a pendrive tartalmát megjelenítő ablak bezárult. Elkáromkodtam magam. Tudtam, hogy ez nem lehet véletlen. Ewa tett róla, hogy a fájlt csak egyszer lehessen olvasni.

Félretoltam a laptopot és felálltam az ágyról. Körözni kezdtem a szűk szobában, és a megoldást kerestem. De semmi sem jutott az eszembe. Megálltam az ablaknál és a távolba meredtem, hogy egy pillanatra kikapcsoljak. A legjobb ötletek akkor jönnek, ha az ember nem kényszeríti az agyát gondolkodásra. Ehhez azonban megfelelő körülményekre lenne szükség. És nyugalomra.

Ám esélyem sem volt erre, mert az épület előtt megláttam két rendőrt, akik az étterem egyik felszolgálójával beszélgettek. A pincér egyenesen az ablakomra mutatott.

14

Volt pénzem, de nem volt senki, akire rábízhattam volna a menekülési alapomat. Így neveztem el a félretett pénzemet, bár valójában egy jóval nemesebb célt szolgált. Minden átutalt pénzt arra szántam, hogy méltó életet élhessünk Wojtekkel az elkövetkező években. Távol Roberttól. Távol attól a horrortól, amelyet egyelőre csak nekem kellett elviselnem, de idővel elérhette a fiamat is.

Ezt nem engedhettem meg.

Tudtam, hogy Wernerben megbízhatok, így a frissen nyitott bankszámlájára utaltam az alapot. Mert bíztam benne. Nem azért, mert makulátlan embernek hittem, aki sosem herdálna el egy fillért sem. Számoltam azzal, hogy ha a helyzet rákényszeríti, nem habozik felhasználni a pénzemet. Most viszont legalább annyira rászorult a segítségemre, mint én az övére.

Azon gondolkodtam, hogyan boldogul az új nyomok felkutatásával. A nap folyamán többször küldtem aktivációs sms-t neki, de egyszer sem jelentkezett be a RIC-en. Késő délutánra már nyugtalanított az eltűnése, ezért folyamatosan figyeltem az aktuális híreket. Tudtam, hogy körözést adtak ki ellene, mégis kételkedtem abban, hogy a rendőrség ilyen gyorsan a nyomára bukkanhatott. Főleg a déli országrészben keresték, ő pedig valahol északon járt. Elvileg biztonságban volt, legalábbis egyelőre.

A bankszámla, amit az autóvásárlásra szántam, már aktív volt, de egyik bankfiókban sem vett fel belőle pénzt senki. Kora este már komolyan aggódtam. Rádöbbentem, mennyire

kevés kell ahhoz, hogy az egész terv kártyavárként omoljon össze. Egyetlen embertől függött minden.

Közvetlenül Robert érkezése előtt értesítőt kértem a RIC-től, majd lementem a földszintre. A rendszer figyelmeztetést küld, ha valaki megkísérel bejelentkezni. Aktivációs kód nélkül sikertelen a próba. De ez nem számított, csak az, hogy tudjam: Damian megpróbált bejelentkezni.

Míg a férjemre vártam, beraktam az edényeket a mosogatógépbe, és rendbe raktam a konyhát. Robert nem akart rendetlenséget látni, amikor hazajön. Ritkán fordult elő, hogy ilyen sokáig marad a „munkában", de időnként nem volt más választása. Olykor kénytelen volt feltölteni az árukészletet. Az áruét, ami a magas életszínvonalunkat biztosította, és aminek a menekülési alapomat is köszönhettem.

Ha a legális pénzforrásainkat használtam volna, Robert azonnal kiszúrja. De mivel a pénz az alvilágból származott, nyugodt lehettem. Pár napba is beletelhet, mire a férjem észreveszi, hogy hiányzik a mocskos pénzéből.

A pénz a szürkület révén került a bankszámlára.

Bár nem védette le az elnevezést, a helyi dílerek tudták, kinek van kizárólagos jogosultsága a drog forgalmazására.

Szürkület. Nem hangzik veszélyesnek, sőt, inkább kissé gyerekes. Robert pontosan így akarta.

A drogot az Egyesült Államokban kicsit másként hívják: Grey death. Szürke halál. Nem jártam nagyon utána a témának. Még azt sem tudtam, hogy Robert mással is kereskedett-e, vagy csak ezzel. Valószínűleg nem ez volt az egyetlen.

A szürkületnek nincs állandó összetétele. Ez attól függ, hogy az ügyfél mennyit hajlandó fizetni. Az alapváltozat fentanilt és karfentanilt tartalmaz, amibe heroint kevernek. A hatása többszöröse annak, amit a puszta heroin képes nyújtani, de az előállítási költségei jóval alacsonyabbak.

Az USA-ban már tarolt a szürke halál. Az orvosok riadót fújtak, mert egyre több függő került túladagolással a kórházba. Nem lepett meg a jelenség, hiszen a karfentanilt elefántok altatásához használják. Ráadásul az új szériákhoz szívesen kevernek bármit, ami kéznél van. Csak az számít, hogy a szürkület jól nézzen ki, és az ügyfél felismerje, mit vásárol.

A hatásával nem törődött senki. Robert sem. Neki egyedül az számított, hogy a dílerei pontosan elszámoljanak neki.

Befolyásos embernek számított a környéken. Éveken át építette nyilvános imidzsét és a pénzmosó cégeit. A gépezet olajozottan működött. Legtöbb pénz az ingatlanüzletben volt, de természetesen ez sem a törvényességről szólt. Az ötlet igen egyszerű: alacsony kamatra kölcsönt folyósított, jelzálog ellenében. Olyan ügyfeleket szemeltek ki, akikről tudták, hogy képtelenek teljesíteni a vállalt kötelezettségeket. Az így bedőlt hitelek ingatlanfedezetét fillérekért szerezték meg, majd többszörös áron eladták.

Robert számtalan ilyen kirakatcéggel rendelkezett, ezek egyike volt a Reimann Investigations. Nagy bevételt nem termeltek, de a szürke halál eladásából származó pénzt tisztára mosták.

Kényelmetlenül éreztem magam, hogy ebből a pénzből kezdek Wojtekkel új életet, de nem volt más választásom. A kocka el volt vetve. A pénz a Damian által megnyitott számlákra került, és csak azt kellett elérnem, hogy visszakerüljön hozzám.

Utána menekülhetek. Sokszor átgondoltam az egészet, hogy végig tudjam csinálni, hogy átvészeljem valahogy az estét.

Mikor Robert hazajött, már láttam, hogy baj lesz.

Főleg azért, mert a fiunk nem jött vele haza.

Robert benézett a konyhába és egy apró mosolyt küldött. Visszamosolyogtam, majd odaléptem hozzá és megcsókoltam.

– Wojtek hol van? – kérdeztem.

– A barátjánál alszik.

Kérdőn felhúztam a szemöldököm, és igyekeztem nem mutatni a fenntartásaimat.

– Erről semmit sem tudtam.

– Az iskolában találták ki.

– Legalább…

– Mi? – hördült fel. – Felhívhattalak volna és kikérhettem volna a véleményedet? Ez olyan nagy ügy? Megkérdezett, amikor felvettem az iskolánál, én meg beleegyeztem. Nem kell mindig, mindent megkonzultálnom veled, ugye?

Szóra nyitottam a számat, de nem hagyott szóhoz jutni.

– Csak egy éjszaka a barátjánál – tette hozzá. – Mi bajod van?

– Semmi.

Pedig úgy nézel rám, mintha az anyádat öltem volna meg.

– Én csak…

– Te csak mi? – sziszegte, miközben közelebb lépett.

Még a zakóját sem vette le. Alig tette le a táskáját, máris meg akart ütni. Már tudtam, hogy ez az éjszaka minden eddiginél szörnyűbb lesz.

Néhány órával korábban még úgy tűnt, karnyújtásnyira vagyok attól, hogy megmeneküljek. Werner Ewa nyomára akadt, én pedig biztonságba helyeztem a pénzt. Már csak annyi kellett, hogy eljöjjön értem, és eltűnünk innen. Nem hagytam volna nyomot magam után. Robert sosem talált volna Wernerre. Számára csak egy névtelen senki, akihez nincs közöm. Sohasem jött volna rá, hogy Werner segített nekem, így nem tudott volna rákényszeríteni arra, hogy visszajöjjek.

Ehelyett Damian nyomtalanul eltűnt, rám pedig olyan megpróbáltatások vártak, amik…

Kínzás várt rám. Ezt be kellett vallanom magamnak. Olyan kínzás, amelybe akár bele is halhatok. A férjem

szemében láttam, ahogyan rám nézett. Dühös volt, sértődött, és tudtam, hogy az összes dühét rajtam tölti majd ki.

– Mi a fasz bajod van ezzel? – tette fel a kérdést. – Egyedül már nem is dönthetek arról, hogy a fiam otthon alszik-e vagy sem?

– Csak arról van szó, hogy…

– Miről? – vágott közbe és megragadta a karomat.

Úgy tettem, mintha észre sem vettem volna. Ha a kezére nézek vagy feljajdulok, tovább provokálom. Alaptalan sértődésnek venné.

– Nem vitt magával pizsamát – mondtam halkan.

Szánalmasnak éreztem magamat. Pedig, ha valamikor, hát aznap este alapos okom volt rá, hogy jól viselkedjek. A lehető legjobb állapotban kellett átvészelnem az éjszakát, hogy készen álljak Werner érkezésére.

– Fogkefét se vitt…

– A kurva életbe is – szakított félbe Robert, és elengedett. Széttárta a kezét. – Ezt egész egyszerűen nem hiszem el. Nem alhat egyszer egy kibaszott alsógatyában? És akkor mi van, ha nem mos fogat? Hallod te, mit beszélsz?

Nem hagyott időt semmiféle reakcióra, pofon vágott. Aztán úgy nézett a tenyerére, mintha valaki más keze volna. Összezavarodott, hátralépett. Szerintem maga is meglepődött azon, milyen hamar belekezdett. De nem ez volt az ok. Az üvegfalú teraszajtóra nézett, amiből megértettem, hogy kizárólag azért aggódott, nehogy valamelyik alkalmazott meglásson minket.

De kint nem volt senki, és ha valaki észrevette volna, az is gyorsan odébbáll. Ez a szokás a házunkban.

Mindenki tudta, mi folyik itt, ennek ellenére egyetlen alkalmazottunk sem védett meg. Nem is csodálkoztam ezen. Nagyon jól tudták, hogy kinek dolgoznak. Ráadásul egy részük illegális munkavállaló volt, akiknek nem volt más választásuk. Nem haragudtam rájuk, amiért szemet hunynak

a dolog felett. Olyan ismerőseink pedig nem voltak, akik értesítették volna a rendőrséget. Csak azokkal álltunk kapcsolatban, akik együtt dolgoztak a férjemmel. Ők pedig tudtak titkot tartani.

Senki sem segíthetett nekem. Senki, Werneren kívül.

Robert levetette a zakóját, majd leült az asztalhoz. Hallgatott egy pillanatig, én pedig ezúttal is abban reménykedtem, hogy ezzel befejezte. De amikor rám emelte tekintetét, tudtam hogy tévedek.

– Néha azon gondolkodom, hogy bírom ki veled – vetette oda. Hallgattam.

– Nem elég, hogy egész nap kurvára széthajtom magamat, mikor hazajövök…

Nem folytatta. A fejét csóválta, aztán felsóhajtott. Nem tudtam, kinek szól ez a színjáték: nekem vagy magának. Valahányszor előadta, úgy tűnt, mintha valami átkattanna az agyában.

– Neked támogatnod kell engem.

– Támogatlak.

– Egy szart támogatsz. Ahelyett, hogy támogatnál és levennéd a vállamról ezt a kibaszott terhet, úgy viselkedsz, mintha direkt ki akarnál csinálni.

Idegesen vakargatva a tarkóját körülnézett.

– Van itthon kaja, baszd meg?

– Azt hittem, egyedül…

– Mit hittél? – vágott közbe. – Hogy az egész napos gürcölés után főzőcskézni fogok?

– Rendelhetünk valamit.

– Rendelj, baszd meg, magadnak egy rohadt koporsót… – vetette felém morogva.

Neki ez csak egy vicc volt, de számomra reális fenyegetésként hangzott, amit aznap este komolyan kellett vennem. Valahogy ma más volt… Ráadásul tudta, mire készül, különben nem küldte volna Wojteket a barátjához.

Előre megtervezte, hogy mi következik. Talán úgy érezte, hogy csak így tudja oldani a benne lévő feszültséget? Esetleg szembenézett végre azzal az emberrel, aki valójában volt? Ennek semmi jelentősége. Csak az számított, hogy azon az estén bármire kész volt.

Szétnéztem valami önvédelmi eszköz után. Tudtam, hogy sem kés, sem más éles tárgy nem jöhet szóba. Egy komolyabb sérülés tragikus lenne mind a magam, mind Wojtek számára. Robert kollégái gondoskodnának erről.

– Valami bajod van? – morogta.

– Nem…

– Akkor mit forgatod a fejedet?

– Azon gondolkodom, mit főzhetnék neked.

– Egy kicsit korábban kellett volna erre gondolni, nem? Legalább egyszer fogadhatnád úgy a hazatérő férjed, ahogy illik. Nem gondolod, hogy megérdemlem?

Felállt és felülről rám nézett.

– Mindazért, amit érted teszek, az a minimum, hogy…

Nem fejezte be, és a fejét csóválta.

– Más feleségek nem így viselkednek.

– Más feleségeknek nincs ilyen férjük – tettem hozzá magamban. Vagy a feszültséget képesek az ágyban levezetni. Nekem erre a legkisebb esélyem sem volt. Sokéves házasságunk alatt alig párszor feküdtünk le egymással. Robert nem igényelte a szexet, a vágyait más módon elégítette ki. Néha az volt az érzésem, hogy sosem vonzottam. A tény pedig, hogy teherbe ejtett, egészen hihetetlennek tűnt.

Kezdetben nyugtalanított aszexuális viselkedése, végül mégis áldást jelentett. Nem volt nehéz elképzelni, mi lenne, ha a verésen kívül erőszakra is sor kerülne.

– Állj fel – parancsolta Robert.

Felálltam, mást nem tehettem.

Mielőtt megszólalhattam volna, hirtelen megragadott a

galléromnál fogva, és megrázott. A konyhába húzott, ügyet sem vetve a kéréseimre és ellenvetéseimre, majd az egyik kezével a mosogató fölé nyomta a fejemet. A másikkal hirtelen felrántotta a konyhaszekrény ajtaját. Kivett egy nagy lábast és berakta a mosogatóba. Vizet engedett bele.

– Most megtanulod, hogyan kell főzni.

– Robert…

– Talán valami megragad az agyadban.

– Kérlek, hallgass meg…

– Nem, nem. Most te fogsz meghallgatni engem, te lusta ribanc.

Most megtanulod, hogy a kibaszott proseccod non-stop szürcsölgetése helyett időnként a férjedről is gondoskodhatnál.

Mikor a víz már túlcsordult a fazékban, hirtelen belenyomta a fejem. Mielőtt felfogtam volna, mit művel, már dőlt a víz a számba. A fazék széle szinte elvágta a nyakam. Robert még jobban rányomta. Ki akartam szabadulni, de képtelen voltam rá. Sokkal erősebb volt nálam. Amikor éreztem, hogy fogytán a levegőm, őrülten kapálódzni kezdtem.

De a nyomás nem enyhült.

Nem sok kellett ahhoz, hogy vizet nyeljek. Robert az utolsó pillanatban kihúzta a fejem, és rám nézett. Lesajnálón felsóhajtott, majd nyitott tenyérrel erősen pofon vágott. Közben valami olyasmit üvöltött, hogy úgy nézek ki, mint a legócskább kurva. Csak egy rövid köhögésre jutott időm, aztán a padlóra lökött. Bevertem a fejem a szürke márványpadlóba. Tompa zúgás süketített meg. Robert azonnal mellettem termett, megragadta a nyakamat, és szorítani kezdte.

Először éles fájdalmat éreztem. Ebből tudtam, hogy a fazék pereme felsértette a nyakamat. Azután jött a tompa fájdalom, ami a mellkasomban terjedt szét. Megint nem kaptam

levegőt. Robert rángatott, miközben trágárságokat szórt rám. Semmit sem értettem belőlük. Egyszer csak elengedett, én pedig köhögve az oldalamra fordultam. Egy pillanatra eltűnt a látóteremből, de rögtön visszatért egy késsel a kezében. Fölém hajolt és a torkomhoz szorította a pengét.

Visszatért a Gerlach étkészlet.

Mondott valamit arról, hogy megtanít csirkét belezni. Igyekeztem nem odafigyelni, mivel tudtam, hogy a szavai annyit érnek, mint a bocsánatkérések, amik majd ezután jönnek.

Ha egyáltalán eljutunk odáig. Kezdtem megérteni, hogy ezúttal minden másként alakul.

Egy kézzel megfogta a fejem és eltakarta a szemem, mintha nem bírná elviselni a tekintetemet. Erősen szorított. Mintha satu préselte volna össze a halántékomat. Végighúzta nyakamon a pengét.

Őrjítő fájdalmat éreztem, és felsikítottam.

– Fogd be a pofád! – üvöltött rám.

Megpróbáltam levetni őt magamról, de hiába.

– Kussolj, vagy megöllek! Megértetted, te ringyó?!

Félredobta a kést, de egyre hangosabban üvöltött, és ököllel kezdett verni. Az a homályos gondolatom támadt, hogy csak a pillanatra várt. Arra a pillanatra, amikor elveszíti a kontrollt, és teljesen átadhatja magát állati ösztöneinek.

Úgy éreztem, az ökölcsapásoknak sosem lesz végük. Robert erősen ütötte a mellemet is, amit korábban sosem tett. A fájdalom elviselhetetlen volt. Magánkívül rángatott, mintha valami démont akart volna kiűzni belőlem. Időnként hátravetettem a fejemet, hogy beverjem a padlóba, abban a reményben, hátha elveszítem az eszméletem. Előbb vagy utóbb annak is el kell jönnie. Vágytam erre.

Egyszer csak abbahagyta. A szemébe néztem, a szánalmas megbánás ismerős jeleit kerestem, de nyomukat sem láttam. Még mindig őrjöngött. Megértettem, hogy ez csak egy szünet.

A férjem elfáradt a kínzásban. Ki kellett fújnia magát.

Odalépett a hűtőhöz, kivett belőle egy üveg proseccot, valamit motyogott az orra alatt, húzott belőle, majd a fejem mellett a földhöz vágta. A hideg cseppek az arcomra fröccsentek. Az éles üvegszilánkok szétszóródtak a padlón. Jellegzetes szisszenést hallottam, amikor felbontott egy sört. A tenger felé fordult, én pedig úgy láttam, most kell kihasználni az alkalmat. Elkezdtem kúszni a lépcső felé, ügyet sem vetve az üvegszilánkokra. Azt sem éreztem, hogy közben felsértem a kezemet, és véres nyomot húzok magam után. Csak annyit tudtam, hogy fel kell jutnom a dolgozószobámba, mielőtt túl késő.

Robert továbbra is háttal állt nekem. Magában beszélt, és időnként húzott a sörből. Meg voltam győződve róla, hogy felém sem néz, amíg meg nem issza. Tekintve, hogy milyen gyorsan ivott, nem sok időm volt. Mikor elértem a lépcsőt, megfogtam a korlátot és felálltam. Az első néhány lépcsőfokot nehezen másztam meg. Szédültem. Utána egy kicsit könnyebben ment. Az emeleten a falnak kellett támaszkodnom, hogy ne essek össze. A szemem sarkából láttam magam mögött a véres falat. Bementem a dolgozószobába, és azonnal elküldtem az aktivációs sms-t Wernernek. Ide kellett hívnom őt, nem maradt vesztenivaló időm. Azonnali segítségre volt szükségem.

Lentről kiáltást hallottam. Egy sebzett állat dühös üvöltését. Azután meghallottam, ahogy Robert felfelé fut a lépcsőn.

– Kérlek… – nyögtem a fekete képernyőn villogó kurzort nézve.

15

A mobil ismét megrezzent a zsebemben, nem volt kérdés, ki írt. Ezt a telefonszámot csak ketten ismerték. Apám meg sosem küldött sms-t. Meg sem kellett néznem, már tudtam: újabb aktivációs kód érkezett. De most nem ez volt a legfontosabb.

Kasandrához igyekeztem, és életemben először betartottam a megengedett maximális sebességet. Bár a régi Peugeot 206-os egyliteres motorja egyébként sem volt ideális a száguldozásra.

A kocsit rögtön azután vettem, hogy kapkodva elhagytam a szállót, ahonnan csak a mobilt és a pénzt vittem magammal. Még a laptopot is otthagytam, ami hiba volt. De abban a percben ez nem számított. A pendrive-on már úgysincs meg a fájl, és minél hamarabb el kellett tűnnöm. Amikor a rendőrök és a recepciós elindultak a szobám felé, én már az udvaron rohantam a kapu irányába. Átugrottam rajta, majd jobbra fordultam, és csak futottam egyenesen előre. Fogalmam sem volt merre, de nem is érdekelt. Elrohantam egy piros téglából épült általános iskola mellett, ami egy jó horrorfilmbe illő kísértetházhoz hasonlított. Azután egy sor hasonló kinézetű, elhanyagolt ház következett.

Egy keskeny aszfaltúton hagytam el Biskupint. A legközelebbi bankfiók és használtautó-kereskedés a tíz kilométerre lévő szomszédos városban volt. Nem tétováztam sokat, másfél óra gyaloglás után odaértem. A formaságok túl sok időt vettek igénybe, így attól tartottam, hogy a rendőrség már a nyomomra akadt. Bár azt nem tudták, melyik irányba

indultam, de egyetlen hosszabb pillantás elegendő volt ahhoz, hogy út közben felismerjenek, és jelentsék a legközelebbi kapitányságon.

A faluban azonban biztonságban voltam. A falusiak csak a kis zárt világukban élnek, és nem érdekelte őket, hogy országos körözést adtak ki egy ember ellen, aki állítólag megölt valakit.

Így nyugodtan vettem az irányt a Balti-tenger felé. A várost messze el akartam kerülni, nem vállalhattam felesleges kockázatot. A célegyenesben voltam, Ewának valahol a közelben kell lennie. Igazából semmi útmutatást nem adott. Csak annyit tudtam, hogy valahol erre találom.

Azon a helyen, amit csak én ismerek.

Még mindig nem tudtam, mire gondolhatott. Azt sem, miért csak én tudhatok a találkozás időpontjáról. Teljesen értelmetlennek tűnt, mert a közös életünkből semmi nem kötött ide. Lefordítottam angolra is, igyekeztem valami dallal összefüggésbe hozni. Mindhiába. Ha lenne hozzáférésem a Google-hoz, talán sikerülne kapcsolatot találnom. De a mobilkereskedőnél vásárolt telefon még azokból az időkből származott, amikor a telefont csupán beszélgetésre használták.

Elővettem és ránéztem a készülékre. Nem tévedtem: Kasandra próbált meg kapcsolatba lépni velem. Már sokadszorra a nap folyamán. Átfutott az agyamon, hogy esetleg történhetett valami, amiről tudnom kellene.

Változott a terv?

Az nem számít, ha minden az én elgondolásaim szerint alakul, ha lesz alkalmam, majd megkérdezem tőle.

Kas megadta a címét, amikor az együttműködésünk részleteit egyeztettük. A Balti-tenger partján fekvő Rewalban kellett felvennem őt. A helyzet azonban megváltozott. Most volt szükségem Kasandra segítségére. Magamtól nem tudtam kitalálni, mit jelentenek menyasszonyom rejtélyes szavai. Egy

helyre volt szükségem, ahol nyugodtan elgondolkozhatok, ahol nem kell folyton a hátam mögé nézni. És egy számítógépre, internet hozzáféréssel. Tudtam, hogy senki máshoz nem fordulhatok. Kasandra volt az egyetlen mentsváram. Ez azonban fordítva is igaz volt. Abból, amit elmondott, úgy tűnt, egy rémálomban él. Nem akartam tudni a részleteket, bőven elég volt annyi, hogy a férje brutálisan bántalmazza, és a fiával együtt ki akar törni az egészből.

Szerettem volna azt hinni, hogy önzetlenül is segítenék neki. Vagy nem vagyok elég önzetlen mindehhez? Akárhogy is, most szükségünk volt egymásra. Ez egyértelmű.

Újra a telefonra néztem, bedobtam a kesztyűtartóba, és gázt adtam. A lengyel utakon sokkal feltűnőbb, ha az ember betartja a sebességkorlátozást, mint az, ha túllépi.

Számításaim szerint Rewaltól alig kétszáz kilométer választott el. Azt reméltem, ha minden simán megy, három óra alatt odaérek. És ha Kas azért küldte az sms-t, hogy értesítsen: változott a terv?

16

Robert őrjöngő dühvel rontott be a dolgozószobába. Láttam a szemében, hogy az ember, akihez férjhez mentem, teljesen a háttérbe került. Valaki más lépett a helyébe. Ez az idegen pedig üvöltött, sértegetett, fenyegetett.

Mielőtt kirángatott a folyosóra, csak egy pillantást tudtam vetni a RIC-re. Wernernek nyoma sem volt. Attól tartottam, hogy a rendőrség a nyomára bukkant, és letartóztatták. Más magyarázat nincs. Bár sejtettem, mi vár rám, szerettem volna tudni, hogy Damian megtalálta-e élete szerelmét.

Robert egy órán keresztül folytatta a kínzást. Közben rövid szüneteket tartott, de talán csak azért, hogy azt higgyem, vége. Mintha csak azért keltett volna reményt bennem, hogy aztán eltapossa, mint egy férget. Amivel csak tudott, mindennel vádolt. Az ütései pedig egyre erősödtek.

Felhergelte, mikor látta, hogy egyre rosszabb állapotban vagyok. Élet és halál urának érezte magát. Élvezte, hogy az életem kizárólag tőle függ. Messze volt még a bocsánatkéréstől, de nem kételkedtem benne, hogy végül oda is eljut.

Csak azért imádkoztam, hogy ne legyen túl késő.

Az egyik szünet alkalmával már annyira fájt mindenem, mintha egy autó ütött volna el. Most már fölösleges volt azon gondolkodnom, hogyan takarjak el minden nyomot a sminkkel. Ez bonyolította a menekülési tervemet, mert azonnal szemet szúr egy sebesült nő.

Nekem viszont észrevétlenül kellett menekülnöm.

Félretettem ezeket a gondolatokat, amikor megláttam

Robertet az egyik könyvespolc előtt. A polcnak támaszkodva zihált, mintha az imént futott volna le egy gyors sprintet. Vállai fel-le mozogtak. A férjem egyre dühösebbnek tűnt, és nem láttam az enyhülés megszokott jeleit.

Megfordult, és megvetően végignézett rajtam. Felém lépett, és lendületből a bordáim közé rúgott. Felüvöltöttem, és összehúztam magam. Már nem tudtam eldönteni, hogy az új csapások vagy a korábbiak fájnak-e jobban.

– Robert…

– Fogd be a pofád! – kiáltotta, és újból belém rúgott.

– Nézd… nézd, mit művelsz…

Olyan csöndben suttogtam, hogy nem tudtam, hall-e engem. Bár alig maradt erőm, felemeltem a kezem és a folyosó felé mutattam.

Megfordult, és meglátta a véres nyomokat a falakon.

Elhúzta a száját, majd félrerúgott, mint egy kóbor kutyát.

– Hogy mit művelek? – sziszegte megvetően. – Te barmoltad össze az egész házat!

Erősen a mellkasomra lépett. Már szinte vártam, hogy valamelyik bordám reccsen egyet. Úgy éreztem, Robert teljes testsúlyával rám nehezedik.

– A ház… – nyögtem ki. – Tele van… vérrel…

Dühösen és sértődötten nézett rám.

– Gondold végig, mi… lesz…

– Mikor mi lesz? Felhívod a rendőrséget? Tessék, parancsolj.

Felemelte a lábát, majd a zsebébe nyúlt a telefonért. A száját összeszorítva megmarkolta. Aztán hozzám vágta. A telefon pontosan a szememet találta el. A fájdalom rettenetes volt. Úgy éreztem, soha többé nem leszek képes kinyitni.

Csak egy halk nyögést engedtem meg magamnak.

– Wojtek…

– Mi van vele? Most a gyerek mögé bújsz, te kibaszott ribanc?

– Meglátja…

– Csak azt fogja látni, baszd meg, ahogy elkaparnak – felelte Robert, majd megragadott a blúzomnál fogva.

A folyosó felé húzott, elszakítva a ruhámat. Először a földön vonszolt, aztán a lépcsőn, a fejem a lépcsőfokokat verte. Hogy még fájóbbá tegye, minden foknál enyhén megemelt.

Mire leértünk, már félig eszméletlen voltam.

Már csak egy dologra tudtam gondolni. Nem számított, mi történik velem, nem érdekelt többé, hogy Robert időben leállítja-e magát. Csak az járt a fejemben, hogy képtelen leszek eltakarítani a véres nyomokat és a felfordulást. Wojtek pedig meglátja. Elhessegettem ezt a gondolatot. Most arra kell koncentrálnom, ami itt és most történik. Meg kell próbálnom elmenekülni. Nem azzal, hogy fizikailag ellenállok; ahhoz már túl késő volt. Ravasznak kellett lennem. A férjem őrjöngését a szavak tudták hatástalanítani.

– Te büdös picsa… – sziszegte, miközben a nappali felé vonszolt.

Zúgott a fejem, de nem annyira, hogy elnyomja a szavait. Minden újabb szó megerősített abban, hogy Robert most tényleg mindenre elszánta magát.

– Tudtad, hogy ez lesz a vége.

Ismét félredobott, mint egy zsákot. Egészen a terasz üvegajtajáig gurultam. Kinéztem. Bár nem esett az eső, úgy tűnt, mintha az ablaküveget cseppek borítanák be.

– Sokáig dolgoztál ezen, te büdös ribanc…

Hátba rúgott. Már azt sem tudtam, honnan sugárzik a fájdalom. Robert megragadta a karomat, maga felé fordított, majd ököllel az arcomba csapott. Olyan gyűlölettel és brutalitással tette, mintha az évek óta visszatartott indulatainak engedne szabad utat.

Lehet, hogy pontosan ez történt.

– Robert… nem teheted…

– Mit nem tehetek?

– Hibát…

– Hagyd abba ezt a kurva dadogást!

Teljesen kicsúszott a kezéből az irányítás. Ütni kezdett, mint egy bokszzsákot. Elvakultan ütlegelte a bordáimat. Egy, kettő, három, négy csapás. Úgy tűnt, mintha habozna. Hamar rájöttem, hogy ez csak illúzió, amit a hiú remény táplált. A remény, hogy maradt még benne valami emberi.

– Meg fogsz… ölni… – Ennyit tudtam kinyögni.

Nem hallotta. Ész nélkül vert tovább, még arra sem figyelt fel, hogy vért köhögök. Vörös cseppek fröccsentek a fehér ingére és a feltűrt, szűkített ingujjakra. Az izmai minden csapásnál megfeszültek. Láttam a bicepszeit, minden egyes ütésnél éreztem őket. Egyszer csak abbahagyta, megrázta a fejét, majd megragadott a combomnál fogva. A combjaimat oldalra lökve szétvetette a lábaimat. Akkor már nem tudtam, mi történik velem. Alig érzékeltem, mit csinál éppen.

Azt üvöltötte, hogy a távollétében kurválkodom. Az utcáról fogadok jöttmenteket a házba. Hiába vett fel dolgozókat, hogy figyeljenek engem, velük kezdtem el csinálni ugyanezt.

Még jobban szétnyitotta a combom, majd pontosan a lábam közé csapott. Hatalmas erejű ütés volt. Elakadt a lélegzetem, úgy éreztem, teljesen lebénultam. A fájdalom, ami a lábaim közül sugárzott, csontig hatolt.

Egyetlen szót sem tudtam kinyögni. Robert a hónom alatt megragadva felemelt és a teraszajtónak lökött, mint egy bábut. Csak annyi erőm maradt, hogy egy kicsit eltakarjam az arcomat, mielőtt összetörik az üveg.

Nem estem kívülre, mert erősen tartott. Ha nem teszi, egy üvegdarab biztosan elvágja a nyakam. Sajnáltam, hogy ez nem történt meg.

Most lett számomra világos, mire gondolt Edgar Allan Poe, amikor az imp of the perverse jelenségről írt. A perverzió

démonáról. Arról a leküzdhetetlen szükségérzetről, hogy meg kell tenned a legvégső dolgot, amit az adott helyzetben szeretnél.

Ölj meg – ismételgettem magamban.

Ölj meg.

Tudtam, hogy a fiam itt marad ezzel az őrülttel. Tudtam, hogy az egésznek nem lesz semmi következménye Robertre nézve. Tudtam, hogy a halálom teljesen értelmetlen lesz, és utána semmi sem vár rám. Csak az üresség.

Némán kérleltem tovább.

Ölj meg.

Robertnek azonban nem volt szüksége engedélyre vagy kérésre. Megragadta a karomat, mélyen belemélyesztve vastag ujjait. A nappali közepére vonszolt, majd elengedett. A kezem erőtlenül hullott a földre.

Robert a hűtőhöz ment sörért. Tekintetem a vázában álló íriszre esett. Teljesen megfeledkeztem róla, szinte teljesen elszáradt.

Becsuktam a szemem. Erőtlenül feküdtem a földön, képtelen voltam a menekülésre. Egy-egy pillanatra elvesztettem az eszméletem és az időérzékem is eltűnt. Amikor visszatért, hogy befejezze a művét, megállt felettem szétvetett lábakkal. Mintha csak ki akarta volna provokálni az utolsó, reménytelen menekülési kísérletemet. Megtettem volna, de annyi erőm sem volt, hogy felemeljem a kezem.

Nem tudtam, hogy testileg vagy lelkileg tört össze jobban. Kezdtem elszállni, és a világ egyre valószerűtlenebbé vált. Olyannyira, hogy amikor az összetört ajtó felé néztem, úgy tűnt, mintha valaki állna ott. Csak egy kis idő múlva döbbentem rá, hogy valóban áll ott valaki.

Nem egy véletlenül arra tévedt járókelő.

Wernert ismertem fel benne. Nem volt afelől kétségem, hogy ő az. De nem tudtam, hogy valóban ott áll-e, vagy csak képzelődöm. Átfutott az agyamon, hogy ha tényleg itt van,

akkor azonnal menekülnie kell. Roberttel nem fog bírni. A férjem utcai harcokban edződött, és azok közé tartozott, akik azért jártak a klubba, hogy belekössenek valakibe. Nem tudom, mit akart elérni ezzel. Talán azt akarta bebizonyítani, hogy annak ellenére, hogy jó családból származik, képes megvédeni magát az utcán is.

Damian nem volt ellenfél neki.

Erőtlenül pislogtam, abban bízva, hogy ha kinyitom a szememet, a verandán álló alak elpárolog a sötétben.

Sötétség. Csak most kezdtem felfogni, milyen régóta tart ez a rémálom. Lassan kitisztult az elmém, ám a testemről nem mondhattam el ugyanezt. Úgy tűnt, már nem hozzám tartozik.

Robert hasba vágott, majd rátett egy újabb ütéssel, valamivel feljebb. Nem kaptam levegőt.

– Hé! – hallatszott egy kiáltás.

A férjem ledermedt, én pedig felismertem a hangot. Werner.

Tényleg ott volt.

És tényleg menekülnie kell innen, minél gyorsabban.

17

Nem volt idő a gondolkodásra. Amikor a villához értem és kiáltásokat hallottam, tudtam, hogy cselekednem kell. Hátulról közelítettem meg az épületet, hogy felmérjem a helyzetet, amikor hirtelen üvegcsörömpölést hallottam.

Amit láttam, az teljesen megdöbbentett.

Bár Kasandra elmesélte siralmas helyzetét, azt sosem mondta, hogy a férje ilyen szinten kínozza. A kínzás ebben az esetben túl enyhe kifejezés. Azt hiszem, egyetlen szótárban sem találnék erre megfelelő szót.

Az első gondolatom az volt, hogy felhívom a rendőrséget. De ezt nyilvánvaló okokból azonnal elvetettem.

Amikor a férfi háttal fordult nekem, felismertem, hogy itt az esély. Meglephetem őt, és egy kis szerencsével ártalmatlaníthatom. Csak kell valami nehéz tárgy, amivel hátulról leüthetem.

Ekkor verni kezdte őt, én pedig a lehető legrosszabb megoldást választottam. Eldobtam a meglepetésből származó előnyömet.

– Hé! – kiáltottam.

A férfi ledermedt, de csak egy pillanatra. Aztán felállt, és úgy nézett rám, mintha a földből nőttem volna ki. Nehezen zihált, a szemében valódi téboly lobogott.

Egy lépést tett felém, én pedig akaratlanul is hátraléptem. A lábam alatt megcsikordult az üveg.

– Te meg ki a fasz vagy? – szólalt meg.

Még egy kis lépést tettem hátrafelé. Magam is alig vettem észre, és reméltem, hogy Reimann figyelmét is elkerülte.

Mikor közelebb jött, tudtam, hogy minden centinek jelentősége van.

– Sétáltam a parton és meghallottam…

– Hogy összetört az üveg?

– Igen.

– Semmi sem történt – jelentette ki Robert határozottan.

Rájöttem, hogy nem azt akarja megmutatni, ki az úr, csak az volt a célja, hogy eltávolodjak az összetört üvegtől és a földön fekvő Kasandrától, akit a szemem sarkából láttam. Mielőtt Reimann eltakarta előlem, úgy tűnt, mintha vért láttam volna. Sok vért. A félhomályban nehéz volt megállapítani, milyen állapotban van Kas.

Az előttem álló férfi hirtelen kissé elmosolyodott. Először nem értettem, mi a célja ezzel. De rögtön felfogtam, hogy nem tudja eldönteni, mennyi ideje állhattam ott. Fogalma sincs, mennyit láthattam, ezért menteni akarja a helyzetet.

– Köszi, hogy felfigyeltél erre – mondta. – De tényleg semmi sem történt.

A széttört üveg irányába néztem, Reimann pedig vállat vont.

– A feleségemmel egy új polcot akartunk felállítani – magyarázta. – Az IKEA-nak tényleg illene egy szakembert küldenie az összeszereléshez.

A környéken nem volt egyetlen IKEA sem, de ennek nem volt jelentősége. Robert világos ajánlatot tett nekem: felejtsd el, amit láttál, és akkor minden rendben lesz.

Nyeltem egyet, és le sem vettem a szemem róla. Milyen messzire megy el? Mit tehettem volna egymagamban? Széles válla, domborodó izmai nem hagytak kétséget afelől, hogy nem sok esélyem lenne ellene. Ráadásul semmim sem volt, amit fegyverként használhattam volna. Amikor meghallottam a törött üveg csörömpölését, úgy ugrottam ki a kocsiból, mintha tűzesethez rohannék.

– De köszi még egyszer, hogy odafigyeltél – tette hozzá

Reimann. – Ha az emberek nem mennének el közömbösen az ilyen esetek mellett, talán valamivel kevesebb tragédiáról hallanánk.

– Lehet.

Ismét elmosolyodott egy kissé. Igyekeztem elnézni a válla felett, de a villa belső tere sötétségbe borult.

– Merről jöttél? – tette fel a kérdést.

Nem igazán voltam ismerős a környékkel kapcsolatban, ezért haboztam egy pillanatra. Ez azonban elég volt ahhoz, hogy felkeltse Robert gyanúját.

– Pobierowo felől – vetettem oda. Ez a településnév jutott eszembe a Rewalhoz tartozó helységek közül.

– Szabadságon?

– Ja – feleltem olyan lazán, amennyire csak tudtam.

– Sokáig maradsz még?

– Alig tovább egy hétnél.

– Szálloda vagy panzió?

– Panzió. Nem is olyan messze.

Szerencsére nem kérdezett rá, melyik. Ha esetleg mégis, azonnal bedobtam volna valami tengeri madár nevét. A környéken minden bizonnyal hemzsegtek az „Albatrosz” vagy „Kolibri” nevet viselő szálláshelyek.

– Egyedül érkeztél?

– Igen. Kis szusszanásra van szükségem… távol a családtól.

– Érthető.

Együttérző pillantást vetett rám, és pedig azon tűnődtem, hogy azért kérdezi-e, hogy fenntartsa a normális párbeszéd látszatát, vagy azért, mert épp azt méri fel, lenne-e tanúja az esetleges eltűnésemnek.

– Esténként sétálok egyet a parton – tettem hozzá.

– Nem csodálom, tényleg csábító a vidék.

– Az bizony.

– Arra azért vigyázz, nehogy magánterületre tévedj.

– Nem tudtam, hogy…

– Ez igaz, kerítést kellene állítanunk – ismerte el, mintha tényleg ő vétett volna. – De nem akarjuk elrontani a kilátást.

– Bölcs gondolat.

– A partra is kitettük a táblát. Biztosan nem vetted észre a sötétben.

Bólintottam, és éreztem, ahogy a torkom kezd kiszáradni. Volt ebben a párbeszédben valami különösen nyugtalanító. Mintha minden szó és minden mondat egy kimondatlan fenyegetést rejtene.

Összeszedtem magam. Meg kell néznem, mi van Kasandrával, és valahogy segítenem kell neki. De hogyan csináljam? Távozhatnék és felhívhatnám a rendőrséget. Tulajdonképpen ez volt az egyetlen lehetséges megoldás. Csakhogy ez tragikusan végződne – nem csak számomra.

– Biztosan minden rendben van? – kérdeztem. – Talán mégis segíthetnék valahogy.

– Ember… – morogta Reimann, és türelmetlenül felsóhajtott. – Nincs jobb dolgod esténként?

– Tulajdonképpen nincs.

– Akkor mondok egy jó kocsmát a közelben: a Baltic Pipe.

– Érdekes név.

– Nem csak a neve érdekes. Minimalista stílusú. Tetszeni fog, meglátod. Nappal kávézó, este gyakorlatilag egy koktélbár. Mondd meg a pultosnak, hogy Robert Reimann küldött.

– Kapok egy ingyen kört?

Elnevette magát, mintha tényleg valami vicceset mondtam volna. Éreztem, hogy kezdek kimelegedni, bár hűvös volt már.

– Egyet mindenképp – jelentette ki. – Várj csak, mindjárt felhívom őket és bejelentelek. Talán később én is beugróm, amint a feleségemmel kitakarítottunk.

Egy lépést tettem jobbra, és a ház felé tekintettem.

Beszélgetőpartnerem ugyanarra lépett, a mosoly pedig azonnal eltűnt az arcáról.

– A feleségeddel is minden rendben?

– Persze, persze… Megvágta a kezét, de semmi komoly.

Egy pillanatra elnémultunk és egymást méregettük.

Erről ennyit – gondoltam magamban. A színjátéknak vége. Vagy most megteszem, amit kell, vagy a következő pillanatban Reimann átveszi a kezdeményezést. Már nem a terepet vizsgálta.

– Na, akkor – vetette oda – köszi még egyszer.

Harmadszorra. Ennél világosabb jelzést nem is kaphattam volna, hogy most már menjek. Bólintottam, mintha vettem volna az adást. Aztán abba az irányba fordultam, amerre a fejével intett.

– Baltic Pipe? – kértem a megerősítést.

– Aha.

– Biztosan beugrom.

Elindultam előre, de továbbra sem tudtam eldönteni, mit tegyek. A francba is, csinálja valamit – sürgettem magam. Ennek ellenére totálisan bénultnak éreztem magam. Ráadásul távolodás közben elkövettem egy komoly hibát. Odanéztem az összetört ajtó felé, és megláttam a vértócsában fekvő Kasandrát. Megálltam, mint akibe villám csapott. Csak egy másodperc volt az egész, és máris tovább indultam. Ennyi azonban épp elég volt Robertnek, hogy rájöjjön: túl sokat láttam.

Azonnal mellettem termett, és nagyot lendített a karjával. Ökle egyenesen a halántékomra csapott. Az ütés a fülemben visszhangzott.

Elvesztettem volna az egyensúlyomat, ha Robert nem fogja meg a galléromat. Automatikusan felemeltem a kezem. Újabb hiba. A következő ütés az ádámcsutkámat érte.

Nem volt erős az ütés, de hatásos, mert pontosan vitte be. Elakadt a lélegzetem, és a szaggató fájdalomtól teljesen

kicsúszott a lábam alól a talaj.

A földre zuhantam, és igyekeztem védeni magam. Ekkor jött a rúgás. Úgy tűnt, Reimann nem célozott semmilyen konkrét helyre, csak a haragjának engedett utat. A rúgás a fejemet érte, a következőt pedig valahol lejjebb kaptam.

Aztán éreztem, hogy Reimann felemel.

– Semmit sem láttál, megértetted?

– I-igen.

Szánalmasnak éreztem magam, mert azért jöttem, hogy segítsek. Segíteni akartam Kasandrának, hogy kiszabaduljon a pokolból. Úgy volt, hogy én leszek a megmentője. Ehelyett az egyetlen, amit csináltam, egy értelmetlen párbeszéd a férjével.

Reimann hasba vágott, én pedig összegörnyedtem, és köhögni kezdtem. A torkomra mért csapás után úgy éreztem, valami szétszakadt bennem. A számban fémes íz terjedt szét, ami még bénítóbban hatott rám, mint bármilyen fájdalom. Mert emlékeztetett a folyó partján történtekre. Legutóbb ott éreztem a vér ízét.

– Ha értesíteni mersz valakit, megöllek! Megértetted?

Levegőt sem tudtam venni, nemhogy beszélni. De tudtam, ha el akarom kerülni az újabb csapásokat, ki kell nyögnöm valamit.

– Ember, mit…

– Megértetted?!

– Igen – feleltem bizonytalanul.

– Hol laksz?

Hallgattam.

– Beszélj!

Meg sem várta a választ, a fogamra csapott. Mivel alulról ütött, felsértette a bütykeit. Éreztem, hogy a felső egyesek bemozdulnak, és dagadni kezd az ínyem.

– Hol?!

– Az Alba… Albatroszban.

– Melyik szoba?

– A… tizenötös…

Reimann kiköpött oldalra, majd megrázott.

– Mi a neved, te mocsok?

Egy pillanattal tovább haboztam a kelleténél, mire Reimann megértette, hogy valami nem stimmel. Azonnal felelnem kellett volna, de maradt annyi józan eszem, hogy ne adjam meg a valódi nevemet.

– Damian… Blicki… – dadogtam.

– Minek hazudsz, te rohadék? – sziszegte. – Azt hiszed, nem nyomozom le?

Újra ütött, ezúttal balról egy gyengébbet. Ez a csapás úgy csendült fel bennem, mint a bokszmérkőzés következő menetét jelző gong. A gong, amelyik felébreszti a védekezésre beálló bokszolót.

Kitéptem magam, majd én vittem be neki egy ügyetlen ütést. A jobb horoggal eltaláltam a fejét, de a támadás semmi eredményt nem hozott. Reimann megrázta magát, megfogta a karom és kicsavarta. Amikor elfordult, meglódítottam a másik kezemet. Könyékkel az állán találtam el, mire ellenfelem halkan felnyögött.

Nem sikerült átvennem a kezdeményezést, de éreztem, hogy legalább megvédhetem magamat. Ezt főleg annak köszönhettem, hogy Robertet meglepte az ellenállásom. Sikerült még egyszer odacsapni, mielőtt az ütések sorozata rám zúdult.

Reimann gyakorlott verekedő volt – és ezt gyorsan be is bizonyította. Egyik ütést a másik után vitte be, én meg suta kézmozdulatokkal igyekeztem védeni magamat – sikertelenül. Ütései mind célt értek, míg az én ütéseim a levegőt csépelték.

Végül hátratántorodtam, és elvesztettem az irányítást a testem fölött. Mikor Reimann térden rúgott, nem bírtam tovább. Tehetetlenül zuhantam a földre. A következő ütés

felülről érkezett, mint a kalapácsütés. Az orromnál talált el, én pedig hallottam, amint megreccsen valami. A fájdalom a szemem közé sugárzott, úgy éreztem, minden idegvégződésem lebénul.

A következő csapások az ájulás szélére sodortak. Éreztem, hogy patakokban folyik az orromból a vér. Már a köhögés is nagy erőfeszítést igényelt. Ha így megy tovább, egy perc múlva csak véres pép marad az arcomból.

Reimann azonban nem állt le. Úgy ütlegelt, mint egy megszállott. Valamit kiabált, de a fülsüketítő zúgás miatt nem értettem, mit.

Felfogtam, hogy ez a vég. A cél előtt bukom el, itt és most mindennek vége.

Nem fogom megismerni Ewa teljes történetét. Soha többé nem fogom látni a szerelmemet.

A gondolatok mákszemnyi szilánkra törtek, és már nem értettem, mi történik velem. A felettem tomboló férfi idegenné és névtelenné vált. Valahol menet közben elvesztettem a fonalat az okról és a célról.

Már nem voltam zavarodott és értetlen.

Mindig ez történik a halál beállta előtt?

Úgy éreztem, olyan helyhez közeledek, ahonnan nincs visszaút.

Ekkor Reimann hirtelen abbahagyta.

Olyan volt, mint amikor a sötét és őrjöngő vihar kellős közepén váratlanul felcsillan a nap. Mintha megállt volna az idő. A helyzet így még szürreálisabbnak tűnt. Egyetlen gondolat fogalmazódott meg bennem.

Megölt.

Elérte, amit akart.

Még ki tudtam nyitni vérben úszó szemem. Láttam a fölöttem ziháló Reimannt, aki az utolsó ütéshez emelte ökölbe szorított kezét.

Az ütéshez, amely mindörökre lecsukja a szemem.

18

Az üvegdarab úgy hatolt a férjem nyakába, mint kés a vajba.

Robert felemelt kézzel, a legcsekélyebb hang nélkül mozdulatlanságba dermedt. Nem erre számítottam. Azt gondoltam, hogy egy szúrás nem lesz elég, hogy Robert megfordul, kiüti kezemből a törött üvegdarabot, és védekezni fog.

Amennyire tartottam ettől, legalább annyira reméltem is.

Abban bíztam, hogy sokáig fog szenvedni, vérezni és kínlódni, mire végre meghal. Ehelyett azonnal vége lett. Alig kúsztam ki a házból, és szedtem össze minden megmaradt erőmet, hogy felálljak – máris mindennek vége.

Ehhez elég volt egyetlen üvegdarab.

Még meg tudtam tartani a testét, hogy ne Wernerre zuhanjon. Közvetlenül mellé esett, engem pedig azonnal elhagyott minden erőm. Rádöbbentem, hogy milyen kevés kellett ahhoz, hogy ez az egész véget érjen.

És hogy milyen kevés választotta el Wernert a haláltól.

Amikor elkezdtem feléjük kúszni, nem voltam biztos abban, hogy időben érkezem-e. Láttam, mi történik, és igyekeztem minél gyorsabban odaérni, de minden egyes méter emberfeletti erőfeszítést követelt tőlem.

Ráadásul rettegtem attól, hogy Robert megfordul és észrevesz.

De nem így történt. Megleptem, így fölébe kerülhettem. Csak remélhettem, hogy életének utolsó másodpercében megértette, mi történt, és ki szolgáltatott igazságot felette.

Még nem fogtam fel igazán a történteket. A szemem sarkából láttam, amint Robert arccal a homokban fekszik, de a lelkem mélyén attól tartottam, hogy mindjárt megrázza magát és feláll. És minden kezdődik elölről.

Megragadtam Damian karját. Igyekeztem kitapintani a pulzusát, de alig éreztem valamit.

– Wern…

Mintha halk légzést hallottam volna. A teste túl hideg volt, ezért átfutott az agyamon, hogy elkéstem.

Letöröltem a vért az arcáról, de meg sem rezzent. Ha élt is, úgy tűnt, a következő pillanatban átlép a túloldalra.

Tudtam, mit kell tennem. El kellett mondanom neki azt, amit mindig is akartam.

Mély lélegzetet vettem.

Ezt az egészet nem így terveztem, nem így kellett volna végződnie.

Fölé hajoltam és megcsókoltam a száját.

– Tigrisem… – mondtam.

Idegesen megrándult, mintha valaki rákapcsolt volna egy defibrillátort. Kinyitotta a szemét, és hitetlenkedve nézett rám. Nem hittem volna, hogy talál magában annyi erőt, hogy válaszoljon. Mégis sikerült neki.

– Ewa? – kérdezte.

HARMADIK RÉSZ

1

Csak pillanatokra gyulladt világosság az agyamban, mint amikor villámok világítják be az eget. Vadásztam ezekre a pillanatokra, mint fotós az ideális beállításra, de túl gyorsan elillantak. Képek villództak a szemem előtt, én pedig erőlködtem, hogy valami logika alapján rendbe szedjem őket.

Az lehetetlen, hogy Ewa itt van.

Mégis fölém hajolt, az arcomra tette a kezét, és azt kérdezte, fel tudok-e állni. Mielőtt válaszolhattam volna, ismét visszazuhantam a sötétségbe. Mikor újra kinyitottam a szemem, a nappaliban találtam magam.

A következő pillanatban pedig a kanapén eszméltem.

Megláttam Ewa összevagdosott arcát, és nem értettem, hogyan lehetséges ez. Az agyam nem akarta felfogni a teljesen nyilvánvalót.

Egyetlen egyszer sem láttam Kasandra Reimannt.

Sosem hallottam a hangját. Csak a RIC-en keresztül kommunikált velem. Makacsul ragaszkodott ehhez, arra hivatkozva, hogy ez a legbiztonságosabb kapcsolattartási mód.

De ha tényleg ő Ewa, miért nem árulta el az elején? Mire volt jó ez az egész?

És hogyan lett Robert Reimann felesége?

Senki sem ismerte fel az évek során? Hiszen a nyilvánosság előtt is mutatkozott, és részt vett…

Nem, nem vett részt – javítottam ki magam. Valóban jelentős összegeket adományozott jótékonysági célokra, de nem vett részt az előkelő estélyeken, és sosem tündökölt a

rivaldafényben.

Úristen! Ez tényleg Ewa!

Valahányszor sikerült magamhoz térnem, ez egyre nyilvánvalóbbá vált. A kérdések csak halmozódtak, válasz viszont egy sem akadt. Ennek az egésznek semmi értelme! Minek jelent meg azon a koncerten? És minek küldözgetett mindenfelé az országban?

Várjunk csak. Nem teljesen. Délről észak felé. Egész végig, lépésről lépésre Rewalhoz közeledtem.

Amikor végre teljesen magamhoz tértem, a kanapé szélén ült, és mereven bámulta a sötétséget az ablakon keresztül. A fekete sötétséget, amely Reimann testét rejtette. Megborzongtam erre a gondolatra. Csak most fogtam fel, hogy Ewa tényleg megölte őt.

Némán néztem rá, és fogalmam sem volt, mit mondjak. Megváltozott. Máshogy nézett ki. Annyira, hogy a régi ismerőseink talán fel sem ismerték volna.

De biztosan ezt akarta elérni. Éveken át azon dolgozott, hogy senki se ismerje fel benne Ewát. A hangja is megváltozott. Ez változott talán a legtöbbet. Csak a szeme maradt a régi. De a tekintetében volt valami szívszorító.

– Ewa…

Megrázta a fejét és rám nézett.

– Ne mozogj, több bordád eltört.

Egy évtizede játszom a gondolattal, milyen lesz a várva várt találkozás. Nem gondoltam, hogy ezek lesznek az első szavai.

– Bekötöztem a mellkasod, de vigyáznod kell.

– Hogyan…

– Mindent megmagyarázok.

Fel akartam emelkedni, de a vállamra tette a kezét. Egy pillanatig néztük egymást. Többet szerettünk volna mondani egymásnak, mint amit szavakba lehetett önteni.

Most már értettem, miért ment olyan könnyen a

kapcsolatfelvétel a RIC-en. Bár sosem láttuk egymást, úgy társalogtunk, mint a régi ismerősök. A beszélgetés nem akadozott, és túl jól éreztük egymás vicceit. Kezdettől fogva vibrált közöttünk valami, de fel sem tűnt, hisz kizárólag a chaten keresztül kommunikáltunk.

Ewa visszahúzta a kezét, és közben végigsimított.

Csak önmaga árnyéka volt. Sápadt arcán jól elkülönültek a véres nyomok és a régi zúzódások. Sötét gödrökben ülő szemei szinte kísérteties látványt nyújtottak, az elpattant erek pedig vörösre festették a szemét.

Elfordította a fejét, és megint belebámult az éjszakába. Féltem, hogy elveszítem őt a sötétben. Éppen most.

Lehajtotta a fejét, mozdulatlanul ült. Bele sem mertem gondolni, mit érezhet. Nem tudtam, hogy már az első szúrás halálos volt, hogy dulakodott Reimann-nal, harcolt az életéért… és azt sem, hogy mit érzett, mikor végül megölte őt.

Végül sikerült felülnöm, de felszisszentem a fájdalomtól.

– De miért… – nyögtem ki. – Mire volt jó ez az egész?

– Majd megmagyarázom.

Bár senki sem hallhatott minket, mindketten suttogtunk. Egyikünkben sem maradt erő a beszédhez.

– Menekülnünk kell, Tigrisem.

– Menekülni?

Meg akartam kérdezni, ki elől. Robert már holtan fekszik a ház előtt. De még időben észbe kaptam.

– El akarnak majd kapni minket.

– Kik? Azok, akik elől bujkálsz? Kajmán emberei?

– Ők is.

– Is? Ki még?

– Robert emberei – felelte fel sem emelve a fejét. – Meg az üzlettársai. Valaki Robert helyébe fog lépni, és az első dolga az lesz, hogy…

Nem folytatta, csak meggyötört arccal a fejét ingatta.

– Minden kezdődik elölről – mondta csüggedten. Aztán felnézett rám. – Wern, az egész kezdődik az elejétől.

– Dehogy.

Nem tudtam mindenről, de sejtettem, mire céloz.

– Ezúttal azonban melletted leszek. Együtt meg tudjuk csinálni.

Sápadtan elmosolyodott.

– Tényleg siralmas lehet a helyzet, ha ekkora közhelyekkel jössz.

– Nagymester vagyok ebben.

– Ez igaz…

Elfordultam és a padlóra csúsztattam a lábam. Éles fájdalommal járt, de igyekeztem palástolni. Grimaszba rándult az arcom.

Ez a rohadt Reimann tényleg eltörte pár bordámat. Képtelen voltam anélkül levegőt venni, hogy ne érezném úgy, szétreped a mellkasom. A legkisebb mozdulat is fájt.

– El kell mennünk Wojtekért – szólalt meg Ewa. – Felvesszük és eltűnünk innen.

A törött üvegajtó felé néztem.

– Vele mi lesz?

– Itt hagyjuk.

– Biztos vagy ebben? Nem lenne jobb, ha…?

– Nem – vágott közbe, majd felállt. Megbotlott, én ösztönösen megfogtam.

Igaza van. A lehető leggyorsabban el kell tűnnünk innen. De ilyen állapotban? Alig álltunk a lábunkon; lépni sem bírtunk.

– Nem tüntetjük el a holttestet – tette hozzá. – Úgyis megtalálják, mi viszont csak időt veszítenénk.

– Kivihetnénk a tengerre.

– Képes vagy evezni?

– Nem – feleltem gondolkodás nélkül.

Már majdnem megkérdeztem, nincs-e a környéken egy

motorcsónak, de beugrott, hogy Ewa biztosan tudna róla. Zavarba ejtő kérdések hosszú sora kavargott az agyamban, ezért elhatároztam, hogy a jelenre koncentrálok. Később úgyis mindent megtudok.

Felálltam a kanapéról, majd egymást támogatva elindultunk.

– Hogy akarod felvenni őt? – kérdezte.

Úgy nézett rám, mint aki nem érti.

– A fiadat – mondtam. – Gondolom, ott alszik valakinél.

– Igen – felelte. – A barátjánál.

– Csak úgy beállítasz és elhozod?

– Valahogy elintézzük.

A tény, hogy többes számot használt, lelket öntött belém. Úgy éreztem, erőre kapok, de ez csalóka volt. Alig álltam a lábamon. Beszálltunk a Peugeot-ba. Ewa a volán mögé, én az anyósülésre.

– Semmit sem hozol magaddal? – kérdeztem.

– Nem. Itt van minden, amire szükségem van.

Nem tudtam eldönteni, hogy rám gondol-e vagy a bankszámlámon elhelyezett pénzre. Az az Ewa, akit régen ismertem, az előbbire gondolt volna. Azt viszont nem tudtam, hogy most is ugyanaz a nő ül-e mellettem.

Elindultunk a tengerparti út felé. A fejemben Ewa szavai visszhangoztak. Ezeket még akkor mondta, amikor egy-egy pillanatra visszanyertem az eszméletem.

Nem így terveztem.

Így mondta. Olyan hangon, mintha nem is lenne jelen, mintha nem az ő hangján szólna. Gondolom, sokféle forgatókönyvet elképzelt már, de ez nem volt köztük. El akarta kerülni a tragikus búcsút. Úgy tervezte, hogy nyom nélkül lelépünk, és nem követ minket az a jól ismert, sötét árnyék.

Leparkoltunk egy ház előtt.

– Várj meg itt – kérte, majd választ sem várva kiszállt.

Figyeltem, amint a bejárati ajtóhoz megy és becsenget. Az órámra néztem. Elmúlt éjfél, a srác már biztosan alszik. Akárcsak a ház többi lakója. Egy villany sem égett odabent. Aztán felkapcsolódott az egyik lámpa. Rögtön azután kinyílt a bejárati ajtó és megjelent egy középkorú, álmos nő.

Az eltűnt menyasszonyomat néztem. Hamarosan megláthatom, amint megöleli a fiát.

Mi lesz ezután? Sikerül elmenekülnünk? És ha sikerül, hogyan tovább? Egy család leszünk, én pedig a fiú új apja?

Be kell fejeznem az ábrándozást. Mindent sorjában. El kell tűnni innen, aztán majd gondolkodhatunk a jövőről. Ewának biztosan van kész ötlete. Régóta dolgozott ezen az őrült terven, reménykedtem, hogy felkészült minden eshetőségre.

A nő zaklatottnak tűnt, majd bement, Ewa bólintott nekem. Minden rendben ment. Az éjszaka talán kevésbé tűntek fel a sérülései. Vagy Ewa beadott neki valami frappáns mesét. Akárhogy is volt, végre megjelent Wojtek. Nagyot ásított, Ewa kézen fogta és a kocsi felé vezette. Csak akkor vette észre, hogy ott vagyok, amikor beült.

– Anya, ki ez?

A válasz legalább annyira bonyolult volt, mint az engem nyugtalanító kérdések. És semmi kedvem nem volt szembesülni velük.

– Werner – mondtam, és nagy nehezen hátrafordultam.

Az egész felsőtestem belesajdult, amikor kezet ráztunk.

Ewa kitolatott a kocsibeállóról, majd balra kanyarodott.

A százas úton haladtunk az új életünk felé.

Senki sem állított meg, senki sem követett minket. Éreztem, hogy csak idő kérdése, és választ kapok mindenre. Ewa évek óta dolgozott azon, hogy ez a nap elérkezhessen.

Megvártuk, amíg Wojtek elalszik. Nem tartott sokáig, nagyon álmos lehetett. Mi pedig fellélegezhettünk.

– Az elején kezdem… – szólalt meg Ewa.

2

Furcsán éreztem magam. Mintha egy teljesen más, idegen világba kerültem volna. Bármikor megállhattam egy benzinkútnál, és megvehettem, amit csak akarok. Mindezt anélkül, hogy engedélyt kértem volna. Bárhol lehajthattam az útról, tetszőleges irányba fordulhattam. A kedvenc csatornámra kapcsolhattam a rádiót. Minden csak rajtam múlt. Senki sem figyelte hátulról, mit csinálok éppen.

Eleinte nem tudtam, mihez kezdjek ezzel a szabadsággal. Elveszettnek éreztem magam. Mint a rab, akit évtizedek után egyszer csak kiengednek.

Szinte lebénított a véres események emléke. A Robert nyakából kiálló üvegdarab homályos képe állandóan visszatért. De mintha csak távoli szemlélője lettem volna az eseménynek. Láttam, amint egy szempillantás alatt kiszáll a férjemből az élet. Láttam azt is, amint megtartom az összeeső testet, és magam is Werner mellé zuhanok.

Most őt néztem. Az ablaknak támaszkodva könyökölt, és üres tekintettel bámult maga elé. Tudtam, hogy most próbálja összerakni ezt az egészet. De hiába. Nélkülem nem fog menni.

Észrevette, hogy őt nézem. Küldött egy sápadt, futó mosolyt. A mosoly, amilyen gyorsan jött, olyan hirtelen el is tűnt. Biztosan a fájdalmak miatt. Véraláfutásokkal teli arca be volt dagadva. Attól tartottam, hogy Wojtek megijed tőle, sőt, mindkettőnktől. De úgy tűnt, nem vette észre a sebeket a félhomályban. Most nyugodtan aludt a hátsó ülésen.

– Na, akkor? – sürgetett halkan Damian.

– Azon tűnődöm, mivel kezdjem…
– Hm.
– Van valami javaslatod?
– Kezdd el ott, ahol befejezted. Fagyi kánikulában.
Hosszan rám nézett, én pedig megmarkoltam a kormányt.
– Megjegyzem, nem igazán tetszett nekem ez a cím.
– Ez nem jött be – vetette felém félhangosan. – Talán, mert a végén otthagytál egy nagy semmivel a kezemben.
– Semmivel?
– Az utolsó útmutatód semmit sem mondott. Még most sem tudom értelmezni.
Maga elé meredt, hunyorgott, mintha valami új gondolatot szeretne kihalászni az éjszaka sötétjéből. De az út üres volt, senki nem jött szembe.
– Azon a helyen, amit csak én ismerek? Abban az időpontban, amiről csak én tudok? – nyögte. – Mit jelent ez az egész?
– Nem sokat.
– Erre én is rájöttem.
Belenéztem a visszapillantóba. Wojtek még mindig aludt, szemmel láthatóan mozgalmas napja volt. Halkan beszélgettünk, nem akartuk felébreszteni. Mély lélegzetet vettem.
– Ez alatt azt értettem, Tigrisem, hogy nemsokára találkozunk – feleltem suttogva. – Hogy megmondom a találkozásunk helyét és idejét, és csak te fogod ismerni a részleteket. Ez minden.
– Mégis, hogyan akartad ezt elintézni?
– A RIC-en keresztül.
– Mindent el akartál mondani? Csak úgy?
– Nem „csak úgy” – tiltakoztam határozottan. – Máris sok mindent tudsz, nem?
Mélyen hallgatott. Fájt ez a csend. Tudtam, hogy egyszer majd szembe kell néznem a sérelmeivel. De hajlandó voltam

megfizetni ezt az árat érte.

– Mire volt jó ez az egész? – kérdezte végre.

– Mindent megmagyarázok.

– Akkor kezdd el most.

– Jobb szeretném, ha…

– Ha mi? – vágott közbe. – Ha egy pohár bor mellett folytatnánk? Ezt a beszélgetést nem halogathatjuk!

Egyetértettem, de bármit megadtam volna egy proseccoért. Az adrenalin felpörgetett és teljesen kijózanodtam. Illetve csak úgy éreztem. Ha a rendőrség megállít, annak tragikus vége lesz.

– Elbújtál valahol északon – motyogta Werner. – Ezzel végződött az utolsó felvétel.

– Igen.

– Ez mikor történt?

– Nem sokkal a Kajmán ügy után.

– A nyomodra bukkantak?

– Nem, de… – szakítottam félbe egy mély sóhajjal. – Végig úgy éreztem, hogy csak egy hajszál választ el tőle.

Damian bólintott, reméltem hogy megért.

– Tigrisem, folyamatosan rettegtem a legrosszabbtól.

– Értem.

– És állandóan kísértettek a történtek.

Werner hallgatott. Az ő életét ugyanazok a sötét fellegek árnyékolták. Pontosan tudta, miről beszélek, de ki kellett mondanom.

– Minden erről szólt.

Leengedte a könyökét, lecsúszott az ülésben. Felnézett rám.

– Mire gondolsz?

– Az egész életem a menekülésről és a jövővel kapcsolatos félelmeimről szólt. Érted?

– Persze…

– Minden tettemet, döntésemet ez irányította.

– Biztonságra vágytam, enélkül beleőrültem volna az egészbe. Talán meg is történt.

Azt reméltem, elmosolyodik és közli, hogy csak egy őrült képes kiagyalni ilyen eszelős tervet. De Damian hallgatott.

– Az egyetemen üzleti pszichológiát tanultam – folytattam.

– Befejezted?

– Igen.

– Én nem diplomáztam le.

– Tudom. Figyeltem, hogy alakul a sorsod.

– És miért nem próbáltad felvenni velem a kapcsolatot? És miért nem adtál valami életjelt magadról? Eltűntél.

– Azt hittem…

– Mit?

Wojtek összerezzent a hátsó ülésen. Werner bocsánatkérőn felemelte a kezét, és ismét maga elé bámult.

– A videókban ezt is elmagyaráztam – folytattam. – Wern, pontosan ezért készítettem őket.

– Az ellenkező hatást érted el. Még jobban összezavartál.

Rövid ideig hallgattunk. Tudtam, hogy mindent megértett, de bizonyos dolgokat az én számból akart hallani. Nem lepett meg.

– Az állandó fenyegetés árnyékában éltem – ismételtem meg. – Kajmán emberei a nyomomban voltak. Sőt, azt is tudtam, hogy figyelnek téged. Egy meggondolatlan lépés mindent romba dönthetett volna.

Werner idegesen megtörölte a homlokát, és halkan felszisszent a fájdalomtól.

– Várj… – suttogta. – Ha jól értem, rosszul láttam a helyzetet.

Most viszont én nem tudtam, mire gondol.

– Nem a rendőrség volt az ellenfél – tette hozzá.

– Nem.

– Akkor tehát nem voltak visszaélések, semmit sem tussoltak el vagy söpörtek a szőnyeg alá. A rendőrök nem

hibáztak, és senkinek nem volt köze az eltűnésedhez.

Várta, hogy megerősítsem. De nem tudtam helyeselni.

– Vagy rosszul gondolom? – tette fel a kérdést.

– Jól gondolod. De ez nem minden.

– Micsoda?

– A rendőrségen valaki Kajmánnak dolgozik. Miatta történt ez az egész, és ez a spicli a mai napig ott van. Ezért nem kockáztathattam, Tigrisem. Tragikus vége lett volna, ha felveszem veled a kapcsolatot.

Damian a homlokát ráncolta.

– Mi van?

– Azt hiszem, tudom, ki az a bizonyos spicli. Mond neked valamit ez a név, hogy Falkow?

– Nem.

– Az ő segítségével jutottam ki a hotelből – suttogta elgondolkodva Wern, majd fújt egy nagyot. – Még hozzá is tette, hogy senkiben se bízzak.

Ez logikus, helyeseltem magamban.

– De mit nyert ezzel? – folytatta Damian. – Hiszen…

Amikor elhallgatott, tudtam, hogy épp a mozaikdarabkákat próbálja összeilleszteni.

– Na, igen – motyogta. – Akkor rájöttek, mivel próbálkozol.

– Így van.

– Tudták azt is, hogy úgy találhatnak meg, ha követnek engem. Tudták, hogy végül elvezetem őket hozzád. Ezért segítettek.

Bólintottam, Wern pedig felém fordult. Végre úgy nézett rám, ahogyan szerettem volna. Együttérzéssel, harag nélkül. Megértett.

– Minden rendben? – kérdezte.

– Igen, vagyis… kis szünet után megráztam a fejem. Belesajdult a tarkóm. – Magam sem tudom… Nagyon felzaklat a tudat, hogy ennyire rajtad voltak.

Elmélyedt magában.

– Ez már a múlté – felelte végül. – Magunk mögött hagytuk. Erről te gondoskodtál úgy, hogy elvezettél a tengerig. Még ha rám is bukkantak, menet közben elveszítették a nyomot.

Lenéztem az üzemanyagszint kijelzőjére. Nemsokára meg kell állnunk. Nem kockáztathattuk, hogy a benzin útközben fogy el. A gond csak az, hogy ez az egyszerű művelet is bonyolultnak tűnt. Mindketten úgy néztünk ki, mint egy tragikus baleset túlélői.

Tudtam, hogy hosszú út áll még előttünk, és bármerre megyünk, nehéz lesz.

Egyszer csak éreztem, hogy Damian a kezemre teszi a kezét.

Wernerre néztem, de aztán gyorsan ismét az útra összpontosítottam.

– Megoldjuk – mondta.

– Tudom.

A távolban egy autó vakító fényszórói tűntek fel. A sofőr későn kapcsolta le a reflektort, akaratlanul is belenéztem a fényszóróba. Egy pillanatra semmit sem láttam.

– Mindent tudni akarok – szólalt meg Damian. – Mi történt veled, mi volt a terved, minden lépésről, minden mozzanatról és…

– Adj egy kis időt – feleltem, és egy mosolyt erőltettem az arcomra. – Össze kell szedni a gondolataimat.

– Mást se csináltál az elmúlt tíz évben – jegyezte meg csípősen. – És tessék, ez lett belőle.

– Akkor tehát dumáljak, ahogy jön?

– Igen, később majd a helyére rakjuk – felelte komolyan. – Most csak azt akarom tudni, miért határoztad el magad erre az egészre.

3

De Ewát nem tudtam meggyőzni. Legalábbis nem teljesen. Végül megegyeztünk abban, hogy megállunk éjszakára, és megkapom a mozaik hiányzó darabkáit.

Útközben tankolnunk kellett, de egyikünknek sem volt ötlete, hogyan tehetnénk ezt feltűnés nélkül. Végül arra jutottunk, hogy Wojtek fog segíteni.

Ártatlan játéknak állítottuk be az egészet. Egy nagyobb benzinkúthoz érkezve felkeltettük Wojteket. Én tankoltam, az ő feladata pedig az volt, hogy felnőttet játszik, és kifizeti. Bár a pénztárnál álló férfi hosszan méregetett, ilyen messziről nem láthatta a sebeimet. Intettem neki és bólintottam, hogy lássa, benne vagyok a dologban, így átvette a sráctól a pénzt.

Fellélegeztünk, ahogy tovább indultunk.

Az út menti motelben hasonló módon fizettük ki a szobát, majd megkönnyebbülve zártuk magunkra az ajtót. A kocsit hátul hagytuk, bár valójában senki sem kereste.

Akárcsak engem. Ebből a szempontból ideális segítség voltam Ewa és Wojtek számára. Vagy mégsem? A rendőrség körözött Blitzer meggyilkolása miatt.

Még most sem értettem, miért kellett meghalnia. – Miért akarta őt bárki is megölni?

De rövid időn belül mindent megtudok. Itt és most, ebben a motelben. Végre.

Wojtek villámgyorsan elaludt. Irigyeltem, hiszen sejtettem, hogy a következő napokban keveset fogunk pihenni. Ewa pedig még kevesebbet. Még ha sikerül is lezárni a múltat, a jelen kísértetei előttünk állnak. Ezek pedig

legalább olyan ijesztőnek tűntek, mint a múlt.

Leültünk, Ewa kivett nekem a minibárból egy kisüveges sört, magának pedig két kicsi vodkát. Kevert egy italt, majd csukott szemmel ivott belőle egy kortyot.

Átfutott az agyamon, hogy úgy fest, mint egy drogos, aki éppen beveszi az adagját. Elhessegettem a gondolatot. Csak egy koktél. Ewa megérezte, mi jár a fejemben.

– Ez most a legkisebb problémám – jegyezte meg.

– Meg sem szólaltam.

– Nem is kell.

Kicsit elmosolyodtunk.

– Valószínűleg akkor voltam utoljára józan, amikor a „High”-ba mentünk.

– Hm – suttogtam. – Ez tíz évet jelent a súlytalanság állapotában.

– Nálad másként volt?

– Nem tudom. Homályos emlékeim vannak erről az időszakról.

Ennél sokatmondóbb választ nem is kaphattam volna.

Bólintottam és kortyoltam a sörből.

Nem csodálkoztam rajta. Robert Reimann és a múltja mindent megmagyarázott. Nem akartam erre gondolni, de tudtam, hogy ez következik. Perceken belül megismerhetem életének minden apró részletét. Megtudhatok mindent attól a ponttól, ahol a felvétel véget ért.

– Szóval, elkezdted a pszichológia szakot…

– Ahol megismerkedtem Roberttel.

– Gondolom, nem ez volt életed legjobb pillanata – jegyeztem meg minden megfontolás nélkül. Próbáltam könnyedén előadni, de ehhez a témához a temetői hangulat jobban illett volna. Viszont éreztem, nem csinálhatom ezt.

Arra számítottam, hogy Ewa szótlansággal felel, de csak jelentőségteljesen köhintett.

– Nem – szólalt meg. – De nem volt sok választásom.

Összevontam a szemöldökömet.

– Hogy érted ezt?

– Biztonságra vágytam. Kellett valaki, aki megvéd Kajmántól.

– És Reimann képes volt erre?

– Igen. Erre akkor jöttem rá, amikor megtudtam, mivel foglalkozik.

Magyarázta egy ideig, hogy a Reimann Investigations és a többi üzlet csak kirakatcégek. Volt, amelyik tovább működött, de néhány fantomcég már akkor eltűnt, amikor létrehozták. Reimann szorgalmasan építette a „karrierjét": drogokat, tiltott alkoholt adott el, és általában mindent, amire volt kereslet; emellett az ingatlanpiacon is üzérkedett. Ewa elbeszéléséből egy olyan hálózat rajzolódott ki előttem, amely valóban képes lett volna megvédeni Ewát, ha Kajmán emberei rátalálnak.

Most először gondoltam végig azt, hogy ha visszatér a régi életéhez, elveszíti ezt a védelmet. De mindenáron ki kellett szakadnia ebből a borzalomból. Még akkor is, ha ez kockázatos.

– Amikor úgy döntöttem, hogy vele maradok, még nem tudtam, milyen ember.

– Vagyis…

– Nem számítottam arra, mit tesz majd velem – folytatta és nem hagyta, hogy közbevágjak. – Tisztában voltam azzal, hogy könyörtelen ember, és senkire sincs tekintettel. De Wern, azt nem is sejtettem, hogy kínozni fog. Az elején semmi nem utalt erre a…

Morbid hajlamra? Kegyetlenségre? Szerettem volna segíteni, hogy megtalálja a megfelelő szót, de egyik sem tűnt elég kifejezőnek. Végül nem fejezte be, csak elfordította a fejét.

– Amikor ez az egész elkezdődött, már állapotos voltam Wojtekkel. Nem volt visszaút.

Tökéletesen megértettem.

– Ráadásul bemeséltem magamnak, hogy ez csupán átmeneti időszak. Valami pszichés zavar, amit a terhesség váltott ki. Egyfajta irreális félelem attól, hogy ezentúl minden szeretetem és figyelmem a gyermekre összpontosul.

Kérdezni akartam valamit, mert egy fontos kérdés még mindig nem hagyott nyugodni. Végül nem szólaltam meg. Pontosan érezte, mire gondolok.

– Igen, szerettem őt – mondta Ewa. – Kezdetben csak számításból voltam vele, de később… idővel…

Nem folytatta. Semmit sem tett hozzá. Némán ültünk, nem néztünk egymásra, mintha csak lustán iszogatnánk. De mindketten fel voltunk dúlva, vadul zakatolt a szívünk.

– Ezt megérted, ugye? – kérdezte végül.

– Igen.

– Mindez csak a biztonságról szólt.

– Értem – és reméltem, hogy lezárjuk a témát.

Ewa bólintott, de sejtettem, hogy nem hisz nekem. Magam sem tudtam, képes vagyok-e átérezni a helyzetét. Pedig látszólag egyszerű: egy megerőszakolt, rettegő nő talált valakit, aki mellett biztonságban érezhette magát. Csoda, hogy beleszeretett?

Talán nem. Annál is inkább, mivel nem számított arra, hogy még találkozni fogunk. Kitörölt az életéből – mindkettőnk érdekében.

Ezt nagyon is megértem.

– Az egyetem után ő a vámhivatalnál dolgozott – folytatta. – Később odaköltöztünk, ahonnan a családja származott – Rewalba. Kezdetben minden szépen alakult, de jöttek a gondok…

– Nem muszáj erről beszélned.

– De szeretnék – felelte, és kényelembe helyezte magát. – Ismerned kell az egészet.

– Rendben.

– Már az elején észre kellett volna vennem az erre utaló jeleket. A beszélgetéseknél mindig ő akart dominálni, mindenben az övé volt az utolsó szó, és csak látszólagos szabadságot engedett. Egyre kevesebb kérdésben dönthettem, míg végül teljesen elveszítettem az önállóságomat.

Húztam egyet a sörből, és észrevettem, hogy túl gyorsan iszom. Átfutott az agyamon, hogy leugorhatnék a közeli boltba egy négyes csomagért, de erről gyorsan lebeszéltem magam. Józan akartam lenni, amikor Ewa rátér a lényegre.

Arról magyarázott, hogyan taposta el napról napra Reimann a személyes szabadságát, és amikor éppen el akarta hagyni őt, kiderült, hogy várandós. Ekkor jött a lavina. Kezdetben csak fojtogatta, később megütötte, de úgy, hogy ne maradjon nyoma. Végül szabadjára engedte az indulatait. Különösen Wojtek születése után, amikor Ewa nem hagyhatta el a villát.

– Rettegtem, Tigrisem – suttogta mereven bámulva a falat.

Szégyellte magát, bár erre semmi oka nem volt.

– Azok után, amin keresztülmentem, most már te is megérted.

Szomorúan bólogattam.

– Minden visszajött – tette hozzá. – Úgy éreztem, Robert azoknál is rosszabb, akik a Vagányok Páholyában megtámadtak. És hogy ez csak a kezdet, ha nem alázkodom meg előtte. Ez teljesen lebénított.

El tudtam képzelni.

– Ekkor már senkihez sem fordulhattam. Minden barátomat elveszítettem – folytatta. – Rewalban csak Robert ismerősei és üzlettársai maradtak. Kivéve talán a Reimann Investigations alkalmazottjait. Egyedül ők nem voltak teljesen Robert lekötelezettjei.

Úgy tűnt, senkire nem számíthat. Átvészelt egy

rémálomba illő időszakot, majd amikor az a hiú reménye támadt, hogy vége, még elkeserítőbb helyzetben találta magát.

Egy pillanatra lehunytam a szemem.

– Az a sebhelyes férfi… – mondtam. – Ő kicsoda?

– Glazur.

– Ki?

– RI alkalmazott, informatikus. Mindent neki köszönhetek.

– Nem értem.

– Hozzá fordultam, amikor felismertem, hogy te vagy az egyetlen reményem. Biztonságos lépésnek hittem, de Robert egy idő után gyanút fogott. Elbocsátotta Glazurt, de szerencsére több részletre nem derült fény. Mindenkit eltávolított, aki kicsit is közelebb került hozzám.

– Ezért rúgta ki Klizát is?

– Igen. Vele is ugyanaz történt, mint Glazurral.

– Tudta? Ismerte a valódi múltadat?

– Nem – rázta a fejét Ewa. – Glazur is csak annyit tudott, hogy egy beteg viszonyban élek, és szeretnék belőle kiszabadulni.

Egy pillanatra elsodortak a gondolataim. Első ránézésre minden logikusnak tűnt, de rengeteg kérdés merült fel bennem. Azt hittem, Ewa mindjárt elárulja, mi kényszerítette ezekre a döntésekre. Egy dolog azonban nem hagyott nyugodni.

– De hiszen Kliza felismerhetett téged – mondtam.

Ewa elmosolyodott.

– Ez volt a terv.

– Konkrétan?

– Úgy terveztem, hogy Kliza találja meg a fényképet, amit Phil Braddy készített a koncerten. Vagy azt, amelyik nálad volt akkoriban.

Alig vártam a folytatást, az ajkamba haraptam, hogy ne

árasszam el Ewát a kérdéseimmel. De hiába.

– Ki ez a Braddy? – kérdeztem.

– Nem is létezett. Glazur tette ki a posztot, ami mindent elindított.

– Utána meg letörölte?

– Nem, azt a rendőrség tette.

Megvakartam a tarkómat és az asztal fölé hajoltam.

– Ewa, ezt meg kell magyaráznod.

– Rendben, de haladjunk sorban.

– Oké. Ki törölte le a fényképet?

– A főhadnagy – mondta sóhajtva. – Fogalma sem volt arról, hogy én állok mögötte, ezért azt tette, amit kellett. Eltüntette a fotókat, nehogy Kajmán emberei a nyomomra akadjanak. És gondoskodtak arról, hogy ne jelenjen meg sehol.

Most már kezdtem érteni, mi történt. Azt is, hogy mekkorát tévedtünk Blitzcel. Tévedtünk, amikor azt gondoltuk, hogy mindez az emberrablók műve.

Csak tette a dolgát a rendőrség. És egészen jól dolgoztak. A főhadnagy biztosan sápadt lett az ijedségtől, amikor rájött, hogy Ewa nyomára bukkantak.

Kihúztam magam. Minden tagom fájt, a lelkem összezuhant, de igyekeztem nem mutatni.

– Glazurnak vigyáznia kellett – tette hozzá. – Vagyis inkább nekem kellett vigyáznom rá. Fogalma sem volt, mibe keveredett, nekem viszont szükségem volt rá.

– Azért, hogy eljuttassa hozzám a felvételeket?

– Pontosan. Mivel a RIC-en tartottuk a kapcsolatot, mindig tudtam, éppen hol vagy.

– Ezért semmisült meg a felvétel tizenkét óra múlva.

– Igen. Bár én csak…

– Blöfföltél.

Bólintott, de kerülte a tekintetemet.

– Glazur akkor sem semmisítette volna meg a pendrive-

okat, ha késtél volna.

– Akkor miért hajszoltál?

– Nem maradhattál sokáig egy helyen. Kajmán emberei gyorsan bemértek volna.

Ewának szemernyi kétsége sem volt efelől. Nekem sem. Valószínűleg régóta figyeltek, de ez csak akkor bizonyosodott be, amikor J. Falkow megjelent a hotelnél.

Lehet, hogy leráztam őket? Úgy tűnik, mert eddig senki sem talált ránk. Biztonságban vagyunk. Ezt ismételgettem magamban.

Ewa gyakorlott mozdulattal ürítette ki az üveget, majd kinyitotta a következőt.

– Van még kérdésed? – kérdezte csipkelődve.

– Akad.

– Akkor tedd fel, mert kiszárad a torkom és nem bírom sokáig.

– Szerzek valamit, ami segít.

– Akkor többet is kérdezhetsz.

– Oké – feleltem, majd kelletlenül felálltam és az ajtó felé néztem. – Van kedvenced?

– Prosecco – vágta rá habozás nélkül. – De, Tigrisem… két üveggel.

Bólintottam, és már indultam volna, amikor megfogta a kezemet.

Gyengéden magához húzott, miközben ő is felemelkedett a székből. Mikor ajkaink összeértek, úgy éreztem, forog velem a világ, mi pedig egy örvény közepén állunk. Mintha a hurrikán szemében találtunk volna menedéket. Néhány másodpercig tartott csupán, de ennyi is elég volt, hogy minden kérdés, kétely és türelmetlenség elveszítse a jelentőségét.

Egymásra néztünk, majd szó nélkül elfordultam és kimentem a szobából. Remegő lábakkal indultam el. Elárasztottak az érzések, az agyam teljesen leállt.

Minden lépésnél körülnéztem, és csak pár perc múlva fogtam fel, hogy nem is az italboltot keresem, hanem a gyanús, veszélyre utaló jeleket vizslatom. Túl szépnek tűnt minden. Ewa és én visszataláltunk egymáshoz! Új életet kezdünk! Mindez lehetséges?

Pásztáztam a környéket, mintha arra számítanék, hogy a Happy End bármikor köddé válhat, és sosem fogom megismerni azt az utolsó mozaikdarabkát. Mindjárt kilép valahonnan egy rendőr, vagy megcsillan a holdfényben Kajmán egyik emberének a fegyvere. Itt és most véget ér minden.

De senkit sem láttam.

Botladozva jutottam el a benzinkútig. Vettem két üveg proseccot, még az eladó ideges tekintete sem érdekelt. Vettem még hozzá négy üveg Heineként. A visszaúton ismét úrrá lett rajtam a nyugtalanság, mert féltem, hogy Ewa már nincs a motelben. Fogalmam sincs miért, de kopogtam az ajtón, majd óvatosan benyitottam. Egy lépést tettem előre, és megálltam. Kétségbeesetten néztem körül az üres nappaliban.

– Ewa? – kérdeztem.

4

Szörnyen lassan telt az idő, amíg Wernerre vártam. Próbáltam lekötni a gondolataimat, de hiába. Őrülten kavarogtak az agyamban. Csak az volt a biztos, hogy alkoholra van szükségem.

Céltalanul járkáltam a szobában, időnként kinéztem az ablakon. Végül leültem az asztalhoz egy újsággal. Átfutottam vagy tíz oldalt anélkül, hogy tudnám, mit olvasok. Aztán benéztem Wojtekhez.

Ekkor hallottam meg, hogy nyílik az ajtó, majd halk léptek közeledtek. Mintha valaki aknamezőn járna. Feszülten vártam. Csak akkor vettem ismét levegőt, amikor Damian a nevemen szólított.

Kijöttem a hálószobából, és halkan becsuktam magam mögött az ajtót. Rámosolyogtam Wernerre. Úgy festett, mint aki most menekült meg a halál torkából.

– Valami gond van? – kérdeztem.

– Nem… nem, csak megijesztettél.

– Mivel?

Megrázta a fejét és legyintett. Kivette a proseccot a táskából, leült az asztalhoz és elkezdett bíbelődni a dugóval. Nem igazán ment neki. Más helyzetben szórakoztatott volna az ügyetlensége, de most inni akartam. Mikor végre felbontotta az üveget, egy kevés bor az asztalra löttyent. Halkan szitkozódott, majd körülnézett.

– Ne törődj ezzel, reggel kitakarítunk.

– Poharat keresek.

– Ja – feleltem mosolyogva. – Arra pont nincs szükségem.

Fogtam az üveget, és abba a fehér papírpohárba töltöttem, amit a teázáshoz készítettek ki.

Néhány korty ital után jobban éreztem magam. A gondolatok annyira rendeződtek, hogy újra tudjam, mit kell tennem.

Damian feszült volt, percenként kinézett az ablakon. Rengeteg ellenséget szereztünk, ez biztos. De senki sem sejthette, hol vagyunk. Még azt sem tudták, milyen autóval utaztunk. Ebben a pillanatban nem voltunk veszélyben.

– Hol hagytuk abba? – kérdeztem.

– Ott, hogy eleged lett.

– Az nem kifejezés – tettem félre a poharat. – Már túl sok volt.

– Azt elhiszem.

– Úgy döntöttem, ideje tenni valamit.

– De miért nem léptél kapcsolatba velem?

– Képtelen voltam, mert Robert minden lépésemet követte. Tudod te mekkora erőfeszítésembe került, hogy egy percre leüljek a RIC-hez? Azt is csak azért tehettem meg, mert a házunkban nem ellenőrzött olyan szorosan. Sem ő, sem azok, akikkel figyeltetett.

Werner felvonta a szemöldökét.

– A kertész, a biztonsági őrök… Mindenki engem figyelt.

– Rab voltál a saját otthonodban.

– Az. De nem csak otthon.

Hunyorított, mintha valódi fájdalmat okozott volna ez az emlék.

– Sokáig gondolkodtam, hogyan léphetnék veled kapcsolatba. Olyan megoldás kellett, amelyik nem kelti fel Robert gyanúját. Egy olyan kommunikációs csatorna, amit hosszabb ideig fenn tudok tartani. Nem sejtettem, mikorra érsz ide, és azt sem, hogy mikorra gyűjtöm össze a meneküléshez szükséges pénzt.

Figyelmesen hallgatott, igyekezett minden részletet

megjegyezni. Arra gondoltam, milyen rég volt, hogy valakit ennyire érdekeltek a gondolataim. Amikor vele voltam, valódi biztonságérzet töltött el. Nem kellett fegyver és biztonsági őr. Elég volt annyi, hogy kész volt bármit megtenni értem.

Elég hosszan figyeltem őt ahhoz, hogy észrevegye: elkalandoztak a gondolataim. Kényelmetlenül megrezzent, majd ivott a sörből.

– Nem igazán értem, hogyan segíthetett volna az a megoldás – jegyezte meg.

– Mert nem tudod, hogy az évek során megtanultam Robertet manipulálni. Legalábbis bizonyos mértékig.

– Ez mit jelent?

– Tudtam, hogy ha este kicsit jobban felbőszítem, azzal kiprovokálhatom, hogy még rondábban bánjon velem. Cserébe viszont másnap a szokásosnál jóval többet megengedett. Olyan volt, mint egy inga, én pedig tudtam, hogyan hozzam mozgásba.

– Ez elég beteg.

Vállat vontam. Kívülről ez tényleg annak tűnik. De ez volt az egyetlen módja annak, hogy irányítsam a sorsom. Azt kellett kiprovokálni, hogy erősebben és gyakrabban verjen. Ez mindennél jobban megmutatja, mennyire abszurd és beteges kapcsolatban éltem.

– Hagyjuk most, hogy minek tűnik – mondtam, ez nem fontos. – Egyik éjjel szexuális tárgyú célzásokat tettem neki.

Damian nehezen nyelt egyet, én viszont csak most fogtam fel, hogy a képzelete már így is maximális fordulatszámon pörgött.

– Aszexuális volt – magyaráztam. – Csak az erőszak elégítette ki.

Werner bólintott.

– Erre felbőszült és belekezdett a napi… rituáléjába.

– Gondolom, nem volt túl nehéz provokálni.

– Nem. Nem volt.

Nem akartam felidézni azokat az eseményeket. Mikor Robert szemére vetettem, hogy impotens, hogy képtelen szeretkezni, és végül, hogy meleg.

Bebizonyította az ellenkezőjét.

Egyszerűen megerőszakolt. De előtte megvert. És utána is.

Nem tudtam, hogy ilyen messzire megy. A nemi erőszak sosem érdekelte. Úgy tűnt, tényleg nem volt rá szüksége a kielégüléshez. De rá kellett kényszerítenem. Nem volt más kiút.

– Másnap azt tette, amit mindig – folytattam. – Könyörgött, hogy bocsássak meg neki. Úgy érezte, nem érdemel meg. Vezekelni akart.

– Vagy ezt a látszatot akarta kelteni.

– Nem. Ez valódi megbánás volt. Igazi bűntudat.

– Valahogy nem olyannak nézett ki, mint aki…

– Jól ismertem őt, Wern – vágtam közbe. – Vagy inkább őket, mert két Robert Reimann létezett. Most erről a másikról beszélek.

– Oké.

Hangjában nem volt kétely, de ezen nem csodálkoztam.

– Reggel kihasználtam azt, amiért éjjel megdolgoztam.

– Hogyan?

– Rávettem egy rövid, egynapos utazásra.

Láttam Werner szemében, hogy megértette.

– Wroclawba?

– Igen. Már hónapok óta terveztem ezt az akciót, amikor megtudtam, hogy fellép a Foo Fighters. Tudtam, hogy Blitzer elmegy a koncertre, mert egy ilyen alkalmat nem mulasztott volna el. – Mély levegőt vettem, és hátrafésültem a szemembe lógó tincset. – És én sem.

– Te sosem voltál oda a Foo Fighters-ért.

Könnyed mosollyal feleltem.

– De Robert nem tudott erről. Sőt, azt hitte, nagyon szeretem.

– Tényleg?

– Ronggyá hallgattam a lemezeiket, amióta megtudtam, hogy koncertjük lesz. Mire eljött a pillanat, Robertnek már nem voltak kétségei: muszáj, hogy élőben lássam őket.

Damian felhúzta a szemöldökét és sóhajtott. Már túl sok volt neki.

– Aznap adtam le a rendelést a ruhaboltban – tettem hozzá elégedetten. – Robertnek egy szürke kapucnis felsőt vettem.

– A „There is nothing left to lose” felirat és a Foo Fighters lógója volt rajta.

– Stimmel.

– Magadnak pedig egy olyan pólót, amelyik végül elvezetett hozzád.

Végre meghallottam hangjában az elismerést.

– Ez volt az egyetlen módja annak, hogy ne keltsek gyanút – mondtam. – Robert ezt is kontrollálta. Ő döntött arról, mit rendelhetek.

Wemer megborzongott. Valószínűleg most tudatosult benne, hogy mennyire nem rendelkeztem a saját életemmel. Fontos volt, hogy megértse, mert ez sok mindent megmagyarázott. Például a felvételeket, amiket neki készítettem.

– Végül már csak meg kellett vennem a jegyeket – tettem hozzá.

– És hogy Blitzer észrevegyen, igaz?

– Nem. Igyekeztem kerülni a tekintetét, mert Robert is ott volt.

– Na, igen…

– De Glazur is elment a koncertre. A terv az volt, hogy készít egy fényképet rólam, feltölti a Spotted-re, és a Foo Fighters-hez kapcsolódó profilokra. Tudtam, hogy Blitz megnézi valamelyiket.

Werner szomorúan bólintott.

– Ha csajozásról volt szó, Blitzre mindig lehetett számítani – jegyezte meg réveteg hangon. – Végül is…

Nem folytatta, de gondoltam, azt akarja mondani, hogy más téren is lehetett rá számítani. Nem akartam Blitzre gondolni, mert nyomasztotta a lelkiismeretem. Az ő halála nem volt betervezve. Ilyen következménnyel nem számoltam. Nem láthattam előre.

Visszatereltem a gondolataimat a történetre. Meghúztam a proseccot, hogy könnyebben menjen. Még pár ilyen és akár értelmes mondatokra is képes leszek…

Wern várakozón nézett rám, majd megszólalt:

– Szóval az volt Phil Braddy feladata, hogy Blitzer bekapja csalit?

– Glazur.

– Ja igen… De honnan ez a becenév?

– Az arcán lévő sebhelyről.

– Találó.

Vállat vontam, és azon gondolkodtam, mivel folytassam. Elkezdtem mesélni arról, milyen izgatottan követtem Blitzer lépéseit, és mennyire vártam, hogy Damian is bekapcsolódjon a keresésbe. Elmondtam azt is, mennyire meglepett a rendőrség reakciója.

– A főhadnagy tényleg nagyon lelkiismeretesen végezte a munkáját – mondtam. – Azonnal gondoskodott arról, hogy minden fénykép és nyom eltűnjön. Jót akart.

– Lehet.

– Egész biztosan. Ő volt az egyetlen, akiről tudtam, hogy nem kavar az ügyben. Éveken át védett engem.

– Valaki mégis információkat szivárogtatott ki, ha nem is feltétlenül Falkow – mormogta Werner. – Éppen ez okozta Blitz halálát.

Bánatosan bólogattam.

– Tudod, ki tette?

– Nem – feleltem. – Valószínűleg egy kívülálló, akit

Kajmán fizetett. Kétlem, hogy ehhez a saját embereit vagy a rendőrségi tégláját használta volna.

– De…

Jól tudtam, mit akar kérdezni. De akkor sem kapkodtam el a választ. Úgy véltem, jobb lesz, ha Wern maga rakja össze a történetet.

– De mégis engem vádoltak meg – szólalt meg kisvártatva. – Miért? A főhadnagynak tudnia kellett, hogy nem én öltem meg Blitzet.

– Gondolom, tudta.

– Hát akkor?

– Mondtam már, hogy kötelességtudóan végezte a munkáját, és mindent megtett értem.

– De ennyire?

– Csodálkozol? – kérdeztem, forgatva a papírpoharat, amiben halkan pattogtak a buborékok. – Régi vágású rendőr, aki a szavát adta, hogy biztonságban leszek. Miután Kajmán megölette a szüleimet, megesküdött, hogy nem jutok a sorsukra.

– Ezért gyanúsított engem, holott nincs közöm a gyilkossághoz?

– Ő csak felhívta az ügyész figyelmét a…

– Na, ne szórakozz – vágott közbe Damian. – Csak azt akarom mondani, hogy ez az ő döntése volt. Miért tette?

– Hogy megvédjen – feleltem fáradtan. – Abból indult ki, hogy te jelented számomra a legnagyobb veszélyt.

Damian dühösen fújt egyet, mintha badarságot mondtam volna.

– Biztos volt abban, hogy az egész akció Kajmán műve – tettem hozzá. – Aki évek múltán végre megtalálta a hozzám vezető utat. Rajtad keresztül.

– Hm.

– A főhadnagy sejtette, hogy végül kideríted az igazságot, és megtalálsz a tengerparton. Azok pedig, akik évek óta csak

az alkalmat lesik, rögtön a nyomodban lesznek.

– De akkor miért nem…

– Mit? – vágtam a szavába. – Miért nem lépett kapcsolatba veled?

Werner talán csak most fogta fel, hogy amióta megtalálta a barátja holttestét, radartávon kívülre került. Rögtön azt feltételezte, hogy rá akarják kenni az ügyet, és körözni fogják. Pontosan ezt akarta Kajmán. Egy törvény által üldözött, menyasszonyát kereső, kétségbeesett férfi jóval hasznosabb volt a számára. Ezért ölték meg Blitzert, és hagyták életben Damiant. Kajmán húzása egyszerre volt egyszerű és zseniális. Azt azonban nem gondolta, hogy elveszíti őt szem elől.

– Azt akarod mondani, hogyha beszélek a főhadnaggyal, minden másként alakul?

– Néha elég egy sima beszélgetés – feleltem diplomatikusan.

Szavak nélkül is egyetértettünk. Láttam rajta, úgy érzi, két oldalról is manipulálták. Először én, aztán azok, akik engem akartak elkapni.

Mégis úgy gondoltam, nincs idő a finomkodásra. Meg kellett ismernie a történet többi részét is.

– A főhadnagy végül úgy ítélte meg, hogy vészhelyzet van, mivel Kajmán emberei csak egy lépésre vannak attól, hogy bemérjenek.

– Ekkor rendezte meg azt az akciót a holttesttel a Bolko-szigeten.

– Igen – feleltem és felsóhajtottam.

– Az kinek a holtteste volt?

– Nem tudom. Gondolom, valami azonosítatlan áldozaté. Vagy egyáltalán nem létezik semmiféle holttest.

– A hivatalos iratokban biztosan létezik. A rendőrség igyekezett mindenkit – téged is – meggyőzni arról, hogy már nem élek – tettem hozzá, mert úgy éreztem, ezt őszintén ki kell mondani. – Talán ezt már jóval korábban meg kellett

volna tenni.

Werner mereven bámult kifelé az ablakon. Tudtam, hogy a mozaik minden darabja helyére került benne. Már ami mások lépéseit illeti. Abban viszont nem voltam biztos, hogy az én motivációimmal is tisztában van.

– Nem volt más választásom, Tigrisem – tettem hozzá.

Kérdőn felvonta szemöldökét.

– Úgy kellett rendeznem, hogy állandóan mozgásban legyél.

– Tudom.

– Biztosnak kellett lennem abban, hogy csak te tudod elolvasni az üzeneteimet. Létkérdés volt. Kajmán emberei szemmel tartottak.

Damian felállt és az ablakhoz ment. Egy pillanatig mozdulatlanul állt, meg sem fordult. Úgy éreztem, hogy valami nem stimmelt neki a történetben. Annyira, hogy képtelen elmenni mellette.

De nem tudtam, mi az.

5

A baseballsapkát viselő férfi két lépést hátrált, amikor meglátta Damian Wernert a motel ablakában. Szinte biztos, hogy Werner nem vette észre, de jobb az óvatosság; később ne kelljen azon bosszankodnia, hogy ilyen ostoba módon bukott le.

Tökéletesen álcázta magát. Teherautóval jött, egy új Scaniával, vagy, ahogy a CB-rádión hívják: „Skanyával". Senki sem figyelt fel rá, legkevésbé Werner. A kamionsofőr nem csodálkozott ezen. Aki menekül, az általában arra számít, hogy valami gyanús fekete személyautó fogja követni. A teherautók viszont minden gyanú felett állnak. A közutak szerves részét képezik, szinte beleolvadnak a környezetbe.

A férfi tudta, hogy így észrevétlenül követheti Wernert és Kasandrát.

Reimann holttestét röviddel azután találta meg, hogy azok ketten elhagyták a villát. Bőven volt ideje átgondolni, hogy mit csináljon. Nem kellett rátapadnia a kék Peugeotra, mert időben gondoskodott arról, hogy ne veszítse szem elől a menekülőket. Reimann némiképp bonyolította az ügyet. A hullája miatt a rendőrség beavatkozhatott az ügybe, de rossz nyomon jártak. Mert nem tudhatják, mi történt. Nem, erre kevés esély volt.

A sofőr Wernert figyelte, és azon gondolkozott, mennyit kell még várnia, mielőtt megteszi az első lépéseket.

Már mindennel készen állt. Damiannak fogalma sincs arról, hogy kezdetektől figyeli. Mire észreveszi, már késő lesz.

A férfi felvette a világosbarna baseballsapkáját, és

visszaült a vezetőfülkébe. Bezárta az ajtót, de nem húzta el a sötétítőt. Úgy parkolt le, hogy lássa, mi történik a motelszobában.

Ha nem égne a villany, akkor is tudná, hogy Kasandra éppen most meséli el, hogyan bujkált éveken át Kajmán elől. A sapkás férfi minden részletet ismert, és azt is tudta, mi lesz a menekülők következő lépése. Az éjszakát a motelben töltik, kipihenik magukat, majd folytatják útjukat. Nem tudhatta biztosan, merre indulnak tovább, csak azt, hogy el akarják hagyni az Unió területét. Nem véletlenül haladtak kelet felé. Egy határhoz közeli kisvárosban veszik fel azt a pénzt, amit Kasandra utalt el a férje számlájáról. Ezzel indulnak tovább, hogy új életet kezdjenek.

A sofőr Wernert nézte. Észrevette a mosolyt az arcán, ami azt sugallta, hogy Damian ugyanerre a jövőképre gondolhat éppen.

A remény az ostobák anyja és a szerelmesek hűtlen szeretője – gondolta magában, majd kényelmesen elhelyezkedett, hogy türelmesen várjon. Mert tudta, mindezért meglesz a jutalma.

6

Nekidőltem a párkánynak. Ewa bizonytalanul nézett rám, mintha még mindig nem értettem volna teljesen.

Pedig tökéletesen megértettem. Olvastam valamikor egy családon belüli erőszakról szóló kutatást. Vérfagyasztó cikk volt. Részletekre nem emlékszem, de egy statisztikai adat beleégett az agyamba. Hetente három nő hal meg olyanok keze által, mint Robert Reimann.

Ewa is köztük lehetett volna. Reimann brutalitása fokozódott, és semmi sem utalt arra, hogy ez valaha is javulhat. Ahhoz, hogy elmeneküljön ebből a rémálomból, cselekednie kellett, méghozzá a legnagyobb óvatossággal. Nem csak Kajmán miatt, de a férje miatt is. Sőt, leginkább a férje miatt. Ha Robert rájön, hogy Ewa szökni akar, az tragikusan végződik. Ez megmagyarázta, miért döntött egy ilyen bonyolult megoldás mellett.

Lehunytam a szemem, és arra gondoltam, hány nő lehet még hasonló helyzetben. Hetente hárman meghalnak, de vajon hányan élhetnek ugyanolyan pokolban, mint Ewa? Ez a pokol zárt ajtók mögött zajlik, és egyetlen statisztika sem számol be róla.

– Valami gond van? – szólalt meg hirtelen Ewa.

Kinyitottam a szemem.

– Dehogy, minden rendben.

– Nyugtalannak tűnsz.

Felállt, és lassan odajött hozzám. Megállt az ablakban, majd figyelmesen körülnézett.

– Valami gyanús?

– Nem – feleltem, és megfogtam a kezét. – Bár ebben a helyzetben nem árt egy kis paranoia.

Odaléptem, máj d hosszan néztük egymást. Úgy éreztem, eljött az idő, hogy végre örülhessünk a pillanatnak.

– Senki sem követ – mondta Ewa. – A rendőrségnek fogalma sincs, merre keressen. Kajmán nem akadt a nyomunkra, Robert emberei pedig még nem is tudják, mi történt.

– Bárcsak így volna.

– Gondoskodtam róla – felelte mosolyogva. – Ez tényleg nem jelenthet gondot.

– Miért, más igen?

Elengedte a kezem, majd visszaült az asztalhoz. Öntött magának a proseccóból, és úgy fordult, hogy lásson.

– Ettől tartottam – szóltam.

– Konkrétan mitől?

– Nem tudom, képes vagy-e megbocsátani nekem, Tigrisem.

– Hogy micsoda?

– Minden, amit tettem… – nem fejezte be, tekintete menekült előlem. – Tudom, minek tűnhet.

– Minek?

– Mintha csak játszadoznék veled – mondta szomorúan. – Mintha azt akarnám, hogy te is átélj mindent, amit én.

Összeráncoltam a homlokom, és a megfelelő szót kerestem. Ismertem az indítékait, nagyon is megértettem őt. Bár az ő helyében talán én is kételkednék ebben.

– Úgy beszélsz, mintha egyáltalán nem ismernél – mondtam, és odaléptem hozzá.

Sokáig nem felelt. Túl sokáig. Tisztában voltam azzal, mit jelent ez.

Leültem vele szemben, és rámosolyogtam. Még mindig fájt az egész arcom, de ebben a helyzetben jobb lesz hozzászoknom.

– De, nagyon is jól ismersz – szólaltam meg.

– Biztos vagy ebben?

– Igen. Ugyanaz a pasi áll előtted, aki a Vagányok Páholyában megkérte a kezed. Lehet, hogy tíz évig nem az voltam, de most újra a régi vagyok.

Fürkészőn nézett rám, a szemében ott volt a kérdés: tényleg lehetséges volna? Nekem úgy tűnt, hogy igen. Mindazok ellenére, amin keresztülmentünk.

– Nem akartalak legázolni, Tigrisem.

– Tudom – feleltem habozás nélkül. – Azt is tudom, hogy te sem ismered minden indítékodat.

– Hogy mi?

– Talán önmagadnak sem akarod elismerni, de ez az egész egyfajta teszt is volt.

– Miről beszélsz?

– Arról, hogy tudat alatt azt szeretted volna, ha bebizonyítom, hogy szeretlek. Most már tudod, hogy mennyit jelentesz nekem. És megjártam a pokol összes bugyrát azért, hogy megtaláljalak. Sápadtan elmosolyodott. Talán nem ezért csinálta, de a szíve mélyén ez is motiválta. Hogy érezze, ugyanaz a Werner vagyok, mint régen. Nem követhette el újra ugyanazt a hibát, amit Robertnél.

– Ez nem így van – mondta.

– Mindegy. Most már láthatod, milyen fontos vagy nekem.

Halvány mosollyal értékelte szavaimat.

– Ez tény – ismerte be.

Gyengéden magamhoz húztam, és megcsókoltam. De úgy éreztem, hogy ezzel megbánthatom. Abszurd és alaptalan érzés volt, de érthető. A történtek szinte teljesen felőrölték őt.

– Ne bánj velem úgy, mint egy hímes tojással – mondta, mintha csak a gondolataimban olvasna.

– Nem szeretnék.

Oldalt billentette fejét, és egyenesen a szemembe nézett.

– Akkor munkára, Tigrisem.

Átkaroltam a derekát, és igyekeztem azt a benyomást kelteni, mintha tényleg a lényegre akarnék térni. De nem akartam. Nem ez volt a megfelelő pillanat. Mintha kihasználnám őt. Semmi logika nem volt ebben, de már nem kerestem a logikát. Lehetetlen helyzetben voltunk. Üldözött a rendőrség és Kajmán bandája, mi pedig menekültünk. Ráadásul Reimann emberei is ránk uszítják a gorilláikat. Mindennek tetejébe még a gyerek is itt van.

Megráztam a fejem.

– Úgy emlékszem, te nem így szoktad kezdeni – szólalt meg.

Ránéztem az ágyra.

– Ha Wojtek nem a szomszéd szobában aludna, már ott tartanánk.

– Ó! – felelte elismerően. – Ilyen komoly úriember lett belőled az évek során?

– Mindig is ilyen voltam.

Válasz helyett hozzám bújt, mint egy meleg plédbe egy hideg éjszakán. A szavak, amiket egymásnak mondtunk, nem hasonlítottak arra a párbeszédre, ami a valóságban zajlott. Mert szavak nélkül beszélgettünk. Így maradtunk, csendben, mozdulatlanul. Aztán Ewa egy fél lépést tett hátra, és kérdőn rám nézett.

– Mit akarsz még tudni? – kérdezte.

– Mindent.

– Akkor kérdezz. Tudjuk le ezt is.

– Oké – feleltem, és engedtem, hogy az asztalhoz vezessen. – De a múlt már nem érdekel.

– Nem?

– Csak az érdekel, ami még előttünk áll.

Felhúzott szemöldöke jelezte, hogy nem hisz nekem.

– Nem akarod megkérdezni, hogy ugyanazokat az ételeket szeretem-e, mint régen? Vagy, hogy nem kezdtem-e Marvel

képregényeket olvasni? Nem is érdekel, hogy volt-e plasztikai műtétem?

– Minek? Rád nézek, és mindent látok.

– Tessék? Akkor mondd, mi változott.

Öntött magának a proseccóból, összefonta karjait, és várt, hogy megszólaljak.

– Az orrodon végeztettél egy kisebb korrekciót, a járomcsontod is hangsúlyosabbá tetted, és az ajkaidat is megnagyobbítottad.

– És?

– Ez minden.

– Nem teljesen. Befizettem egy mélyharapás-korrekcióra is.

– Sosem volt mély harapásod.

– Talán mert nem vetted észre – felelte piszkálódón.

Nem lepődtem meg azon, hogy megváltoztatta a külsejét – én is ugyanezt tettem volna. Hiába is bizonygatják a sebészek, a plasztikai műtéttől nem lehet csodát várni. De talán segíthetett neki. Más talán fel sem ismerte volna, annyira megváltozott. Nekem viszont ez nem okozott gondot.

Gondolom, akkor kezdődtek a műtétek, amikor Roberttel összeállt. De nem faggattam. Semmi sem érdekelt, ami ehhez az emberhez kötötte. A jövőnkre akartam koncentrálni, mert sok a dolgunk.

– Talán nekem is el kellene gondolkodnom valami hatásos plasztikai műtéten…

– Elég, ha szakállt növesztesz.

– Gondolod?

– Ott, ahová most megyünk, többre nem lesz szükséged, Tigrisem.

– Miért, hová tartunk?

– A múltba.

– Vagyis Fehéroroszországba?

– Vagy Ukrajnába. Esetleg Kalinyingrádba – felelte a

poharat félretéve. – Majd kitaláljuk, ha kiürítettük a bankszámláinkat.

– Senki sem fog bemérni?

– Nem.

Hangjában a legkisebb bizonytalanság sem volt.

– Minden bankszámla a te neveden van, a befizetések összege túl alacsony ahhoz, hogy felkeltse az adóhivatal figyelmét, és semmi sem kapcsol hozzám vagy Roberthez. Legalábbis papíron nem. Ha most fedezik fel a holttestet, akkor sem tudják időben lenyomozni a pénzt.

– Remélem, igazad van.

Ez volt az egyetlen biztosítékunk. Fehéroroszországban vagy Ukrajnában nem számíthattunk jól fizető állásokra, de ez a pénz tisztességes életet biztosíthat. Egy kis szerencsével sikerülhet jól befektetni – gondoltam magamban.

De Ewának már biztosan volt kész terve.

– A rendőrség? – szólaltam meg.

– A nyomodra bukkannak, de addigra mi már messze járunk.

– Biztos?

– Igen – vágta rá habozás nélkül. – Jelenleg Opole környékén keresnek, itt egy ideig biztonságban vagy.

Igaza volt. Bármennyire is tragikusan éltem meg Blitz halálát, a rendőrség számára ez csak egy volt a sok hasonló ügy közül. Ha valami mégis történne, elég lenne annyi, hogy Ewa szól a főhadnagynak, hogy fejezzék be.

– Akkor most mi lesz? – kérdeztem.

– Reggel felvesszük a pénzt, és eltűnünk.

– A papírjaink?

– Már azokat is elintéztem.

– Hogyan?

– Muszáj neked ennyire kíváncsinak lenni?

– Azok után, hogy az egész országot beutaztam miattad, és teljes tudatlanságban tartottál, talán van annyi…

– Persze, persze – vágott közbe és legyintett. – Minden jogod megvan arra, hogy megtudd, miféle sötét alakokkal tárgyaltam.

Nem érdekeltek a részletek, de nyilvánvaló volt, hogy Ewa kihasználta a férje kapcsolatait.

– Glazur még mindig a mi oldalunkon áll? – kérdeztem.

– Nem, az utolsó felvétel átadása után arra utasítottam, hogy tűnjön el. Nem kockáztathattam. Így is rengeteget tett értem. Minden informatikai feladatot ő intézett. A Deep Web-en elhelyezett nyomoktól a fájlformátumig.

– Nem tűnt talpraesettnek.

– A látszat csal. Nagyon is.

– Van okom a féltékenységre?

– Dehogy – felelte csipkelődve.

Nagyon helyes, hogy kihagyta a tervből – gondoltam magamban. Ezen a ponton mindenki csak teher.

Ewát bámultam, és próbáltam megállapítani, vajon mennyire biztos magában. De nem láttam benne kétséget, így elhittem neki, hogy semmi és senki nem fenyeget.

Mikor végre lefeküdtünk aludni, nem tudtam lehunyni a szemem. Már hajnalodott. A madárcsicsergés jelezte, hogy tovább kell mennünk.

Két óra múlva indultunk tovább, Wojtek félálomban jutott el a szobából a kocsihoz. Lefeküdt a hátsó ülésre, és azonnal visszaaludt. Irigyeltem ezt a gyermeki gondtalanságot.

Ezúttal én ültem a volán mögé. A rövid bekötő úton leparkolt teherautókra pillantva kinyújtózkodtam. Úgy éreztem, minden bordám szétszakad.

Tíz perc múlva már a kelet felé vezető úton haladtunk. Megkönnyebbültem, mintha minden veszélyt messze magunk mögött hagytunk volna. Még az sem aggasztott, mi vár ránk a határátkelőnél. Sőt, egyszer még arról is megfeledkeztem, hogy meg kell őriznünk az éberségünket. Levettem a kezem képzeletbeli fegyverem markolatáról, és

élveztem kicsit a pillanatot. Valahányszor egymásra pillantottunk, tudtam, hogy minden rendben lesz.

Lassan és szabályosan vezettem. Mögöttünk egy kamion haladt, azt hiszem, egy Scania. Amikor az előttünk húzódó nedves út fölött felbukkant a kelő nap, úgy éreztem, ez a hajnal vezet a boldogság felé. Tudtam, hogy Ewa is ezt érzi. Szentül hittük, hogy halhatatlanok vagyunk.

De estefelé, röviddel azután, hogy minden pénzt felvettünk, az élet brutálisan adta tudtomra, hogy mekkorát tévedtem.

Egy keskeny, egysávos mellékúton igyekeztünk az ukrán határ felé. Mikor a szántóföldeket átszelő üres úton haladtunk, a visszapillantó tükörben megláttam ugyanazt a Scaniát, amelyik tegnap jött mögöttünk.

De már túl késő volt. A kamion egyre csak gyorsult. Mintha a sofőrje úgy aludt volna el a volán mögött, hogy előtte gyorsításra állítja a tempomatot. Mire felfogtam, hogy nem fog lefékezni, már csak pár méterre volt mögöttünk.

7

A baseball sapkás hosszú kilométereken át követte a Peugeot-t, és gondosan felkészült az akcióra. Csak ki kellett várnia a megfelelő pillanatot. Ez pedig most jött el. Egyenes útszakaszon haladtak, a legközelebbi elágazás pedig – a navigációs rendszer adatai szerint – jó pár kilométerrel odébb volt.

Messzebb, az autó előtt egy másik kamion haladt. A férfi CB-rádión ellenőrizte, hogy a kamiont egy ukrán vezeti, aki alig ért lengyelül. Az ukrán a szokásos, szabálytalan túlsúllyal haladt, így ő nem fogja értesíteni a hatóságokat.

Talán nem is lesz rá oka – gondolta a baseballsapkás férfi, és beletaposott a gázba.

De mit reagál erre Damian Werner? Kasandra útitársának azonban fogalma sem volt a közelgő veszélyről.

Mielőtt a kamion nekiütközött volna a Peugeot lökhárítójának, a férfi fékezett. Werner pontosan úgy reagált, ahogy várta: felgyorsított. De nem akarta leszorítani őket az útról. Túl kockázatos lett volna. Bár szabad kezet kapott a kivitelezésben, Kasandrának és a gyereknek nem eshetett baja. Wernert sem akarta bántani, de ha arra került volna sor, beáldozta volna.

A sofőr kezébe vette a rádió mikrofonját, majd oroszul azt kérte az előtte haladó ukrántól, hogy ne engedje előzni a Peugeot-t.

A férfi remélte, hogy a szakmai szolidaritás megteszi a magáét.

Az ukrán gyorsított, és válaszolt valamit a rádión

keresztül. De a sapkás férfi már nem rá figyelt. Ismét rálépett a gázpedálra, ezúttal viszont nem akart fékezni. A Peugeot csapdába került.

8.

– Előzd meg! – kiabáltam, bár tudtam, hogy erre már nincs idő.

Mindhárom jármű túl gyorsan haladt, és Damiannak nem maradt ideje jól reagálni. Félreránthatta volna a kormányt, és átmehetett volna a szembejövő sávba, de nem lehetett látni, jön-e valami szemből. A frontális ütközés tragédiával végződött volna; a Peugeot összegyűrődne, mint egy harmonika. Ha mégsem, akkor a kamion húzza ránk a kormányt, és a pótkocsi sodor le az útról.

Legalább annyira tragikus vég, mint a frontális ütközés.

Ennek ellenére teli tüdőből ordítottam, hogy valahogy megmeneküljünk. Werner, szerencsére, nem hallgatott rám, és meg sem próbálta megelőzni a kamiont. A másodperc töredéke alatt a két kamion között találtuk magunkat.

– Anya! – kiáltott Wojtek a hátsó ülésen, amikor a mögöttünk haladó kamion kissé belehajtott a lökhárítónkba.

Damian úgy szorította a kormányt, hogy a kezei is belefehéredtek.

– Anya! – kiabált a fiam.

Meg akartam nyugtatni, mondani szerettem volna neki valamit, de egy szót sem tudtam kipréselni. A gondolatok villámként cikáztak az agyamban. Képtelen voltam összeszedni őket, végül a visszapillantó tükörbe néztem.

– Werner! – kiáltottam. – Egyedül van!

Damian rémülten nézett rám.

– Ott előttünk, az nincs vele!

Láttam, hogy nem érti, mire gondolok. Az ég szerelmére,

nincs vesztegetni való időnk.

– Fékezz!

– Megőrültél?!

– Most!

Végül megértette, vagy legalábbis úgy láttam. Csak úgy menekülhettünk, ha lassítunk, és hagyjuk az ukránt eltávolodni, majd hirtelen felgyorsítunk. Bár az autó motorja gyenge, jobban gyorsult, mint a kamion.

Nem volt más lehetőség.

– Fékezz! – kiáltottam.

Végre fékezett. Mindez pár másodperc alatt zajlott le, nem jutott idő a tétovázásra. Ez volt az egyetlen út a menekülésre. Werner beletaposott a fékbe, én pedig rémülten néztem a visszapillantóba.

A kamion vezetőfülkéje előre dőlt, amint a sofőr szintén fékezni kezdett. Rövid ideig karnyújtásnyira voltunk egymástól. Aztán bekövetkezett az, aminek nem lett volna szabad. A többtonnás jármű nyomása miatt Werner enyhén jobbra húzta a kormányt. Csikorogtak a gumik, a Peugeot tapadása megszűnt. Az autó leszaladt az útról, Wojtek rémülten felsikoltott. Hangja fájdalmasan visszhangzott a fülemben.

Nagy robajjal az út melletti árokba csúsztunk.

Fel sem fogtam igazán, mi történt. A helyzet valószerűtlensége teljesen lebénított. Néhány pillanatig zihálva néztem magam elé. Azután megrántottam a biztonsági övét, és hátrafordultam Wojtekhez.

Úgy tűnt, a fiamnak semmi baja. Sokkos állapotba került, összevissza zihált, és idegesen forgatta a fejét – de egészben volt.

Fellélegeztem, és a szemem sarkából láttam, hogy Damian kiugrik a kocsiból. Mikor felnéztem, már a fékező kamion irányába rohant.

Jó döntést hozott. Látta, hogy a sofőr egyedül van,

úgyhogy az egyetlen észszerű megoldás választotta: kezdeményezett. Mert a nyílt küzdelemben nem lett volna esélye.

Odakiáltottam Wojteknek, hogy ne mozduljon, majd kilöktem az ajtót. Kivetettem magam a kocsiból, mintha égne, és rohantam Werner után. Úgy éreztem, mintha az összes sebem eltűnt volna. Tudtam, hogy ez csak az adrenalin hatása, ami nemsokára elmúlik.

Futottunk, ahogy csak bírtunk. Damian jól látta, hogy ha el akarja kapni a kamionsofőrt, el kell érnie a kamiont, mielőtt a férfi átlátja a helyzetet.

Nem tudtam utolérni. Minden egyes levegővételnél úgy éreztem, majd leszakad a tüdőm. Mikor Werner a kamionhoz ért, meg kellett állnom. Rosszabb állapotban voltam, mint azt gondoltam. Adrenalin ide vagy oda, a testem világosan közölte, hogy többre nem képes.

Földre rogytam, majd hangosan zihálva felnéztem. Láttam, amint kinyílik a vezetőfülke ajtaja. Kihajolt belőle egy férfi, de nem tudta, hogy Damian már a kocsi mellett áll. Amint kihajolt, Werner megragadta az ingénél fogva, és kirántotta az útra. Gondolkodás nélkül belerúgott – pontosan fejbe rúgta.

A férfinak esélye sem volt.

Egy pillanatra lehunytam a szememet, mély levegőt vettem, és tovább futottam feléjük az út szélén. Szemem sarkából észrevettem egy használható fadarabot. Felkaptam, azután minden erőmet összeszedve rohantam a kamionhoz.

Damian rúgott még egyet, majd döbbentem megállt.

Nagyon jól tudtam, miért.

9

Teljesen automatikusan cselekedtem. Nem gondolkoztam, nem latolgattam az esélyeimet. Csak azt tudtam, hogy egyedül ült a kocsiban. Ennyi elég volt.

Amikor kirántottam a vezetőfülkéből, nem sokat vártam a rúgással. Ewa és Wojtek biztonsága és a jövőnk volt a tét. Amit ez az ember elvehetett tőlünk.

Ész nélkül rúgtam bele újra, és meg sem akartam állni, amíg eszméleténél van. Ekkor láttam meg az arcát. Szája sarkából kicsordult a vér, homlokán felhasadt a bőr, mellette pedig egy ismerős sebhely.

Földbe gyökerezett a lábam, mert nem értettem, hogyan lehetséges ez. Képzelődöm? Álmodom? Az a férfi feküdt előttem, akivel a múzeumban találkoztam.

A férfi, sebhellyel a szeme alatt. Glazur.

Aki a kezdetektől segítette Ewát, aki megoldotta az összes informatikai problémát, aki átadta nekem az új felvételt. Akit kidobtak a munkahelyéről, és akit Robert Reimann emberei folyamatos megfigyelés alatt tartottak.

Mi a franc történik itt?

Egy lépést hátráltam, mert nem értettem, miért akart Glazur megtámadni. Sem azt, hogyan talált ránk. Semmi köze nem volt Reimann bűnszervezetéhez. Kajmán bandájába sem tartozott. Ha nem így lenne, Glazur már rég lebuktatott volna.

Gondolatok kavarogtak a fejemben. Hallottam, amint Ewa felém fut, de meg sem tudtam mozdulni.

– Mi a faszt akarsz… – nyögtem ki.

Az előttem fekvő férfi kiköpött egy kis vért, majd bizonytalanul rám nézett. Nem láttam félelmet a szemében.

A rendőrségnek dolgozik? Nem, annak semmi értelme.

– Ki vagy? – kérdeztem.

Motyogott valamit, én hátra léptem. Még nálam is rosszabb bőrben volt. Csakhogy míg neki a teste bénult le, nekem az elmém.

Ewa felé fordultam.

Ekkor kaptam az ütést. Gyors volt és erős. Azt még éreztem, hogy a halántékomat találta el, de az agyam már meg sem próbálta bemérni, melyik irányból érkezett.

Kissé megtántorodtam. Ekkor érkezett a második ütés Ewától. Zúgott a fejem, mintha egy őrült rockkoncert hatalmas hangszórói mellett állnék. Bénultan, tehetetlenül zuhantam a földre. Ewa hangosan zihálva állt meg felettem. Megláttam kezében a vértől csöpögő botot. Növekvő nedvességet éreztem a fejem alatt.

Semmit sem értettem. Abszolút semmit.

Ewa elment mellettem, rám sem nézett. Mintha azt gondolta volna, hogy nem jelentek már veszélyt, nem kell velem törődni.

Leguggolt Glazur mellé, és megérintette az arcát. Mondott valamit halkan, semmit sem értettem belőle.

Fel akartam emelkedni, de csak egy reménytelen próbálkozásra futotta. Ebből tudtam, hogy az egyik ütés kifejezetten szerencsétlen helyen talált el. Legalábbis ezt sugallta józan eszem maradéka.

Mi történik? Tényleg megtörtént, amit láttam? Vagy még mindig a motelszobában vagyok, és életem legrosszabb rémálmát élem át?

Ewa felsegítette Glazurt, majd megvizsgálta az arcát. Mikor Glazur Ewa a derekára tette a kezét, egészen olyan volt, mint egy férfi, aki megnyugtatja szerelmét.

Lassan kúszni kezdtem feléjük.

Éppúgy, mint tíz évvel ezelőtt, a Vagányok Páholyánál.

10

Glazur visszahúzta a kezét, újra megnyugtatott, hogy semmi baja, majd idegesen a Peugeot felé tekintett.

– Wojteknek nem esett baja?

– Nem, vele minden rendben. Kissé megijedt, de… mindjárt vele is foglalkozunk.

Bólintott, majd Wernerre nézett. Sokáig nézte. Én ezalatt az agyrázkódásjeleit kutattam Glazuron. Hamar észrevette, hogy erre gondolok, ekkor átkarolt, és megnyugtatott, hogy semmi baja.

– Nagyon csúnyán kaptál – ellenkeztem vele.

– Rosszabb is lehetett volna.

Ez tagadhatatlan. Teljesen máshogyan kellett volna végződnie. De a Peugeot kicsúszott.

Már egyikünk sem akart ezen rágódni.

– Nem kellett volna ekkorát ütnöd – jegyezte meg Glazur.

Megfogtam a kezét, ő pedig magához húzott.

– Most már minden rendben van – mondta.

– Tudom.

Megint Damian felé nézett.

– Werner túléli? – kérdezte.

Azt reméltem, hogy igen. Sosem akartam, hogy több szerencsétlenség érje, mint amennyit beterveztem.

– Remélem – mondtam.

– Nem kellett volna még egyszer rácsapni.

– Biztosra kellett mennem, hogy nem jelent rád veszélyt.

– Nem jelentett. Felismert, és már biztosan kezdte felfogni, miről lehet szó.

Nem hittem, hogy így van. Damian fejében a valóságnak nem sok helye maradt. Megérdemelte, hogy megtudja az igazat. De egészen más körülmények között szerettem volna elmondani, hogy enyhítsem az őt ért sorscsapásokat.

Nem, nem a sors mérte rá a megpróbáltatásokat. Én voltam az és Glazur és mindenki, aki be volt avatva a tervbe. Be kellett vallanom magamnak. Mély levegőt vettem, és Damian felé fordultam.

Felénk kúszott, vörös nyomot húzva maga után. Borzalmasan nézett ki. Mintha az utolsó métereket tenné meg az élet és halál közötti alagútban.

Idegesen körülnéztem.

– Nincs sok időnk – szólalt meg Glazur.

– Tudom.

– Ha el akarod mondani neki, mi a helyzet, akkor sietned kell.

– Igen, szeretném, de…

– De mi? – kérdezte Glazur magára irányítva a figyelmemet. Mélyen a szemembe nézett. – Tartozol neki ennyivel.

– Tudom – ismertem be. – De nem kockáztathatunk.

Nem akartam ezen rágódni, mert beláttam, elég egy arra haladó jármű, és elvész minden, amin olyan hosszú ideig dolgoztunk.

Szó nélkül a Peugeot felé indultunk. Tudtam, hogy Wojtek megörül majd, ha meglátja Glazurt. Biztosan felkiált majd, ahogy annak idején is szokta: „Nagybácsi!” Aztán Glazur felkapja, beülteti a kamionba, ügyelve arra, nehogy észrevegye az úton heverő Damiant.

Majd elmagyarázzuk neki, hogy Damiannak el kellett mennie. Wojtek nem fog kérdezősködni, mert számára csak egy ismeretlen volt. Pár év múlva már arra sem fog emlékezni, hogy találkoztak.

Ahogyan én és Glazur sem.

Átvittük Wojteket a kamionba, majd az autóban elrejtett pénzt átpakoltuk a raktér padlójába, az áru alá. Minden készen állt a határátlépéshez.

Elégedetten néztünk egymásra. Szívem mélyén mégis csalódott voltam. Glazur észrevehette, mert gondterhelten összeráncolta a homlokát.

– Tényleg mindent el akartam neki mondani – böktem ki.

Körülnézett.

– Talán van még egy kis időnk.

– Nem – feleltem határozottan.

Glazur bólintott, és beszállt a vezetőfülkébe. Leguggoltam Werner mellé. Vérzett; kezdte elveszíteni az eszméletét. Úgy ítéltem meg, hogy ebben az állapotban úgysem hallana meg túl sokat, és még annál is kevesebbet értene meg belőle.

– Sajnálom – mondtam röviden.

Felálltam, majd a kamion felé indultam. Beszálltam és rámosolyogtam Glazurra, ő pedig visszamosolygott rám. Nem is kellett több a boldogsághoz.

Amikor elindultunk, még egyszer belepillantottam a tükörbe. Úgy tűnt, mintha Werner kissé megemelné a fejét.

11

Bár elmondhatnám, hogy a kórházban tértem magamhoz. De nem így történt. Valóban egy kórteremben ébredtem, de egy új világban.

Egy vágyaktól, illúzióktól és reményektől megfosztott világban. Egy létező és valós helyen, ahová az utam vezetett már egy ideje.

A szüleim az ágyamnál ültek, a folyosón egy rendőr járkált lassan. Nem kellett aggódnia; a legkevésbé miattam.

Apám többször is megpróbált beszélni velem, de nem válaszoltam. Aggódni kezdtek, hogy maradandó károsodást szenvedtem, de az orvos megnyugtatta őket, hogy egyetlen felvételen sincs erre utaló jel. Agyrázkódást kaptam, de már túl voltam a nehezén. Semmi komoly bajom. Legalábbis olyan, ami az MR-rel kimutatható.

Végül megszólaltam. Megkönnyebbülve sóhajtottak fel, én pedig azonnal bűntudatot éreztem amiatt, hogy ilyen sokáig bizonytalanságban tartottam őket. De nem tudtam, mit is mondhatnék nekik.

Annál is inkább, mert folyton ugyanazt a kérdezték.

– Fiam, mi történt?

– Nem tudom.

Egymásra néztek.

– Mit mondanak a rendőrök? – kérdeztem.

– Azt, hogy… – kezdett bele anyám, de félbeszakította.

– Újabb vádak merültek fel – mentette ki apám.

Úgy éreztem, a teljes bénultság csak most szakadt rám. Kellett egy kis idő, mire feldolgoztam a hallottakat. Tehát a

rendőr jelenléte mégsem véletlen? Teljes képtelenség! Úgy tűnik, komolyabbak a sérüléseim, mint hittem. Nem emlékeznék valamire?

– Jézusom… – nyögtem. – Milyen vádakkal?

– Gyilkosság és emberrablás.

– Hogy mi?

– Azt mondják, fiam, hogy megöltél valakit Rewalban.

Bevillant az agyamba, hogy megtalálhatták Robert Reimann holttestét. A lakás tele volt a DNS-emmel és a véremmel. Sejtették, honnan származik az a rengeteg sebesülés a testemen.

Idegesen megmozdultam, mire az összes sebem életre kelt. A szüleimre néztem, és igyekeztem kiolvasni a tekintetükből, hogyan fest az ügy az ő szemszögükből. Nyilvánvalóan nem hittek a rendőrségnek. De akkor mit gondoltak?

– Ide figyeljetek…

– Ne mondj semmit – szakított félbe anyám.

Szemével az ajtóban álló rendőr felé mutatott. Nem bilincseltek az ágyhoz, mert túlságosan le voltam gyengülve a meneküléshez.

– Tudom – feleltem. – De szeretném megmagyarázni. És nem érdekel, hogy valaki meghallja.

– Számunkra, fiam, minden világos.

– Nem minden.

– Rád kenték az ügyet – folytatta apám. – Még nem tudjuk, hogyan, de segítünk neked mindenben.

Tudtam, hogy valóban így lesz, bár anyám szemében láttam, hogy kérdezni akar valamit. Talán nem is egy valamit. Elég hosszan néztem őt ahhoz, hogy észrevegye: várom, hogy mondjon valamit.

Végül halkan köhintett, mire bátorítón bólintottam felé.

– Anya, kérdezz.

– Csak azt akartam…

– Ne most – szakította félbe apám az orra alatt.

– Nem, dehogy – ellenkeztem. – Semmi okom, hogy bármit elhallgassak a rendőrség elől.

Mindketten felsóhajtottak, és nem szóltak semmit.

– Azon gondolkodtok, minek utaztam Rewalba? – kérdeztem rá.

– Mert ott várt rám Ewa. Rá vonatkozik az emberrablás ostoba vádja.

– Fiam…

Megemeltem a kezem.

– Várj – mondtam apámnak. – Hadd fejezzem be.

– Fiam, Ewa meghalt.

Fejemmel nemet intettem.

– Él. A holttest, amit a Bolko-szigeten találtak…

– Ewa holtteste – fejezte be helyettem anyám. – Tényleg ő az. Apám csüggedten lehajtotta fejét.

– Vizsgálatok igazolták – tette hozzá.

– A rendőrségnek semmi kétsége.

Látszott rajtuk, hogy nekik sincsenek kétségeik. Én viszont nem álltam készen arra, hogy elhiggyem. Bár a történtek után már minden lehetségesnek tűnt, még mindig nehezen fogadtam el más forgató-könyveket. Pedig már rég itt lett volna az ideje.

– Ez lehetetlen – feleltem.

– Fiam, a saját szemünkkel láttuk a vizsgálati jelentést. A nyomozó behívott minket a kapitányságra, és mindent megmutatott.

– Az iratokat meg lehet hamisítani. Ok csak meg akarták védeni.

– Megvédeni? – kérdezte anyám. – Kitől?

– Kajmán embereitől. Az üldözőitől.

– Kajmán?

A rendőrre néztem, mintha azt remélném, hogy mindent elmagyaráz a szüleimnek. Mikor megláttam meglepett

tekintetét, rájöttem még valamire. Mindent, amit Kajmánról tudok, az Ewától származik.

Akárcsak azokról az eseményekről, amik az elmúlt tíz évben történtek vele. A főhadnagy, a tanúvédelem és minden más információm ugyanebből a forrásból származott.

Minden elméletem Ewa szavain alapult.

Jó ég! Egy óriási manipuláció áldozata lennék?

Gondolataim olyan örvénybe keveredtek, ami beszippantotta a logikus gondolkodás minden megmaradt fonalát. Tehetetlenül néztem, ahogy az örvény magával ragadja ép elmém gyorsan keringő töredékeit, majd végleg elnyeli őket. Semmilyen használható gondolat nem jutott ki ebből az őrült sodrásból. Minden egyszeri-e tűnt lehetségesnek és lehetetlennek. Életszerűnek és képtelenségnek. Teljesen elnyelt a káosz. Az egészben az volt a legelviselhetetlenebb, hogy senkihez nem fordulhattam válaszért.

Ewa kivételével.

– Fiam.

– Minden rendben?

– Ki az a Kajmán?

Hunyorogva megráztam a fejem.

– Ez most lényegtelen. Mindent elmondok a rendőrségnek.

Ismét egymásra néztek, mintha egymástól várnák a támaszt és a megoldást. Arra számítottam, hogy apám javasol valamit, de elkésett. A rendőr belépett a kórterembe. Elővette a mobilját, és felém nyújtotta, mint egy fegyvert.

– A főhadnagy van a vonalban.

Mondani akartam valamit, de nem szólaltam meg.

Nem tűnt standard eljárásnak..

Elvettem a telefont.

– Tessék! – szóltam bele.

– Sok problémát okozott magának – szólt bele a főhadnagy.

– Észrevettem.

– De egy részüktől megszabadulhat, ha együttműködik.

– Őszintén szólva, nem tudom, hogy kivel kellene együttműködnöm.

Halkan fújt egyet.

– Nem először hallom ezt – felelte. – De a válaszom ugyanaz: bízzon azokban, akik esküt tesznek az állampolgárok védelmére.

– Azokra gondol, akik időnként megszegik ezt az esküt?

– Minden nyájban akad egy fekete bárány.

– Maga nem az?

– Nem – felelte, és sóhajtott, mintha nehezére esne ezt kimondania. – Én vagyok az utolsó reménye arra, hogy kimásszon abból a mocsárból, amibe éppen most süllyed el.

Hallgattam, mert nem tudtam, kiben bízhatok. A felvételek alapján valóban a főhadnagy volt az egyetlen, aki segíthetett. Csakhogy már Ewának sem hihettem.

– Ott van még?

– Igen – feleltem.

– Akkor jó. Tehát megbízik bennem?

– Gondolkodom rajta.

A főhadnagy megint felsóhajtott.

– A fenébe is, akkor máshogy fogalmazok: magának nem maradt más választása – csattant fel. – Reimann meggyilkolásával vádolják, és azzal, hogy elrabolta Reimann feleségét és fiát.

– Ez abszurdum.

– Nekem is annak tűnik.

– Akkor miért…

– Mert ez kevés a feletteseimnek és az ügyészségnek.

Rövid ideig mindketten hallgattunk.

– Ezért akarom tudni, hogy mi a francért tette? Érti?

Már semmit sem értettem, de ezt inkább magamban tartottam. Szüléimre tekintettem, akik feszülten figyeltek.

Nem kellett mondaniuk semmit. Tudtam, hogy megbíznak a nyomozóban. Többet tudtak, mint én? Talán mondott nekik valamit, amit eltitkolnak előlem.

Megráztam a fejem, dühített ez a határtalan bizonytalanság.

Meghoztam a döntést. Élnem kell ezzel a segítséggel.

– Főhadnagy úr, Kasandra Reimann nem más, mint Ewa.

– Hogy mi?

– Évekkel ezelőtt összejött Roberttel, hogy biztonságban érezhesse magát. De nem gondolta, hogy…

– Miről beszél maga?

A telefonos beszélgetés ugyan nem volt a legjobb módja annak, hogy előadjam ezt a bonyolult történetet, de nem volt más választásom. Mély lélegzetet vettem, és folytatni akartam, de a rendőr nem hagyott szóhoz jutni.

– Azonosítottuk a holttestet – mondta. – A rokonok azonosították, a DNS-vizsgálatok alátámasztják. Teljesen biztosak akartunk lenni a dologban.

– Ez csak szöveg!

– Hagyja már ezt abba. Miért hazudnék?

– Mert maga továbbra is Ewát védelmezi.

– Védelmezem?

– Igen. Maga attól tart, hogy megtalálják.

– Kik? – kérdezte fogyatkozó türelemmel. – Ugyan ki keresné?

– Azok, akik ellen Ewa terhelő vallomást tett.

– Ewa senki ellen nem tett vallomást.

– De…

– Nem tudom, honnét veszi ezeket az információkat, de nyilvánvalóan félrevezették magát.

Nyelni próbáltam, de kiszáradt a torkom. Idegesen köhögtem, és éreztem, amint elönt a forróság. Egyre erősebben szorítottam a telefont, pedig alig volt erőm.

Az igazság lassan kirajzolódott előttem.

– De… – ismételtem meg. – Hiszen… ő…

A nyomozó ebben a pillanatban értette meg, ki manipulálhatott.

– Kasandra Reimann – az Kasandra Reiniann – mondta. – Alaposan utánajártunk, amikor előkerült a férje holtteste. Semmi köze az ön menyasszonyához, legfeljebb annyi, hogy hasonlít rá.

Szavai üresen visszhangoztak a fejemben.

– Biztos… maga biztos ebben?

– Igen. Lehet, hogy meghamisították az iratait, lefizetett pár embert, akik a családjaként mutatkoznak be, és legyártott pár fényképet életének legutóbbi évtizedéről.

Nem tudtam, mit válaszoljak.

A rendőr még beszélt egy ideig, és megígérte, hogy megmutat minden bizonyítékot, és megnézhetem a halottkém fényképeit.

Bénultan feküdtem, mert úgy tűnt, hogy a valóság valahol távol zajlik. Lehetséges, hogy Kasandra Reimann nem Ewa? Ezen a ponton nem kockáztathattam. Azt is komolyan kellett vennem, amit eddig képtelenségnek tartottam.

De akkor mi történt Ewával? Úristen! Hol volt tíz éven át? És miért halt meg?

Szaporodtak a kérdések a fejemben, miközben a nyomozó arról győzködött, hogy nem téved. Még beszélt, de már nem figyeltem.

Remegő kézzel visszaadtam a telefont a rendőrnek, majd a szüleimre néztem.

– Hol… hol van a mobilom? – dadogtam.

Apám az ágy melletti szekrény fiókjára mutatott. Gondoltam, hogy a rendőrség alaposan átvizsgálta, de nem vették el. Talán remélték, hogy valamelyik társam előbb-utóbb kapcsolatba lép velem.

Bizonyos értelemben így is történt.

Amikor bekapcsoltam, egy olvasatlan sms várt rám.

Kinyitottam. Egy RIC aktivációs kód volt benne.

Elsápadtam.

– Fiam, mi történt? – kérdezte apám.

Megint gombóc volt a torkomban.

– Szükségem van egy laptopra – nyögtem ki végül.

12

Már messze jártunk, amikor a RIC rendszere értesítést küldött, hogy Werner átvette a kódot.

– Megkapta az sms-t – szólaltam meg.

Glazur levette szemét az útról, és rám nézett.

– Szeretnéd, ha megállnánk?

– Igen.

Bólintott. Nem akart meggyőzni arról, hogy felejtsem el Wernert. Tudta, hogy ennyivel tartozom neki, és lenyomozhatatlanok maradunk. A kapcsolat titkosítva volt, a virtuális lábnyom pedig annyira bonyolult, hogy a helyzetünk lenyomozására sincs esélyük.

– McDonald's? – kérdezte Glazur.

– Nekem mindegy. Bármi, ahol van wifi.

Keresni se kellett, a jellegzetes sárga „M" már messziről világított. Wojtek és Glazur az ablaknál találtak helyet, én pedig egy félreeső asztalhoz ültem. Fontos volt, hogy senki se zavarjon.

Rendeltem egy kávét, majd bejelentkeztem a RIC-be. Damian már várt. Mély lélegzetet vettem, de nem tudtam, mivel kezdjem. Werner megtette helyettem.

[Wern] Ki vagy valójában?

Ittam még egy kortyot a kávéból.

[Kas] Kasandra Reimann.

[Wern] Semmi közöd a menyasszonyomhoz?

[Kas] Nincs.

Egy ideig nem jött üzenet. Megpróbáltam elképzelni, mit érezhet most Damian, de gyorsan elhessegettem magamtól.

[Wern] Magyarázz meg mindent!

[Kas] Sok dologra már biztosan magad is rájöttél.

[Wem] Az nem elég.

Bólintottam. Megéreztem magamon Glazur tekintetét, egy rövid pillantással üzentem felé, hogy minden rendben van. Tudtam, mi aggasztja. Attól tartott, hogy lelkiismeret-furdalásom lesz, és nem tudom kezelni. Többször elmondtam neki, hogy minden lépésem szükségszerű, és hogy nincs más választásom. A tét a szabadságunk.

Egy pillanatig mozdulatlanul meredtem a képernyőre. Lassan kezdtem a gépelést.

[Kas] Bocsánat.

Ismét vámom kellett a válaszra.

[Wern] Nem érdekel a bocsánatkérés, magyarázatot akarok.

[Kas] Megértem.

[Wem] Akkor kezdjük ezzel: mi igaz a felvételekből?

[Kas] Minden, ami Robertre vonatkozott.

[Wern] És Blitzert ki ölte meg?

[Kas] Kajmán bérelt fel valakit.

[Wern] És a Kajmánt terhelő vallomásod?

[Kas] Az is igaz, csak… ami Ewát illeti.

[Wern] Magyarázd meg.

Bámultam a villogó kurzort.

[Kas] Amit elmondtam, tényleg megtörtént. Ewa apja valami mocskos üzletbe keveredett Kajmánnal, és olyan lavinát indított el, ami végül a Vagányok Páholyában történtekhez vezetett. És az összes további eseményhez. A Reimann Investigations erőforrásait felhasználva alaposan elemeztünk minden nyomot, átnéztük a korábbi internetes beszélgetéseiteket, és kiraktuk a mozaik darabkáit.

Elküldtem a szöveget, majd ittam egy kortyot a kávéból.

[Wern] A rendőrség másként látja.

[Kas] Hűvösre akarnak tenni, mert szerintük a te tetteid

vezettek Ewa halálához. Ráadásul benned látják Robert gyilkosát is.

Gondolni sem mertem arra, mi zajlik most Damian fejében. Nem tudta már, mi igaz, és mi nem. Fogalma sem volt, kiben bízhat.

[Wern] Hogy akadtatok rá erre az ügyre? Hogyan tudtál becsapni engem? Teljesen úgy nézel ki, mint Ewa.

[Kas] Tudom.

[Wern] Magyarázd meg!

Idegesen oldalra fésültem az arcomba hulló hajtincseket.

[Kas] Tudod, mi mindenen mentem keresztül az utóbbi években, hiszen elmondtam neked.

[Wern] Igen.

[Kas] De nem tudod, mennyi ideje tartott ez az egész. Robert éveken át kínzott.

[Wern] És?

[Kas] Hosszú ideje kerestem a kiutat ebből.

[Wern] Hogyan?

[Kas] Az eltűnt személyek adatbázisát böngésztük.

[Wern] Hogy felvedd más személyazonosságát? Ne szépítsd!

[Kas] Oké. Kezdetben csak azért kellett, hogy egy másik személyazonossággal keltsem fel a rendőrség figyelmét. Az elején azt gondoltam, ez az egyetlen módja annak, hogy kiszabaduljak ebből a pokolból.

[Wern] Egyszerűbb lett volna értesíteni a hatóságot.

[Kas] Nem. Robert a zsebében tartott mindenkit, és minden lépésemet figyelte. Hidd el, hogy még a legmagasabb körökben is voltak emberei. Végül beláttam, hogy ez rossz irány.

Damian kis ideig nem válaszolt. Gondolom, most rendezi át a mozaikdarabokat.

[Wern] Hogy találtál Ewára?

[Kas] Úgy, ahogy a többi jelöltre – az adatbázist

böngészve. Amikor ránéztem Ewa fotójára, azonnal tudtam, hogy ő az igazi.

[Wem] A hasonlóság miatt?

[Kas] Igen. Több száz bejegyzést néztem át, de soha nem találtam senkit, aki ennyire hasonlítana rám. Szükség volt néhány plasztikai műtétre, de Robert nem fogott gyanút. Úgy viseltem a hajam, mint ő. A legnagyobb gondot azonban az okozta, hogy nem tudtam, mennyire hasonlít a hangom az övéhez. De ezt a kockázatot be kellett vállalnom. Abban bíztam, hogy utoljára tíz éve beszéltél vele.

Megint hallgatással felelt. Azt hiszem, most érezte igazán, mekkora erőfeszítést követelt tőlem ez az egész ködösítés. Mennyi energiát és hosszú távú tervezést igényelt. Kezdettől fogva tudtam, hogy a minden a kitartásomon áll vagy bukik. De végül sikerült.

Tisztában voltam azzal, hogy Wernerben felmerül a kétség, valóban Ewát találta-e meg. Feltétlenül szükséges volt, hogy minél nagyobb legyen a szakadék a vágyai és a valóság között. Erről írt George Loewenstein is, aki bebizonyította, hogy az ehhez hasonló szakadékok áthidalása az emberi psziché egyik legnagyobb hajtóereje. Nekem ezt az erőt kellett minél jobban felerősítenem. Úgy, hogy Damiant teljesen elvakítsák az érzései.

Ez tökéletesen sikerült. Ahogy az újabb felvételekkel felfokoztam a vágyait, a logika és a racionalitás másodlagossá vált. Már nem gondolkodott logikusan. Már kizárta annak lehetőségét, hogy ez az egész egy manipuláció. Minél tovább tartott, annál jobban irányíthattam. Nem csak lelkileg, hanem testileg is. A vizsgálatok igazolták, hogy az izgatott várakozás dopamint szabadít fel. Minél hosszabb ideig kell ilyen állapotban várni valamire, annál több dopamint választ ki az agy. A dopamin pedig átveszi az kontrollt a döntéshozatali mechanizmusok fölött.

Végül abban hiszünk, amiben hinni akarunk. Figyelmen

kívül hagyjuk az ellentmondó tényeket, a vágyainkkal összhangban lévő információkat megerősítjük. Nem Damian érzéseit manipuláltam, hanem az emberi elme sajátosságát használtam ki.

[Wern] Mikor találtad meg?

[Kas] Pár éve.

[Wern] Honnan tudtál ennyi mindent rólunk?

[Kas] Az RI ebből élt. Feltört fiókok, átnézett levelezés, sms-ek, Facebook üzenetek.

[Wern] Évek óta ezen dolgoztál?

[Kas] Igen. Sok energiával és kockázattal járt, de nem volt választásom.

[Wern] De volt.

[Kas] Nem volt.

Tudnia kell, hogy kétségem sincs ezzel kapcsolatban.

[Kas] Értsd meg, hogy nem fordulhattam sem a hatósághoz, sem az ismerőseimhez, sem a családomhoz, sem a munkatársaimhoz. Robert fokozatosan kiiktatott az életemből mindenkit, akit nem ellenőrzött. Tökéletesen egyedül maradtam. Csak Glazurra számíthattam, de őt is ellenőrizte.

[Wern] Ezért kerestél egy balfácánt, aki kihúz a szarból.

[Kas] Tudtam, hogy mindent megteszel, amit kell.

Rövid ideig nem jött válasz.

[Wern] Te beteg vagy.

Nem tudtam, mit írjak erre. Nem csak azért, mert nem akartam vitába szállni. Valahol legbelül éreztem, hogy az erőszak, az állandó fenyegetettség és az alkohol eltorzította a valóságomat. Fogalmam sem volt, mikor múlt el utoljára nap ivás és verés nélkül.

Valóban. Időnként őrültnek tartottam magamat. De nem őrültem meg, csak tettem, amit kell. Megmentettem a fiamat.

Ittam a kávémból és megráztam a fejem, mert tudtam, hogy a beszélgetésünk nem érhet így véget. Tartoztam ezzel

Wernernek.

[Kas] Szükségem volt valakire, aki kész bármire. Valakire, akire rábízhatom a Robert számláin lévő pénzt. Ezt megérted, ugye?

[Wern] Nem. És kétlem, hogy valaha is meg fogom érteni. Kezeltetned kellene magad!

[Kas] Wern, nem volt más választásom.

[Wern] Elmondhattad volna az igazat.

[Kas] És megbocsátod, hogy becsaptalak? És puszta együttérzésből az életedet fogod kockáztatni értem? Miközben Ewa még mindig ott van valahol?

Most viszont ő nem tudta, mit írjon.

[Kas] Nem kockáztathattam, a fiam élete forgott kockán.

[Wern] Sok más módja lett volna a menekülésnek.

Ha most ott ül az asztal másik oldalán, a szemébe nevetek. Fogalma sincs, miféle ember volt Robert Reimann. El sem tudja képzelni, mire képesek az emberei. És főleg ő maga.

[Kas] Biztos vagy ebben?

[Wern] Igen.

[Kas] Akkor tessék, mondd meg, hogyan másként érhettem volna el mindezt. A meneküléstől a pénz megszerzéséig. Mondd meg, ki segített volna elmenekülni ebből a pokolból. Ki lett volna az, aki a végén nem lép le a pénzzel.

Nem vártam választ. Ha Damian fejében meg is fogalmazódott a válasz, nem mondta ki. Talán ő is megérti, hogy nem volt más választásom. Vég nélkül ismételgettem ezt magamban, de tudtam, hogy még magamat sem tudom teljesen meggyőzni.

Mindazok után, amit átéltem, képes voltam racionálisan megítélni bármit? Tizenöt év az alkohollal önmagában is elég ahhoz, hogy elmosódjon a határ rossz és jó között. Nem. Semmi értelme nem volt ezen rágódni. Mindent, amit tettem, Wojtek miatt tettem.

[Wern] Te ölted meg őt.

[Kas] Nem.

[Wern] Miattad halt meg.

[Kas] Wern, semmi közöm a halálához.

[Wern] Ne hazudj! A te feltűnésed miatt határozta el Ewa, hogy felfedi magát. Így vagy úgy, de te voltál az, aki mindent mozgásba hozott. A kurva életbe is, Ewa halála a te lelkeden szárad. Én pedig addig nem nyugszom, amíg el nem kaplak. Esküszöm, hogy megfizetsz mindazért, amit tettél.

Lecsaptam a laptopot.

Ezzel becsuktam magam mögött az ajtót. Magam mögött hagytam Wernert és Robertet és mindent, ami a múltamhoz kötött.

Néztem a beszélgető Glazurt és Wojteket. Majd megittam a kávémat, és kipillantottam az ablakon. A sztrádán autók húztak el, éhes autósok álltak meg csevegve az étteremnél. Folyt az élet a saját medrében, senki sem sejtette, mit tettem.

Lengyelországban évente húszezer eltűnést regisztrálnak, naponta, tehát több mint ötven ember tűnik el. Volt jelentősége annak, hogy elloptam az egyikük személyazonosságát? Még akkor is, ha a tetteim valahogy a halálához vezettek. Hát nem éri meg, ha ezzel megmentettem a fiamat?

Sokakat mentettem meg – nyugtattam tovább a lelkiismeretemet. A férjem bűnszervezetét szétforgácsolják a belső hatalmi harcok, így kevesebb ártatlan fog meghalni.

Ezekkel a gondolatokkal nyugtattam magam, mialatt Wojtekkel és Glazurral nyugat felé haladtunk. Végül azonban beláttam, hogy semmi értelme tovább áltatni magam. Visszataszító dolgokat műveltem, de ezzel együtt kell élnem. Hogy megbűnhődöm-e valaha mindezért? Úgy biztosan nem, ahogy Werner szeretné.

Nem fognak megtalálni, mert senki sem tudja, hová

tartunk. Mindent magunk mögött hagyunk, és senki nem jöhet utánunk.

Senki – Kivéve Ewát, aki a részemmé vált.

UTÓSZÓ

Európában rémisztők az eltűnt személyekre vonatkozó statisztikák, a családon belüli erőszakra vonatkozó adatok pedig egyenesen vérfagyasztók. Becslések szerint, Lengyelországban évente hétszázezertől egymillióig terjed az erőszakot elszenvedő nők száma. Hetente három nő hal meg ezért. Részben ez indított e könyv megírására. Azon tűnődtem, ezek a nők milyen messzire képesek elmenni, ha a tét a saját és gyermekük élete. Amikor a menekülés teljesen háttérbe szorítja az erkölcsi normákat.

Számítottam arra, hogy a válasz megtalálása lelkileg megterhel, és a könyv írása közben be is igazolódott mindez. Megértettem, hogy a történet nem végződhet szerencsésen. Gondolkodtam azon, hogy mit jelent ez a befejezés a két főhős számára. Kasandrának sikerült ugyan megmenekülnie, de ezzel összetörte azt, ami még megmaradt Werner életéből. Ezenkívül, tettei egy ártatlan ember halálához vezettek. De vágyai teljesültek, a tervét megvalósította. Vajon ez boldog befejezés számára? A válasz egyértelmű.

De számíthat-e szerencsés befejezésre bármelyik nő az ő helyzetében? Remélem, igen. Annál is inkább, mert nagyon sok múlik azon, hogyan reagálunk egy adott eseményre, milyen hozzáállást tanúsítunk, hogyan viszonyulunk ezekhez az ügyekhez. A fizikai erőszakot a lelki erőszak előzi meg. Ez pedig azokból a mintákból ered, amiket életünk során magunkévá teszünk.

A nők tárgyiasítása – már az is, ha azt mondják egy nőre, „jó picsa”, vagy ha tízes skálán pontozzák –, a lebecsülés

magvait hinti el a fiatalok lelkében. Az ebből sarjadó megvetést pedig nagyon nehéz kigyomlálni. Ez nem csak Európában probléma. A világban több nő hal meg családon belüli erőszak következtében, mint autóbalesetben. Többen, mint daganatos megbetegedésben vagy malériában.

A családon belüli erőszak valamilyen formája minden harmadik nőt érinti. Még mindig vannak olyan országok, amelyekben a törvény nem tiltja a házastársi nemi erőszakot. Így van ez Tunéziában is, ami egyáltalán nem tartozik a legelmaradottabb országok közé. Londonban, ami közel sem tekinthető a harmadik világ részének, a nők negyven százaléka elismeri, hogy előfordult az életében erőszak. És még hányan hallgatnak?

Ezt sosem fogjuk megtudni.

A kérdés csak az, hogy azért nem, mert ez nem lehetséges, vagy azért, mert nem is akarjuk megtudni.